

КОЛЕКЦИЯ АСТРИД ЛИНДГРЕН

Кале Бломквист живее опасно

АСТРИД ЛИНДГРЕН

ПАН

АСТРИД ЛИНДГРЕН
КАЛЕ БЛОМКВИСТ ЖИВЕЕ
ОПАСНО

Превод: Десислава Лазарова

chitanka.info

Великият детектив Кале Бломквист е в лятна ваканция. Тъй като липсват престъпления за разкриване, цялото му внимание е погълнато от войната между рицарите на Бялата и Червената роза. Неочаквано в градчето е извършено убийство. Полицията е безсилна. Само Кале може да ѝ помогне.

ПЪРВА ГЛАВА

— Ти си ненормален! — провикна се Андерс. — Просто не е възможно да си нормален. Излежаваш се по цял ден в тревата и фантазираш!

Набеденият, че е ненормален, скочи бързо от тревата, огледа се и откри две деца зад оградата. Очите му запремигаха обидено под лененожълтия перчем.

— Миличък, мъничък, сладичък Кале — заклати закачливо глава Ева-Лота, — ако не престанеш най-сетне да се търкаляш под крушата и да броиш облаците, ще ти излязат рани от лежане. Та ти правиш това всеки ден, цяло лято вече.

— Не се излежавам по цял ден и не броя облаците — отвърна ядосано Кале.

— Е, да, Ева-Лота, не преувеличавай чак толкова — защити го Андерс. — Нима не си спомняш онази неделя в началото на юни, когато Кале не полегна нито за миг под крушата. Цял-целеничък ден той не беше детектив. Крадците и убийците бяха оставени без надзор и можеха да правят каквото си искат.

— Ах, да, сега си спомних — сети се Ева-Лота. — Наистина в началото на юни крадците и убийците се разхождаха на спокойствие цяла неделя.

— Разкарайте се! — изръмжа Кале.

— Тъкмо това смятаме да направим — призна Андерс. — Но не и без теб. Разбира се, само ако прецениш, че можеш да оставиш убийците без надзор за около час.

— О, това едва ли е възможно — продължаваше да се заяжда Ева-Лота. — Те трябва да бъдат наглеждани като бебета.

Кале въздъхна. Беше безнадеждно, напълно безнадеждно. Великият детектив Бломквист — ето кой беше той. И настояваше да се съобразяват с професията му. Но нима получаваше уважението, което очакваше? Във всеки случай не и от Андерс и Ева-Лота. При това предното лято той съвсем сам бе заловил трима крадци на

скъпоценности — имаше свидетели на подвига му! Е, наистина Андерс и Ева-Лота му помогнаха донякъде, но нали той, Карл Бломквист, беше този, който със своята проникателност и наблюдателност откри следите на негодниците. Тогава Андерс и Ева-Лота разбраха, че той наистина е детектив, който си разбира от професията, а ето че сега отново му се присмиваха, сякаш нищо не е било. Сякаш на този свят изобщо нямаше престъпници, които трябва да бъдат държани под око. Сякаш Кале е някакъв глупак, а главата му е пълна с фантазмагории.

— Миналото лято здравата се бяхте надули — рече той и плю презрително в тревата. — Когато хванахме тримата крадци на диаманти, никой нямаше нищо против великия детектив Бломквист.

— Че то и сега никой няма нищо против теб — заяви Андерс. — Но ти сигурно разбираш, че такива неща се случват веднъж в живота. Този град съществува от седемстотин години, и доколкото знам, досега тук не е имало други престъпници, освен твоите крадци на диаманти. Оттогава мина цяла година. Но ти все още лежиш под крушата, зает с криминални проблеми. Откажи се, малък Кале, откажи се! Повярвай ми, в скоро време няма да се появят други негодници, дори да ги търсиш с лупа.

— За всяко нещо си има време, са казали мъдрите хора — добави Ева-Лота. — Има време за лов на крадци, има време и да накълцаме червените на кайма.

— Ами да, тъкмо за това става дума — рече въодушевено Андерс. — Червената роза отново ни обяви война. Преди малко Бенка донесе тяхното съобщение. Прочети го сам! — Той извади от джоба си един плакат, разгъна го и го подаде на Кале. И Кале прочете:

Война! Война!

До откачения предводител на престъпната банда, която се нарича Бялата роза.

С настоящото ви известяваме да знаете, че в цяла Швеция няма селянин, който да има свиня, която да е поне приблизително толкова тъпа, колкото главатарят на Бялата роза. Това стана ясно, когато този човешки отпадък срещна вчера на пазара сърцатия и уважаван от всички

предводител на Червената роза. Нима на споменатия отпадък не му хрумна да отстъпи встрани, ами се осмели да се блъсне с цялата си ужасяваща тъпота в нашия благороден, прославен предводител и при това да избухне в противни ругатни! Този позор може да бъде измит само с кръв. Сега между Червената и Бялата роза има война, в която стотици хиляди ще намерят смъртта си, а душите им ще преминат в отвъдното.

Сикстен, благородник и предводител на Червената
роза

— А сега — рече Андерс — на нас много ни се иска да им дадем да се разберат. Идваш ли с нас?

Кале се усмихна доволно. Войната на розите, която бушуваше от години с кратки прекъсвания, не беше нещо, от което човек може да се откаже доброволно. Тя обещаваха напрежение и прекеждия през лятната ваканция, която иначе щеше да бъде доста еднообразна. Да кара колело, да се къпе, да полива ягодовите лехи, да снабдява бащиния магазин за хранителни стоки, да седи край реката и да лови риба, да играе на топка в градината на Ева-Лота — всичко това не беше достатъчно да запълни дните. Лятната ваканция беше толкова дълга.

О, да, за щастие лятната ваканция беше дълга. Тя беше най-великото изобретение, което е било правено някога от хората, така смяташе Кале. Странно наистина, като се замисли човек, че възрастните са могли да измислят нещо такова. Те оставяха децата да се скитат под слънцето цели десет седмици, просто ей така, без да си напругат главата за Трийсетгодишната война или други такива неща. Вместо това, те можеха да се отдадат всецяло на Войната на розите, а това беше много по-вълнуващо.

— Дали ще участвам? Иска ли питане!

Като се има предвид, че напоследък престъпниците бяха почти на изчезване, великият детектив Бломквист можеше спокойно да си позволи отпуск, за да посвети свободното си време на висшето военно изкуство, пък и да види какво ли са измислили този път червените.

— Струва ми се, че е най-добре първо да предприема малка разузнавателна разходка — заяви Андерс.

— Давай — съгласи се Ева-Лота. — След около половин час потегляме и ние. Само да наточа ножовете.

Това звучеше многообещаващо и опасно. Андерс и Кале кимнаха одобрително. Да, Ева-Лота беше боец, на когото можеха да разчитат! Наистина, ножовете, които трябваше да бъдат наточени, бяха най-обикновени ножове за хляб от фурната на пекаря Лизандер — и все пак! Ева-Лота беше обещала на баща си да му помогне при точенето на ножове, преди да излезе. Да въртиш тежкото точило под палецото юлско слънце беше доста изморителен труд. Но все пак беше облекчение да знаеш, че това, над което се мъчиш, са безценни оръжия във Войната на розите.

— Стотици хиляди ще намерят смъртта си и душите им ще преминат в отвъдното — шепнеше едва чуто Ева-Лота, докато въртеше с все сили точилото, тъй че от челото ѝ се стичаха капки пот.

— Какво каза? — попита пекаря Лизандер и вдигна поглед от ножа, който точеше в този момент.

— А, нищо!

— Предполагам, че е било точно това, което чух — рече пекарят и прокара пръст по острието на ножа. — Е, хайде, върви!

Ева-Лота не чака втора покана. Тя се промъкна през оградата, която делеше тяхната градина от двора на Кале. На едно място в оградата липсваше дъска. Тази дъска липсваше откак свят светува, и щеше да липсва, докато Ева-Лота и Кале имаха глас в семейния съвет. Тази липса им беше необходима.

Случваше се търговецът на хранителни продукти Бломквист, който беше подреден човек, да каже на пекаря Лизандер, както си седяха в летните вечери на верандата на пекаря:

— Чуй сега, приятелю, може би все пак трябва да поправим оградата. Изглежда доста запусната, тъй ми се струва.

— О, по-добре да изчакаме, докато децата пораснат толкова, че да се заклецват в дупката — отвърщаше му пекарят.

Но макар че непрекъснато се тъпчеше със сладкиши, Ева-Лота си беше все така тънка като вейка и можеше да се промъкне без никакви трудности през всякакви дупки.

Откъм улицата се чу изсвирване. Андерс, предводителят на Бялата роза се беше завърнал от разузнавателната си обиколка.

— Те са в главната си квартира — извика той. — Напред, да се борим и да победим!

Когато Ева-Лота се запъти към точилото, а Андерс на своята разузнавателна обиколка, Кале отново се върна на мястото си под крушата. Той използва кратката почивка преди избухването на войната на Розите за един важен разговор.

Да, той имаше да води разговор, макар че наоколо не се виждаше друго живо същество. Великият детектив Бломквист говореше със своя въображаем слушател. Той беше негов спътник от години. Беше прекрасен човек, този негов слушател! Той единствен се отнасяше към прославения детектив с уважението, което последният наистина заслужаваше, но получаваше толкова рядко, а най-рядко от Андерс и Ева-Лота. И ето сега въображаемият слушател седеше в краката на маестро, попивайки предано всяка негова дума.

— Господин Бенгтсон и госпожица Лизандер проявяват наистина осъдителна липса на интерес към престъпленията в нашата община — заяви угрижено господин Бломквист и се взря проникателно в очите на въображаемия си слушател. — Достатъчно е едно малко затишие и те загубват бдителността си. Не разбират, че тъкмо привидното спокойствие е опасно.

— Наистина ли? — рече въображаемият слушател, съвсем слисан.

— Спокойствието е измамно — продължи маестро, натъртвайки на всяка дума. — Този малък мирен град, това блестящо лятно слънце, това идилично спокойствие — о, само за минута всичко това може да се промени. Съвсем ненадейно престъплението може да хвърли върху нас мрачната си сянка!

Въображаемият слушател изпъшка.

— Господин Бломквист, плашите ме — прошепна той и се заоглежда плахо, сякаш искаше да провери дали престъплението вече не дебне иззад някой ъгъл.

— Оставете това на мен — успокои го великият детектив. — Не се притеснявайте. Аз съм на своя пост.

Въображаемият слушател не можа да каже нищо, задавен от вълнение и благодарност. Обаче благодарствените слова, които най-сетне успя да изрече със запъване, бяха прекъснати от бойния вик на Андерс, който долетя откъм оградата:

— Напред, да се бием и да победим!

Великият детектив Бломквист подскочи като ужилен от пчела. Не биваше да го открият още веднъж под крушовото дърво.

— Бъдете здрав! — викна той на прощаване на въображаемия слушател с ясното усещане, че се сбогуват за доста дълго време. Войната на Розите едва ли щеше да му остави време да се излежава в тревата и да води разговори за криминалните престъпления. А това всъщност беше добре. Честно казано, истинско мъчение беше да ловиш престъпници в този град. Цяла година изтече от последния път — би ли могъл някой да си представи това? Не, Войната на розите наистина му беше добре дошла.

Въображаемият слушател гледа дълго и притеснено след него.

— Бъдете здрав! — провикна се великият детектив още веднъж. — Известно време ще бъда мобилизиран. Но не се притеснявайте. Трудно ми е да си представя, че тъкмо сега тук ще се случи нещо необикновено.

Трудно ми е да си представя... Този път господин великият детектив, който всъщност трябваше да бди за сигурността на града, наистина се заблуждаваше! Ето го, тича, свирукайки весело, босите му кафяви нозе плющят по черния път, докато той настига Андерс и Ева-Лота. Трудно ми е да си представя! Да си представя... Тича ли, тича великият детектив!

ВТОРА ГЛАВА

— В този град има само една улица, а тя има само една пресечка — не пропускаше да обясни пекарят Лизандер на пътниците, които идваха тук от някой друг край.

И той имаше право. Главната улица и Малката улица, това бяха всички улици, които имаше в града — и естествено Големият пазар. Останалото бяха мънички калдъръмени, неравни улици и слепи улички, които водеха надолу към реката или пък свършваха внезапно пред някоя стара порутена къща, застанала на пътя с правото на по-стария, за да се противопоставя своенравно на опитите за модерно планиране на града. Е, в покрайнините на града имаше и някоя друга модерна вила с добре поддържана градина, но това бяха изключения. Повечето градини бяха като тази на пекаря: диво обрасли с бурени, запуснати поляни, които никой никога не косеше, из които кривяха клони стари ябълкови и крушови дървета. И къщите приличаха на дома на пекаря: големи дървени сандъци, които един майстор строител от отдавна отминали времена бе украсил в пристъп на лудешко вдъхновение със съвсем неочаквани корнизци, кулички и зъбци.

Не беше хубав град, строго погледнато, но излъчваше старомоден уют и спокойствие. И всъщност си имаше собствена хубост, поне в този топъл юлски ден, когато във всички градини цъфтяха розите, шибоите и божурите, а липите по Малката улица се оглеждаха в рекичката, която течеше тъй замислено в коритото си. Кале, Андерс и Ева-Лота, които в този миг крачеха по брега на реката към главната квартира на Червената роза, изобщо не си задаваха въпроса дали градчето им е хубаво, или не. Те знаеха само, че то беше отлично бойно поле за войната на Розите. В тесните, криви улички човек можеше с лекота да се избави от преследвачите си, имаше огради за прескачане и покриви, по които да се катериш, бараки за дърва, в които да се барикадираш при необходимост и освен това хиляда и една възможности да се скриеш. На град с такива изключителни удобства не му трябваше хубост. Беше напълно

достатъчно, че слънцето пече и паветата под босите им нозе са толкова топли и приятни при допир. Сякаш в цялото тяло беше лято. Лекият мирис на тиня от реката, който от време на време се смесваше с уханието на розите от някоя градина, също беше приятен и летен. Будката за сладолед долу на завоя също разхубавяваше града, така мислеха Кале и Андерс и Ева-Лота. Повече хубост тук изобщо не беше нужна.

Те си купиха по един сладолед и продължиха по улицата.

Откъм моста над реката се зададе с бавна крачка старши полицаят Бьорк. Копчетата на униформата му проблясваха на слънчевата светлина.

— Привет, чичо Бьорк! — провикна се Ева-Лота.

— Здравейте, деца — отвърна полицаят. — О, господин детектив! — прибави той и потупа приятелски Кале по тила. — Някакви произшествия днес?

Кале съвсем се вкисна. Нали миналото лято и чичо Бьорк беше се убедил в майсторските умения на Кале в преследването на убийци, на всичкото отгоре се възползва от тях. Точно той не биваше да си прави глупави шеги.

— Не, никакви произшествия — отвърна Андерс вместо Кале. — Всички крадци и убийци получиха заповед да отложат пъклените си дела до утре. Днес Кале няма време за тях.

— Ами да, днес смятаме да отрежем ушите на Червените рози — заяви Ева-Лота и се усмихна приветливо на полицаия Бьорк. Тя всъщност си го харесваше.

— Знаеш ли, Ева-Лота, понякога ми се струва, че би трябвало да заприличаш малко повече на момиче — рече полицаят Бьорк и се взря загрижено в тънката, загоряла от слънцето амазонка, която, стъпила на бордюра на тротоара, се опитваше да вдигне от земята една цигарена угарка със сгънатия палец на крака си. Тя успя и със силен замах запрати фасата в реката.

— На момиче ли? Добре, от понеделник — обеща Ева-Лота и на лицето ѝ изгря лъчиста усмивка. — Е, чичо Бьорк, сега обаче трябва да потегляме!

Полицаят Бьорк поклати глава и продължи по пътя си.

Всеки, който искаше да премине по моста, се озоваваше пред неустойимо изкушение. Естествено, той можеше да премине по

общоприетия начин. Но мостът имаше парапети, съвсем тесни парапети. А когато преминаваш над реката, балансирайки по тези парапети, в стомаха се появява такъв приятел гъдел. Ами ако паднеш долу! Наистина, въпреки всевъзможните опити, това още не беше се удадо на никого, но знае ли човек какво му е приготвила съдбата точно този път. И макар че отрязването на ушите на Червените рози беше належаща задача, Кале, Андерс, и Ева-Лота решиха единодушно, че все пак има малко време за едно акробатическо упражнение. Наистина, това беше забранено, но полицаят Бьорк вече беше изчезнал, пък и наоколо нямаше жива душа.

Но не беше така. Тъкмо когато те, без да се отклоняват от главната си цел, се изкатериха върху парапетите и в стомасите им се появи онова приятно гъделичкащо чувство, от другата страна на моста се появи накуцвайки старият Грен. Но кой го беше грижа за него! Старият Грен спря край децата, въздъхна както обикновено и рече с обичайния си отнесен вид:

— Ех, ех, щастливите игри на детството. Щастливите, невинни игри на детството. Ех, ех!

Така казваше старият Грен всеки път. Понякога децата му подражаваха. Но разбира се, никога така, че да може да ги чуе. Обаче, когато по погрешка Кале запратеше футболната топка право във витрината на татко Бломквист или пък Андерс паднеше от колелото си и забиеше лице в крайпътната коприва, се случваше Ева-Лота да въздъхне и да рече:

— Ех, ех, щастливите игри на детството. Ех, ех!

Те стигнаха другия край на моста без произшествия. И този път никой не падна във водата. Андерс се огледа дали някой не ги е видял. Малката улица беше празна, както преди. Само старият Грен се отдалечаваше в самия ѝ край. Накуцващата му походка не можеше да бъде сбъркана с друга.

— Не познавам някой друг, който да върви толкова смешно — рече Андерс.

— Грен целият си е смешен — обади се Кале замислено. — Сигурно човек става толкова смешен, когато е толкова сам.

— Бедничкият — прибави Ева-Лота. — Представете си, да трябва да живеете в толкова стара, порутена къща и да няма никой, който да ви почисти или да ви стотви нещо...

— Хм, чистенето не е толкова важно — рече Андерс след кратък размисъл. — Лично аз не бих имал нищо против да поживея известно време сам. Тогава поне никой няма да пипа самолетите, които конструирам.

За момче като Андерс, което трябваше да съжителства с няколко по-малки братя и сестри в съвсем малка къща, мисълта да има на разположение само за себе си двуетажен дом, макар и порутен, никак не беше отблъскваща.

— О, и ти ще започнеш да се държиш странно след няколко седмици — заяви Кале, — още по-странно от сега, така мисля. Също

като Грен.

— Татко не може да търпи този Грен — обади се Ева-Лота. — Той казва, че Грен е лихвар!

Нито Андерс, нито Кале знаеха какво е това лихвар, но Ева-Лота им обясни:

— Татко казва, че лихварят е човек, който дава на заем пари на хората, които имат нужда от това.

— Много мило от негова страна, всъщност — рече в пълно недоумение Андерс.

— Не, ти не разбра — прекъсна го Ева-Лота. — Това е все едно... разбираш ли... Представи си, че искаш да ти заемат 25 йоре, че непременно ти трябва да дадеш 25 йоре за нещо.

— За сладолед — предложи Кале.

— Вземаш ми думата от устата. Вече усещам, че непременно ми е необходим един сладолед! — потвърди Андерс.

— Е, тогава върви при Грен — посъветва го Ева-Лота, — или при някой друг лихвар. Той ще ти даде 25 йоре...

— Наистина ли ще го направи? — почуди се Андерс, съвсем слиян от това откритие.

— Да. Но ще те задължи да му ги върнеш до един месец — обясни Ева-Лота. — И няма да е достатъчно да му върнеш двадесет и пет йоре. Ще трябва да му занесеш цели петдесет йоре.

— В никакъв случай! — възмути се Андерс. — Защо пък да се задължавам?

— Ех, дете, дете — изпъшка Ева-Лота, — не си ли учил в училище какво е лихва? Грен иска да получи лихва за своите пари. Още ли не си проумял!

— Но би могъл да бъде по-умерен, все пак — настоя Кале.

— Да, обаче лихварите не са такива хора — обясни Ева-Лота. — Те са ненаситни и винаги вземат много висок процент. А в законите пише, че това не е разрешено. И тъкмо за това баща ми не може да търпи Грен.

— Но нима хората са толкова глупави, че да вземат пари от лихварите? — попита удивен Кале. — Не могат ли да си вземат пари за сладолед от някое друго място?

— Глупавичкото ми — разнежи се Ева-Лота. — Ами ако не става дума само за двадесет и пет йоре за един сладолед, а за хиляди крони?

Представи си, че някой непременно трябва да намери незабавно отнякъде пет хиляди крони и няма кой да му ги вземе. Никой друг, освен лихвар като Грен.

— Забравете Грен — прекъсна ги Андерс, предводителят на Бялата роза. — Напред, да се бием и да победим!

Ето че стигнаха дома на директора на пощата. Отзад в градината имаше един навес, който служеше за гараж. За гараж и главна квартира на Червената роза. Синът на пощенския директор, Сикстен, беше предводител на тази банда побойници.

На пръв поглед гаражът изглеждаше запуснат и празен. Още от далеч можеше да се види, че на вратата е закован бял плакат. Нямахме проблем човек да мине през градинската врата, да стигне до гаража и да прочете написаното на плаката. Но във Войната на розите не се постъпваше така. Ами ако имаше капан? Нищо чудно Червените рози да дебнеха в тази съборетина, която наричаха главна квартира, готови да се нахвърлят върху наивниците, приближили се до тях.

Предводителят на Белите рози даде указания на войските си:

— Ти, Кале, ще се промъкнеш покрай живия плет, докато заобиколиш главната квартира и излезеш от полезрението на врага. После се качваш право на покрива! Трябва да донесеш съобщението, жив или мъртъв.

— Какво искаш да кажеш с това жив или мъртъв? — не разбра Кале.

— Затваряй си устата — отсече Андерс. — Ти си този, който трябва да бъде жив или мъртъв, загаряваш ли? Ева-Лота, ти ще лежиш тук зад плета и ще наблюдаваш. Ако забележиш някаква опасност за Кале, свириш нашия сигнал.

— А ти? Ти какво смяташ да правиш? — попита Ева-Лота.

— Смятам да вляза вътре и да питам майката на Сикстен дали знае къде е синът ѝ — отговори Андерс.

Те се разпръснаха. Кале бързо достигна главната квартира. Не бяха нужни кой знае какви умения, за да се озове на покрива ѝ. Често беше го правил. Достатъчно беше да се промъкне през живия плет и да се качи върху кофата за смет, която стоеше зад гаража. Той се покатери по покрива съвсем безшумно, за да не го чуе врагът. Дълбоко в себе си Кале беше абсолютно сигурен, че гаражът е празен. Знаеше го и Ева-Лота, но най-вече Андерс, който отиде да попита за Сикстен в дома на

пощенския директор. Но Войната на розите си имаше своите специални правила. И затова Кале се изкатери по покрива така, сякаш участва в опасна за живота операция. И затова Ева-Лота дебнеше зад плета и следеше всяко негово движение, напрегната като тигър, готова всеки миг да нададе предупредителен сигнал, ако противно на очакванията това станеше необходимо.

Андерс се върна. Майката на Сикстен не знаеше къде е многообичното ѝ чедо.

Кале се надвеси предпазливо над ръба на покрива, и като се протегна здраво успя да откъсне плаката от вратата. После се върна по същия път все тъй тихо. Ева-Лота остана на пост до последно.

— Добре се справи, храбрецо мой — похвали го Андерс, когато Кале му предаде плаката. — Но нека погледнем.

Забележителното съобщение беше написано от Сикстен, благородник и предводител на Червената роза. Трябва да признаем, че езикът беше твърде пиперлив за един благородник. От благородник човек с право би очаквал нещо по-изискано.

Вие, противни въшльовци, да, ето това сте вие, Бели рози, които усмърдявате този град с вонящото си присъствие! С настоящото ви известяваме да знаете, че ние, благородните аристократи от Червената роза се отправихме към бойното поле в прерията. Елате веднага там, за да изтребим вонящия бурен, наречен Бяла роза, и да разпръснем пепелта му над торището на Йохансон, където открай време му е мястото. Само елате, въшльовци такива!

Никой, прочел тези сърдечни думи, не би повярвал, че Червените и Белите рози в действителност бяха прекрасни приятели. Като се изключат Кале и Ева-Лота, Андерс нямаше друг толкова добър приятел като Сикстен, а също Бенка и Йонте, другите две великолепни Червени рози. А ако имаше някой в този град, когото Сикстен, Бенка и Йонте да признават и уважават, то това бяха противните въшльовци Андерс, Кале и Ева-Лота.

— Значи така — процеди Андерс, след като прочете известието. — Тогава напред към прерията! Да се бием и победим!

ТРЕТА ГЛАВА

Хубаво беше, че я има тази прерия, безценно съкровище за поколенията деца, които бяха играли в нея откак се помнеха. Възрастни хора, достопочтени глави на семейства омекваха при спомена за индианските игри в прерията. Следващите поколения деца имаха голяма полза от това. Когато Кале се връщаше у дома с разкъсана риза след някоя особено ожесточена битка, търговецът на хранителни продукти Бломквист не се гневеше твърде, защото много добре си спомняше една друга риза, разкъсана в прерията в една пролетна вечер преди приблизително трийсет години. И макар че госпожа Лизандер много би искала дъщеря ѝ да общува повече с връстничките си, вместо да лудува с момчетата навън в прерията, нейните възражения бяха съвсем напразни. Понеже пекарят я поглеждаше развеселено и казваше:

— Я си спомни, Мария, когато беше малка, не беше ли ти тази, която вечер се връщаше последна от прерията?

Прерията беше голяма общинска ливада, ширнала се току в края на града. Беше обрасла с ниска мека трева, такава трева, по която можеш спокойно да тичаш бос. Пролетно време тя сияеше нежно зелена. Тогави цялата прерия се превръщаше във вълнисто зелено море с жълти петна от нацъфтели жълтурчета. Но лятното слънце беше свършило делото си и сега прерията се разстилаше пред очите кафява и прегоряла. Кале, Андерс и Ева-Лота, които, без да губят време, последваха любезната покана на Сикстен, се взираха в бойното поле с присвити от ярката слънчева светлина очи и се опитваха да открият враговете си. Но Червените рози не се виждаха никакви. Големи части от прерията бяха обрасли с лешникови храсти и хвойна, между които лесно можеше да се скрие някой рицар от Червената роза. Белите нададоха смразяващия си боен вик и се втурнаха към храсталака. Претърсиха всеки храст, но не откриха нито един враг. Продължиха да търсят, докато стигнаха самия край на прерията, чак до старото имение, но напразно.

— Ама че глупости! — възмути се Андерс. — Та те не са тук!

Тогава в тишината на прерията отекна подигравателният смях на три вражи гърла.

— А, така значи — процеди Ева-Лота и се огледа неспокойно, — бих казала, че са в имението.

— Да, няма съмнение, че са вътре — съгласи се Кале, а гласът му бе изпълнен с възхищение.

В края на прерията между нежните трепетлики се издигаше една стара къща. Това беше господарското имение. Благородна стара къща от миналия век, която някога беше видяла и по-хубави дни. От един прозорец на задната страна надничаха три триумфиращи детски лица.

— Горко на този, който се приближи до новата главна квартира на Червените рози! — изкрещя Сикстен.

— Как, по дяволите, успяхте... — започна Андерс.

— О, иска ви се да разберете, нали — присмя им се Сикстен. — Вратата беше отворена. Съвсем просто, нали?

Господарското имение беше необитаемо от дълги години и много запуснато. Имаше план сградата да бъде реставрирана и преместена в градския парк, за да се превърне в етнографски музей. Така бе решила управата на града преди доста време. Но парите за тази цел трябваше да бъдат събрани на доброволни начала, а това ставаше бавно. През това време къщата се рушеше все повече и повече. Досега тя бе заключена и подсигурена срещу набезите на градските деца. Но щом прогнилите врати вече не можеха да задържат нашествениците, беше крайно време градските съветници да се намесят колкото се може по-бързо, докато все още имаше какво да се спаси от бъдещия етнографски музей. Ако се съдеше по тропота, който идваше отвътре, Червените рози галопираха из помещенията от осемнадесети век без никакво уважение към старините. Прогнилите дъски на пода скърцаха жално под пъргавите им нозе, които се носеха с диви триумфални скокове из новата главна квартира — бързо и непредпазливо.

— Ще пленим въшльовците и ще ги затворим тук, докато умрат от глад — провикна се Сикстен, възхитен от хрумването си.

Бъдещите жертви вървяха неотклонно към грозната си участ. И червените не се опитаха да им попречат. Сикстен беше решил да запази на всяка цена, жив или мъртъв, горния етаж, който можеше да се защитава по-лесно. Към него водеше парадното стълбище, а по

средата му се бяха изправили червените и с войнствени физиономии и стойки даваха да се разбере, че нямат търпение да се нахвърлят върху врага.

Белите бързо преминаха в настъпление. Градските настоятели биха си заскубали косите от отчаяние, ако можеха да чуят тропота и трясъка, който настана, когато двете войски се сблъскаха една с друга. Бъдещият музей пукаше по всичките си шевове, а изящните дървени парпети на стълбата се извиваха, едва удържайки мечащите се тела на бойците. Дива глъчка се надигаше към хубавия таван с гипсови орнаменти. Предводителят на Белите рози се изтърколи по стълбата с гръм и трясък, от които дори духовете на миналото, ако имаше такива, биха пребледнели още повече, скупчени от ужас в някой ъгъл.

Битката продължаваше с променлив късмет за двете армии. Ту белите успяваха да изтласкат противника почти до горния край на стълбата, ту те самите се озоваваха под чудовищен огън от горе и се оттегляха в безпорядък към партерния етаж. Битката продължаваше вече цял половин час и двете страни жадуваха за промяна. Белите се оттеглиха за миг, за да подготвят последното неудържимо настъпление. Тогава Сикстен бързо даде нова заповед на своите войски. Секунди покъсно червените напуснаха без предупреждение своята позиция на стълбата и светкавично се оттеглиха на горния етаж. Там имаше много възможности да изчезнат хитро в стаите и стенните долапи. Сикстен и сподвижниците му знаеха това, защото бяха изучили основно къщата. Когато Андерс, Кале и Ева-Лота щурмуваха стълбата, от Червените рози нямаше и следа. Те бяха използвали предимството от няколко секунди. Окопани зад една изкусно маскирана с тапет стена, те наблюдаваха през един процеп припряното съвещание на белите, които стояха точно пред тях.

— Разпръснете се — нареди белият предводител. — Търсете врага, в която и дупка да се е сврял, треперейки от страх за живота си. И не се церемонете с него, когато го откриете.

Зад вратата Червените рози слушаха, изпълнени със задоволство. Окоето на Сикстен проблесна доволно в процепа. Но белите не знаеха нищо за това. „Разпръснете се!“ — бе наредил техният предводител. Той не би могъл да измисли нещо по-глупаво. Така той сам подписа своята присъда. След миг самият той последва заповедта си и се разпръсна, т.е. изчезна зад един ъгъл. Едва беше изчезнал от погледа на своите сподвижници, когато Кале и Ева-Лота се промъкнаха в противоположната посока. Там откриха една врата, която отвори предпазливо. Вътре ги очакваше една хубава слънчева стая и макар ясно да видяха, че в нея няма врагове, те за всеки случай влязоха в нея и си позволиха малка бойна почивка, за да надникнат през прозореца. Това се оказа стопроцентова грешка. Успяха все пак да достигнат вратата, за да чуят ясно как отвън ключът се завъртя в ключалката. Чу се и грубият смях на червения предводител и грозните му триумфални слова:

— Ей, вие, въшльовци такива, ето че удари последният ви час! Няма да излезете живи оттук.

А после пронизителният крясък на Бенка:

— О, ще стоите тук, докато по вас поникне мъх. Но ние ще идваме все пак от време на време. На Бъдни вечер например.

А Йонте добави:

— Да, да, не се тревожете. За Бъдни вечер ще наминем. А какво искате за Коледа?

— Главите ви в тава! — изкрещя отвътре Ева-Лота.

— И гарнирани, както се гарнират свински глави — помогна й Кале.

— Безсрамни до последния си миг — поклати тъжно глава червеният предводител пред събратята си. После повиши глас към своите пленници: — Сбогом, въшки такива. Викайте, като огладнеете. Ще идваме и ще ви скубем трева.

После той се обърна към Бенка и Йонте и потри доволно ръце:

— А, сега, смели мои братя по оръжие, някъде в тази къща в този миг се намира един жалък плъх, който се нарича предводител на Белите рози. Сам и беззащитен! Потърсете го! Намерете го, казвам ви!

Червените направиха всичко, което беше по силите им. Промъкнаха се на върховете на пръстите си по дългия коридор, който се простираше през целия първи етаж. Взираха се внимателно във всяка стая. Дебнеха пред вратите, скрити зад тапетите. И знаеха, че където и да се намира предводителят на Белите рози, той добре съзнава ужасната опасност, която го грози. Беше сам срещу трима, които потръпваха от желание да го заловят. Да плениш предводителя на противника беше кулминацията на Войната на розите. Обаче белият предводител се беше скрил добре. Колкото и да душеха наоколо, червените не намериха дори косъмче от него. Докато внезапно Сикстен не чу тихо скърцане над главата си.

— Горе на покрива е — прошепна той.

Оттук нататък събитията се развиха с мълниеносна бързина. Андерс наистина беше завзел тавана и ето че сега в пълна бойна готовност и с най-смразяващи звуци предупреждаваше всеки, който още не си е направил завещанието, да не се доближава до него. Но нищо не помогна. Сикстен, необичайно едър и силен за възрастта си, тръгна напред, Бенка и Йонте помагаха при нужда и скоро Андерс, мятайки се диво, бе отведен надолу по стълбата, към неизвестността на пленничеството.

Кале и Ева-Лота го окуражаваха през затворената врата:

— Сос кок о рор о щощ е дод оей дод е мом и щощ е тот е сос поп а сос и мом! — крещяха те.

„Скоро ще дойдем и ще те спасим!“ — така се превеждаха виковете им на тайния език на Белите рози. Нямаше по-добър начин да се раздразнят червените. Те отдавна се опитваха да разкрият тайната на този език, който белите владееха до съвършенство и можеха да говорят толкова невероятно бързо, че на непосветените той звучеше като празно бръцоловене. Нито Сикстен, нито Бенка или пък Йонте бяха виждали нещо написано на този език. Иначе едва ли щяха да имат трудности да го разгадаят. Всяка съгласна се удвояваше с по едно „о“ помежду двете. Така например *Кале* се превръщаше в *Кок а лол е*, а *Андерс* в *А нон дод е рор сос*.

Ева-Лота беше наследила този език, тъй наречения разбойнически език, от баща си. Пекарят съвсем случайно спомена една вечер, че той и приятелите му в младостта си говорели по този начин, когато не искали никой да разбере какво казват. Бащата на Ева-Лота бе донякъде изненадан от дивото въодушевление на дъщеря си от разбойническия език. Той не беше забелязвал у нея такова вълнение, когато ставаше въпрос за неправилните глаголи и други граматически тънкости. Все пак той се упражнява цяла вечер с нея и на другия ден тя вече можеше да предаде новото си умение на Кале и Андерс.

Да се изтръгне от белите ключа към техния таен език беше една от военните цели на червените. Друга, още по-важна цел, беше да си възвърнат Великия Мумрих. Велик Мумрих беше внушителното име на един доста незначителен предмет. Това беше просто един камък със странна форма, който веднъж Бенка намери. С малко въображение можеше да се каже, че камъкът има формата на човек, на дребен замислен човек, седнал като някакъв Буда и загледан в пъпа си. Червените рози веднага го обявиха за свой специален талисман и му приписаха множество изключителни качества.

Не беше нужно много време, докато Белите рози стигнат до извода, че е техен висш дълг да притежават Великия Мумрих. Последваха кървави битки. Звучи невероятно, че на един малък камък може да бъде дадено такова стратегическо значение. Но защо Червените рози да не обичат също тъй много своя Велик Мумрих, както например шотландците престола, на който коронясвали владетелите си, а когато белите им го отмъкнат по коварен начин, да

изпаднал в същото отчаяние, както шотландците, когато англичаните пренесли престола в Уестминстърското абатство? Тъжна истина беше, че белите в момента притежаваха Великия Мумрих и го криеха на неизвестно място. Естествено, най-лесно щеше да бъде да го скрият така, че никоя човешка сила да не може да го достигне. Но едно от странните правила, които действаха във Войната на розите, беше задължението онези, които в момента държат Великия Мумрих, да предоставят на противника някаква отправна точка за мястото, където се съхраняваше той. Това можеше да бъде план на положението, неясен и отчасти подвеждащ, или картинна загадка, надраскана на къс хартия. Този знак трябваше да бъде оставен в някоя тъмна нощ в пощенската кутия на врага, който после, употребявайки цялата си находчивост, трябваше да открие Великия Мумрих. Дали е скрит в някое празно гнездо на врани в бряста, който растеше в северния ъгъл на гробището или зад някоя покривна греда в склада за дърва на майстора обуцар Бенгтсон?

В момента той не се намираше на нито едно от споменатите места. В момента той се намираше на съвсем друго място. И една от основните причини за възобновяването на Войната на розите в този горещ юлски ден беше, че червените много искаха да узнаят къде всъщност е това място. Сега, когато самият предводител на белите им беше заложник, едва ли щяха да имат трудности в начинанието си.

— Скоро ще дойдем и ще те спасим! — извикаха Ева-Лота и Кале. Техният предводител имаше нужда от кураж. Понеже силните ръце на врага го отвеждаха на мъчение. Заради Великия Мумрих и тайния език.

— Нон я мом а дод а и мом кок а жож а нон и що що — заяви белият предводител себеотрицателно и героично, докато преминаваше край вратата, зад която бяха затворени другарите му по оръжие.

— Почакай само, скоро ще си изпееш всичко — заплаши го Сикстен и го сграбчи още по-здраво с яките си ръце. — Ще изтръгнем от теб какво означава това бръщолевене. Не бери грижа!

— Бъди силен! Не се давай! — изкрещя Кале.

— Дръж се! Дръж се! Скоро ще дойдем! — добави Ева-Лота.

През вратата те чува последните горди слова на предводителя си:

— Да живее Бялата роза! — А сетне: — Пусни ръката ми! Давам честната си дума, че няма да избягам! Готов съм, господа!

След това те не чуха нищо повече. Тежка тишина се спусна над затвора им. Врагът беше напуснал къщата и отвел главатаря им.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Червените заплашиха, че Кале и Ева-Лота могат да останат в затвора си, докато обраснат с мъх. Това обаче не биваше да се приема буквално. Дори в свирепата Война на розите трябваше да се имат предвид някои усложняващи и пречещи обстоятелства, наречени родители. Естествено, беше изключително неприятно благородни воители да са принудени да прекъсват битката в кулминацията ѝ, за да се приберат у дома и да ядат пържоли и пудинг. Родителите обаче бяха на мнение, че децата трябва да спазват часовете за хранене. Мълчаливо споразумение във Войната на розите беше, че трябва да се примирят с тези глупави родителски желаниа. Ако не го правеха, съществуваше опасност за много по-сериозни намеси в бойните действия. Родителите бяха абсолютно неспособни да отделят важното от маловажното. Нищо не им пречеше да им наложат забрана за излизане точно в онази вечер, която беше решаваща за битката за Великия Мумрих. Родителите общо взето знаеха ужасяващо малко за Великия Мумрих, макар и понякога някой детски спомен за прерията да озаряваше като случаен лъч светлина помрачения им разум.

И тъй, когато червените потеглиха с Андерс, а Кале и Ева-Лота останаха заключени в празната стая на необитаваната къща, това всъщност означаваше, че те трябва да умират от глад приблизително два часа, до към седем часа. В седем часа на трапезата на търговеца на хранителни стоки Бломквист, пекаря Лизандер и във всички други семейства в града димеше питателна вечеря. Преди този критичен час Сикстен щеше да изпрати или Бенка, или Йонте, за да отворят вратата на пленниците. Затова Кале и Ева-Лота гледаха в очите на гладната смърт с непоклатимо спокойствие. И все пак си беше позор да бъдеш заключен по този унизителен начин. А освен това пленяването носеше зашеметяваща победа по точки за червените. Това предимство ставаше още по-катастрофално поради залавянето на предводителя на белите и отвеждането му в плен. Дори Великия Мумрих, който все още беше в ръцете на белите, не можеше да компенсира падението.

Ева-Лота гледаше ожесточено през прозореца отдалечаващите се победители.

— Бих искала да знам къде го отвеждат — промърмори тя.

— В гаража на Сикстен, естествено — отвърна Кале и добави: — Поне да имаше един вестник!

— Вестник? — не повярва на ушите си Ева-Лота. — Да четем вестник сега, когато трябва да опитаме да се измъкнем оттук?

— Права си — съгласи се Кале. — Трябва да се измъкнем оттук. Тъкмо затова ми е необходим вестник.

— Да не мислиш, че вътре ще пише нещо за това, как да се спуснем по голите стени на тази къща? — Ева-Лота се надвеси от прозореца, за да прецени разстоянието до земята. — Ще си счупим главите — продължи тя, — но това едва ли ще помогне.

Кале подсвирна доволно:

— Тапетите! Не бях се сетил за това. Те ще стигнат.

Той дръпна със замах увисналия от стената тапет. Ева-Лота го загледа учудено. Кале се наведе и пъкна хартията в тесния процепа под вратата.

— Рутинна работа — мърмореше си той под нос, докато извади джобното си ножче. Отвори най-малкото и най-тънко острие, пъкна го в ключалката и го завъртя. От другата страна на вратата се чу звън. Беше ключът, който падна на земята. Кале издърпа парчето тапет, и наистина, ключът беше върху него.

— Както казах, рутинна работа — рече скромно великият детектив, намеквайки, че дейността му като детектив го изправя всекидневно пред необходимостта да отваря по един или друг хитроумен начин затворени врати.

— О, Кале, ти си велик! — рече Ева-Лота зашеметена.

Кале отключи. Ето че бяха свободни.

— Но няма да си тръгнем, без да помолим червеникаквите за прошка — заяви момчето.

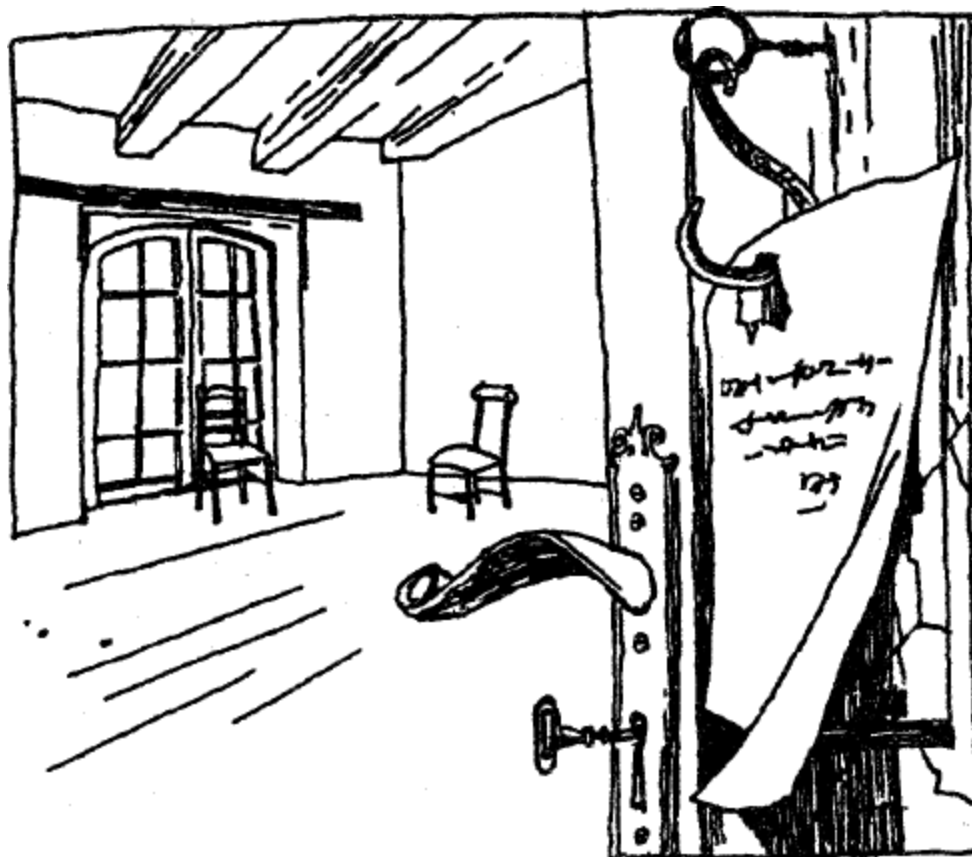
Той избра от богатото съдържание на джоба си парче молив и го подаде на Ева-Лота. И тя написа върху парчето тапет:

До празноглавците от Червената роза!

Вашите опити да отглеждате мъх се провалиха жалко. Чакахме точно пет минути и трийсет и три секунди да покълне нещо.

Повече не ни се чака. Писна ни. Вие, дребни сополанковци, нима не знаете, че Белите рози могат да минават през стени?

Те грижливо затвориха прозореца и закачиха куката от вътрешната страна. После затвориха вратата отвън и оставиха ключа в ключалката. А прощалното писмо забодоха на дръжката на вратата.

— Ето им материал за размисъл: прозорецът е затворен отвътре, а вратата отвън! Има да се чудят как сме се измъкнали — закиска се Ева-Лота възхитена.

— Една точка за Бялата роза — добави Кале и се засмя доволно.

Андерс не беше в гаража на Сикстен. Навесът беше тих и пуст както преди. Майката на Сикстен се гласеше да простира пране в градината.

— Не знаете ли къде е Сикстен? — попита Ева-Лота.

— Хм, допреди половин час беше тук — отвърна жената на пощенския директор — с Бенка, Андерс и Йонте.

Ясно беше, че червените са отвели пленника на по-сигурно място. Но къде? Отговорът се намираше непосредствено до тях. Кале го видя пръв. В тревата беше забит финландски нож, острието му пробождаше малка бележка. Беше ножът на Андерс. Кале и Ева-Лота веднага го познаха. А на бележката беше написана една-единствена дума: „Йонте“.

Явно белият предводител беше успял да приспи за миг вниманието на врага и да остави това кратко съобщение на бойните си другари.

Кале сбърчи чело дълбокомислено.

— Йонте — промърмори той, — това може да означава само едно: Андерс е отведен в дома на Йонте.

— Нима би могло да означава нещо друго? — присмя му се Ева-Лота. — Щом е при Йонте, то естествено е по-умно да напише Йонте, а не Бенка.

Кале не я удостои с отговор.

Йонте живееше в онази част на града, която се нарича Роудиберг. В малките къщурки на този квартал не живееше най-изисканото население. Но Йонте изобщо нямаше претенции да принадлежи към заможните. Той беше напълно доволен от съборетината, която обитаваше семейството му, състояща се от стая и кухня на долния етаж и малко помещение под покрива. Горее можеше да се живее само през лятото. През зимата под покрива беше твърде студено. Но през юли в таванската стаичка беше горещо като във Венецианския затвор и затова там беше идеалното място за разпит. Йонте беше едноличният собственик на тази стая. Той спеше там на обикновено походно легло, там беше и саморъчно направената етажерка от дъски, където пазеше своите скъпоценности. Никой крал в своя палат не би могъл да бъде

по-доволен от Йонте в своята стая, където топлият въздух беше замрял неподвижен и мухите бръмчаха по тавана.

Тук червените доведоха Андерс. За щастие родителите на Йонте точно в този ден бяха извън града, на малката си градина. Бяха си взели храна и нямаше да се върнат рано. Йонте трябваше да се грижи сам за себе си и да си изпече наденица и картофи като огладнее.

И понеже майката на Сикстен простираше точно пред главната квартира на Червената роза, а пък домът на Йонте беше освободен от каквито и да било родители, на Сикстен му хрумна забележителната идея да проведе мъченията и разпита в стаята на Йонте.

Кале и Ева-Лота проведоха съвет. Естествено, те можеха да стартират спасителната експедиция веднага. След известно обмисляне обаче те предпочетоха да изчакат още малко. Глупаво щеше да бъде да се покажат точно сега на червените. Наближаваше часът за вечеря. Скоро Сикстен щеше да прати Бенка или Йонте в имението. Скоро в имението щеше да се появи Бенка или Йонте и да се почесва по главата, изумен от загадъчното бягство на Кале и Ева-Лота. Това беше много сладостна мисъл. Жалко би било да развалят такъв триумф.

Кале и Ева-Лота решиха да отложат спасителната акция за след вечеря. Те знаеха, че Андерс срещу честната си дума ще получи отпуска, за да се върне у дома и да вечеря, както си му е редът. А нямаше по-неудачно нещо за една спасителна експедиция от това, да се появи на мястото на произшествието точно в мига, в който онзи, който трябваше да бъде спасен, се отправя свободно към дома си, за да вечеря.

— Впрочем — рече Кале, — ако трябва да се наблюдава някой, който е затворен в жилище, това трябва да се прави, когато е тъмно и е запалено осветлението. Преди да бъдат спуснати жалюзите. Всеки, който поне малко разбира от криминалистика, знае това.

— Йонте няма жалузи — констатира трезво Ева-Лота.

— Толкова по-добре — заяви Кале.

— Но как ще наблюдаваме през прозореца му? Та той е на покрива! — почуди се момичето. — Моите крака наистина са доста дълги, но все пак...

— Вижда се, че ти никога не си учила криминалистика. Какво според теб прави криминалната полиция в Стокхолм? Когато искат да наблюдават някоя триетажна къща, в която живеят престъпници, те си

осигуряват достъп до някое жилище от отсрещната страна на улицата, най-добре в четириетажна къща, за да са малко над престъпниците. И тогава застават там с далекогледите си и гледат право в стаите им, разбира се, преди да бъдат спуснати жалюзите.

— Ако бях престъпник, първо щях да спусна жалюзите и тогава да запаля осветлението — заяви практичната Ева-Лота. — Впрочем до кое жилище ще си осигурим достъп, за да наблюдаваме Йонте?

Кале още не беше помислил за това. За криминалните служители в Стокхолм сигурно беше по-лесно да си осигурят достъп до някое жилище. Достатъчно беше да покажат полицейските си карти. Но едва ли можеше да се очаква, че на Кале и Ева-Лота ще им бъде лесно в това начинание.

Освен това срещу къщата на Йонте изобщо нямаше друга къща. Там беше реката. Къща имаше до нея. Къщата на стария Грен. Дървена барака на два етажа. Дърводелската работилница на Грен беше в приземието, а самият той обитаваше жилището на първия етаж. Дали биха могли „да си осигурят достъп“ до жилището на Грен, замисли се Кале. Просто да влязат при него и да попитат възпитано дали не биха могли да използват единия от прозорците му, за да наблюдават нещо незначително? Колкото и да беше фантазьор, Кале осъзна, че това е доста глупава идея. Имаше и друг проблем. Къщите на Йонте и Грен бяха обърнати една към друга с фасадите си, но фасадата на Грен нямаше прозорец на горния етаж.

— Имам идея! — провикна се Ева-Лота. — Ще се покатерим на покрива на Грен, това е единствената възможност.

Кале я погледна, изпълнен с възхищение.

— За човек, който никога през живота си не е учил криминалистика, идеята действително е добра — призна той.

Да, покрива на Грен, ето това беше решението. Беше достатъчно висок, за да се гледа през покривния прозорец на Йонте. Пък и Йонте нямаше жалози. Щяха да си направят забележителен наблюдателен пункт. Кале и Ева-Лота се запътиха към дома с леко сърце — време беше за вечеря.

ПЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно те се промъкваха през Роудиберг в тъмната и тиха вечер. Малките дървени бараки бяха сгушени една до друга. Нещо от горещината на юлския ден още витаеше между редиците от къщи. Беше топло, целият Роудиберг беше замрял в меката тъмнина. От време на време блясваше светлината на някой малък прозорец или врата, оставени отворени в тази лятна вечер. Мракът беше изпълнен с миризми. Мирисът на котки, пържена херинга и кафе се смесваше с опияняващото ухание на цъфналия жасмин и също тъй зашеметяващата воня на една кофа за смет, която отдавна трябваше да бъде изпразнена. Беше съвсем тихо. Улиците се виеха между къщите съвсем пусти. Жителите на Роудиберг не водеха нощен живот извън домовете си. Бяха се оттеглили зад собствените си четири стени и се наслаждаваха на уюта и почивката след усиления ден в мизерните си кухни, където тенджерката с кафето къкреше на печката, а на прозорците цъфтеше мушкатото. Който в този момент правеше вечерната си разходка в Роудиберг, не беше изложен на опасността да срещне друго живо същество.

— Тук е тихо като в гроб — прошепна Кале.

И беше прав. Само от време на време се дочуваха гласове зад някой осветен прозорец. В далечината пролая куче, но бързо замлъкна. Отнякъде долетя мелодия, изсвирена неуверено на акордеон, но това беше само опит, а после тишината стана още по-дълбока от преди.

У Йонте обаче беше оживено. В таванската стая беше светло, от отворения прозорец долитаха кресливи момчешки гласове. Кале и Ева-Лота установиха със задоволство, че разпитът очевидно върви с пълна сила. Навярно там горе се разиграваше същинска драма. Кале и Ева-Лота бяха твърдо решени да я наблюдават от най-доброто място, покрива на Грен.

— Трябва само да се качим на покрива — каза Ева-Лота сърцато.

Да, повече не беше необходимо. Кале обиколи още веднъж къщата, за да провери възможностите. За беда у Грен още светеше.

Защо тези стари хора не си лягат навреме вечер, та те имат толкова голяма нужда от сън! Как иначе човек да се катери необезпокояван на покрива им? Нищо не можеше да се направи. Необезпокоявани или не, те трябваше да се качат на покрива.

Никак не беше трудно. Старият Грен любезно бе забравил една стълба, подпряна от едната страна на къщата. Тя наистина беше досами прозореца му, до осветения прозорец, а той пък зееше отворен зад спуснатия наполовина транспарант. Никак не беше сигурно, че Грен ще се зарадва, ако случайно подаде глава през прозореца и съзре две Бели рози, които тъкмо се катерят към неговия покрив. Но във Войната на розите човек не биваше да се отклонява с подобни дреболии. Той трябваше да върви неотклонно по пътя на дълга, дори ако този път минаваше по билото на покрива на Грен.

— Мини пред мен — окуражи Ева-Лота спътника си.

Кале я послуша. Предпазливо, много предпазливо той се заизкачва по стълбата. Ева-Лота го последва леко и безшумно. Положението стана критично едва когато се озоваха на равнището на осветения прозорец на горния етаж.

— Грен има гости — прошепна Кале на Ева-Лота. — Чувам ги как си говорят.

— Пъхни си главата през прозореца и помоли за парче сладкиш — предложи му Ева-Лота и захихика, доволна от хубавото си предложение.

На Кале обаче то явно не се видя особено подходящо. Той продължи пътя си към покрива колкото се можеше по-бързо. Ева-Лота също се разбърза, докато преминаваше край отворения прозорец.

Да, Грен имаше гости, чуваше се съвсем ясно. Но не сервираха сладкиши. Някой стоеше с гръб към прозореца, някой, който говореше развълнувано с дълбок глас. Ева-Лота можа да види само част от госта, тъй като транспарантите бяха спуснати наполовина. Посетителят на Грен носеше тъмнозелен панталон от габардин. А после тя чу гласа му.

— Да, да, да — рече гласът нетърпеливо. — Ще опитам. Ще платя. За да се измъкна най-сетне от този ад!

В отговор се чу хленчещия глас на Грен:

— Но вие все така казвате. Сега обаче не мога да ви чакам повече. Не разбирате ли — искам си моите пари!

— Ще си ги получите, казвам ви — прекъсна го непознатият. — Ще се срещнем в сряда. На обичайното място. Донесете ми полицата, не, всички проклети полица, всяка една от тях. Ще ви ги платя всичките. Трябва най-сетне да се сложи край на това.

— Но, моля ви, не се ядосвайте толкова. Вие все пак разбирате, че аз трябва да си върна парите — заговори му успокоително Грен.

— Кръвопиец! — изръмжа непознатият и по гласа му личеше, че наистина го мисли.

Ева-Лота продължи бързо нагоре по стълбата. Кале я очакваше, седнал на билото на покрива.

— Тези долу се караха за пари — обясни му Ева-Лота.

— А, сигурно за онези проценти — промърмори Кале.

— Щеше ми се да знам какво е това полица — рече Ева-Лота замислено. Сетне обаче припряно смени темата. — Ах, няма значение! Хайде, Кале.

За да се приближат до прозореца на Йонте, те трябваше да преминат по билото на покрива до отсрещната страна. Доста страшно беше там под тъмното небе без мигащи звезди, които да осветляват опасния им път. И нищо, за което да се хванеш, освен комина по средата на покрива, който им предложи за кратко своята опора. Те се пуснаха от него с голямо нежелание, за да продължат опасния си преход. Смелостта им бе възнаградена от гледката към стаята на Йонте, която се откри пред тях. Техният предводител седеше на един стол, заобиколен от Червени рози, които размахваха ръце и му крещяха. Той обаче само гордо въртеше глава.

Ева-Лота и Кале легнаха по корем на покрива и се подготвиха да се наслаждават на представлението. Можеха да чуят и видят всичко, което ставаше отсреща. Какъв триумф! Какъв успех! Само дето шефът им трябваше да знае, че спасението е съвсем близо. Неговите верни сподвижници бяха само на два метра от него, готови да пролеят кръвта си и дори да жертват живота си за него.

Трябваше да се изясни само една дребна подробност. Как по-точно да стане освобождаването? Достойно за подражание беше желанието им да пролеят кръв и да жертват живота си, но как по-точно да го сторят? През пропастта широка два метра!

— Все ще ни хрумне нещо — рече уверено Кале и се намести удобно, доколкото позволяваха условията.

Разпитът при Йонте продължаваше.

— Пленнико, давам ти последен шанс да спасиш жалкия си живот — заяви Сикстен и дръпна доста грубо ръката на Андерс. — Къде скрихте Великия Мумрих?

— Съвсем напразно питаш! — отвърна Андерс. — Белите рози са сложили могъщата си ръка на Великия Мумрих от незапомнени времена. Вие никога няма да го откриете, по-добре си тегли ножа — добави той не толкова тържествено.

Кале и Ева-Лота кимаха одобрително от наблюдателния си пункт. Сикстен, Бенка и Йонте обаче изглеждаха истински ядосани.

— Ще трябва да го затворим за през нощта в моя гараж, за да омекне — рече мрачно Сикстен.

— Ха-ха — отвърна му Андерс. — Като Кале и Ева-Лота, така ли? Както чух, те успели да се измъкнат за не повече от пет минути. Смятам да последвам примера им.

Червените рози като че ли се замислиха. За тях оставаше загадка как Кале и Ева-Лота бяха успели да се измъкнат от затвора си. Изглеждаше направо свръхестествено. Пред Андерс обаче те се правеха на невъзмутими.

— Само не си въобразявай, че си царят на бегълците — рече Сикстен. — Там, където ще те затворим, там и ще си останеш. Но първо искаме да научим от теб още нещо за този таен език. Ще ти намалим наказанието, ако ни дадеш шифъра.

— Изключено — заяви Андерс.

— Не бъди толкова упорит — опита Сикстен с добро. — Ти можеш все пак да кажеш нещо. Моето име например. Как се казвам на вашия език?

— Дод рор ъ вов нон и кок — отвърна с готовност Андерс и се подсмихна презрително, за да покаже на Сикстен, че това е страшна обида. Колкото и да се изкушаваше, той не посмя да преведе думата — иначе щеше да даде на врага ключа към езика на разбойниците. Затова само се подсмихна иронично още веднъж, а отвън на покрива неговите другари се съгласиха с него от все сърце. Предводителят им сигурно много щеше да се зарадва, ако знаеше това. Но засега нито той, нито червените предполагаха, че си имат публика.

Сикстен заскърца със зъби в безсилна ярост. Положението започваше да става трагично, а несвързаните звуци на тайния език наежежиха до бяло гнева на червените. Те бяха пленили белия предводител, но сега не знаеха какво да правят с него. Той не искаше да издаде тайните, а розите, които бяха рицари, в никакъв случай не биха паднали дотам да прилагат телесно насилие, за да изтръгнат признания. Те често се биеха, така че хвърчеше перушина, но това се случваше само в честна схватка отвън на бойното поле. Но да се нахвърлят трима срещу един върху безпомощния пленник, това не биха направили в никакъв случай.

Но дали пленникът беше наистина толкова безпомощен? Самият той си седеше там и размишляваше върху създалото се положение. И

когато стигна до края на размишленията си, той скочи внезапно и неочаквано от стола си и се метна към вратата в отчаян опит да се озове на свобода. Но опитът се провали най-жалко. Само след секунда в беглеца се вкопчиха три чифта яки момчешки ръце и го върнаха енергично на стола.

— Ти какво си мислиш — сопна му се Сикстен. — Че ще се измъкнеш лесно оттук. Ще бъдеш свободен, когато кажа аз, нито минута по-рано. А дотогава ще минат сигурно още няколко години. Впрочем, къде скрихте Великия Мумрих?

— Да, да, къде значи е Великия Мумрих — намеси се и Йонте и бодна подканващо Андерс в кръста.

Андерс се изкиска и се изви като гъсеница. Той имаше страшен гъдел.

Щом Сикстен разбра това, триумфална усмивка проясни лицето му. Той беше благородник на Червената роза и не можеше да си позволи да измъчва пленници. Но беше ли казано някъде, че не бива да ги гъделичка? Той направи опит като забодде показалец в стомаха на Андерс. Опитът беше неочаквано сполучлив. Андерс изпръхтя като хипопотам и се преви на две. Сега червените се оживиха и се нахвърлиха дружно върху жертвата си. А белият предводител стенеше, кискаше се и не можеше да си поеме дъх от смях.

— Къде скрихте Великия Мумрих? — попита отново Сикстен и загъделичка Андерс между ребрата.

— Ау, ау, ау — задъха се Андерс.

— Къде скрихте Великия Мумрих? — Бенка го загъделичка най-коварно по петата.

Отговорът беше нов пристъп на смях.

— Къде скрихте Великия Мумрих? — сега Йонте опита дали Андерс има гъдел в свивката зад коляното.

— Предавам се — Андерс. — Навън в прерията... при имението... има един... ох... малък път...

— А след това? — настоя Сикстен, вдигнал заплашително показалеца си.

Но нямаше „след това“. Случи се нещо съвсем неочаквано. Чу се силен пукот, а сетне стаята на Йонте потъна в мрак като египетска гробница. Електрическата крушка на тавана, единственото осветление на стаята, се беше разбила на хиляди парчета. Белият предводител бе

също тъй сащисан, както и червените. Но дойде на себе си по-бързо от тях. Под закрилата на тъмнината той се провря като змиорка към вратата и изчезна в лятната нощ. Беше свободен.

Горе на покрива Кале замислено прибра своята прашка в джоба на панталона си.

— Ще взема пари от спестовната ми касичка за нова крушка за Йонте — рече той разкаяно.

Повреждането на чужда собственост беше нещо, което не подобаваше на един благороден рицар на Бялата роза, затова за Кале беше съвсем естествено да възстанови щетите.

— Но ти разбираш, че трябваше да го направя — оправда се той пред Ева-Лота.

Ева-Лота кимна с разбиране.

— Беше абсолютно необходимо — успокои го тя. — Предводителят ни беше в голяма опасност. Великия Мумрих също. Така че наистина беше неизбежно.

Междувременно отсреща при Йонте бяха намерили някакво джобно фенерче. Червените установиха с огорчение, че пленникът им се е изплъзнал.

— Изчезнал е! — изкрещя Сикстен и се втурна към прозореца. — Кой проклет въшльо разби лампата ни?

Нямаше нужда да пита. Грешниците, два тънки черни силуета, стояха на отсрещния покрив. Силуетите бързо изчезнаха. Тъкмо бяха чули изсвирването на Андерс и разбраха, че е на свобода. С главоломна скорост те претичаха по билото на покрива. Беше въпрос на живот и смърт да се озоват на сигурно място преди червените да са слезли долу, за да ги посрещнат. Без да се поколебаят нито за миг, те претичаха в тъмнината по билото с лекотата и гъвкавостта, които волният живот бе дал на младите им безстрашни тела. Достигнаха стълбата и се спуснаха с безумна скорост по нея. Първо Ева-Лота, веднага след нея Кале. Съвсем бяха забравили за Грен. Мислите им бяха при червените. Прозорецът на Грен беше тъмен. Явно непознатият си беше отишъл.

— Побързай, нямаме никакво време — шепнеше заклинателно Кале на Ева-Лота.

Тогава внезапно жалюзът на Грен се вдигна с трясък и старецът надникна от прозореца. Това се случи толкова неочаквано и така

стресна децата, че Кале внезапно загуби равновесие. Той се приземи с трясък и едва не повлече след себе си Ева-Лота.

— Е, ти май наистина много бързаш — не се сдържа Ева-Лота. Тя се вкопчи мъчително за стълбата, за да не падне след приятеля си и погледна умолително Грен.

Грен обаче беше втренчил печалните си старчески очи в Кале, който лежеше на земята и се опитваше да си поеме въздух и каза с печален старчески глас:

— Ех, ех, щастливите игри на детството. Щастливите, невинни игри на детството. Ех, ех!

ШЕСТА ГЛАВА

Ева-Лота и Кале нямаха време да обяснят на Грен защо използват стълбата му, а самият той явно не намери нищо странно или неестествено в това. Очевидно според него щастливите, невинни игри на детството налагаха от време на време децата да се катерят по стълбите на своите съседни. Кале и Ева-Лота се сбогуваха припряно с него и изчезнаха колкото се може по бързо от двора му. Но Грен сякаш не забеляза това. Той само въздъхна тихо на себе си и пусна транспаранта.

В тъмната уличка зад къщата на Грен тримата рицари на Бялата роза най-сетне се събраха след всички премеждия. Те си стиснаха ръцете, а предводителят каза:

— Добра работа, храбреци!

После обаче трябваше да се бяга. От другия край на улицата вече се чуваше някакъв шум, който приближаваше застрашително. Това бяха червените, които най-сетне бяха дошли на себе си и жадуваха за мъст.

По това време жителите на Роудиберг вече си бяха в леглата и спяха. Сега обаче някои от тях подскочиха стреснато в съня си, объркани и замаяни. Да не би небесното войнство на Вотан да преминаваше отвън? Но не, това бяха само тримата благородни рицари на Бялата роза, които се носеха с вихрени крачки по уличния паваж. На петдесет метра след тях същото правеха тримата също толкова благородни рицари на Червената роза. Техните крачки бяха не по-малко шеметни, а кресливите им злъчни викове не биха могли да бъдат заглушени и от най-модерните пожарникарски сирени, включени на последна степен.

В началото Белите рози успяха да запазят предимството си. Те профучаваха край ъглите, така че ушите им свистяха, и се подсмиваха доволно, когато чуваха далеч зад себе си високите закани на Сикстен за онова, което ги очаква, когато ги спипа.

Диво опиянение обзе Кале, докато се носеше в тъмнината. Ето това се казваше живот — почти толкова вълнуващ, колкото залавянето на престъпници. Но да ловиш престъпници можеш само във въображението си. В действителност такива нямаше, така стояха нещата в този град. Но ето това тук беше истинско приключение: тропотът на краката на преследвачите след тях, задъханото дишане на Андерс и Ева-Лота, неравният паваж под петите му, тъмните малки улички и мамещите със спасителната си тъмнина дворове и местенца за пропълзяване, в които можеш да се скриеш — о, да, всичко това заедно беше божествено, щеше да се получи вълнуващо преследване.

Но най-хубавото беше да усеща как точно му се подчинява собственото му тяло, колко бързо се движат краката му и колко леко диша. Би могъл да препуска така цялата нощ. Чувстваше се достатъчно силен да избяга от цяла глутница кучета кръвопийци, ако се наложеше.

Хрумна му, че би било още по-вълнуващо да бъде сам с преследвачите. Тогава би могъл да ги дразни още повече и да маневрира още по-дръзко по един или друг начин.

— Скрийте се — извика той, тичайки, на Андерс и Ева-Лота. — Ще ги надхитря.

Според Андерс предложението беше великолепно. Всички възможности да се изпързаят червените бяха добре дошли. Когато достигнаха следващия ъгъл, Андерс и Ева-Лота се вмъкнаха светкавично в една входна алея и застигнаха там, сдържайки с труд пъхтенето си. След няколко секунди червените изтрополяха откъм ъгъла. Те преминаха толкова близо до Андерс и Ева-Лота, че те можеха да ги пипнат. Ева-Лота с труд се овладя да не подръпне с ръка червената като морков коса на Сикстен, докато той минаваше край нея. Но червените не забелязаха нищо и продължиха преследването, без да забележат, че са подведени.

— Толкова лесно може да ги изпързая човек, като малки деца са! — присмя се Андерс. — Сякаш никога не са ходили на кино. Там поне щяха да видят как се прави този номер.

— На Кале обаче ще му е тежко — напомни Ева-Лота и се вслуша замислено в тропота на тичащите крака, който се отдалечаваше в тъмнината. — Три зли червени лисици, които преследват едно бедно малко бяло зайче — добави тя, изпълнена внезапно със състрадание.

Мина известно време, преди червените да забележат, че част от пляката им се е изплъзнала, а тогава вече беше твърде късно за връщане. Единственото, което можеха да сторят, беше да продължат преследването на Кале.

Никой не би могъл да твърди, че не правеха всичко, което им беше по силите. Сикстен тичаше като пощръклял, и докато тичаше се кълнеше тържествено, че ако и този път Кале се изплъзне от съдбата си, той, Сикстен, ще си пусне дълга червена брада в знак на поражението си. Той нямаше време да помисли как ще направи така, че по гладкото му момчешко лице да поникне брада — сега най-важното беше да тича с всички сили.

И с Кале беше така. Той криволичеше из уличките на цял Роудиберг като правеше внезапни и хитроумни завой. Преднината му никога не ставаше достатъчно голяма, та да се отърве от преследвачите си. Може би всъщност той не го и искаше. Те го следваха по петите, а той през цялото време се наслаждаваше, че ги държи на такова опасно разстояние от себе си.

Наоколо беше тихо. В тишината внезапно се чу шумът на автомобилен мотор, който запърпори някъде наблизо. Това много учуди Кале, защото в Роудиберг колите бяха рядкост. Ако великият детектив не беше толкова зает с Войната на розите и ако по петите му не го преследваше ордата на Червените рози, той сигурно щеше да проучи каква е тази кола. Човек трябва да бъде много внимателен винаги, когато се случва нещо необичайно, той неведнъж бе повтарял това на въображаемия си слушател. Но за съжаление, както вече се каза, в момента великият детектив беше мобилизиран и той продължи да се носи слепешката, загубил интерес към колата, която се отдалечи и заглъхна в нощта.

Сикстен започна да губи търпение. Той нареди на Йонте, който държеше училищния рекорд на сто метра, да издебне удобен момент и да се опита да пресече пътя на Кале, за да го подгони към Сикстен.

И удобният момент дойде. На едно място имаше сляпа уличка. Йонте мигновено осъзна шанса, който им се предоставяше: трябваше да накарат Кале да завие в тази посока. Ето как внезапно триумфалният бяг на Кале бе прекъснат от Йонте, който изскочи пред него като от нищото. Кале не направи опит да се пребори с него, защото дори да бе успял, това щеше да му отнеме скъпоценни секунди,

през които Сикстен и Бенка щяха да дотичат на помощ. Озовал се между два огъня, той трябваше бързо да реши какво да предприеме.

— Сега обаче — изкрещя Сикстен на не повече от десет крачки от него, — сега обаче те пипнахме, сега ще те пека на бавен огън, повярвай ми!

— Така си мислиш — отвърна Кале и в последната частица на секундата се преметна през оградата от едната страна на улицата.

Той се приземи в някакъв тъмен двор и изприпка бързо през него като подплашен трол. Червените бяха по петите му! Чу пукота на оградата под тежестта на тромавите им тела. Но той не губи време да се ослушва. Твърде зает беше с това да се оглежда за възможност да се върне на улицата, без да прескача проклетата ограда. Който и да беше собственик на оградата — той несъмнено имаше съвсем погрешно отношение към войната между Белите и Червените рози. Иначе със сигурност нямаше да направи оградата от толкова противна бодлива тел.

— Мили боже, какво да правя сега? — шепнеше объркан Кале на себе си. Нямаше никакво време за размишления. Каквото и да имаше да се случва, то трябваше да се случи мигновено. Той се промъкна бързо зад една кофа за смет и приклепна там с туптящо сърце. Може би сянката ѝ щеше да го скрие от червените. Но те бяха съвсем наблизо, шепнеха си полугласно и търсеха ли, търсеха в тъмното.

— Не може да се е прехвърлил през оградата — пуфтеше Йонте. — Иначе щеше да увисне на бодливата тел. Знам го със сигурност от собствен опит — опитвал съм вече.

— Единственият изход от двора е там, по пътеката пред къщата — рече Сикстен.

— Верандата на дъртия Карлсон — о, бъдете внимателни! — предупреди Йонте, който познаваше повече от добре Роудиберг и неговите жители. — Дъртият Карлсон е като отровен паяк — с него трябва да се внимава.

„Кое всъщност е по-лошо — мислеше си Кале зад кофата, — да ме пипнат червените или дъртият Карлсон? Бих искал да знам това.“

Червените продължаваха да търсят.

— Сигурен съм, че все още е тук някъде из двора — упорстваше Бенка. Той душеше като куче наоколо и накрая откри сянката на Кале зад кофата.

Победният вой на Бенка, див, но приглушен, събуди нов ентузиазъм у Сикстен и Йонте. Нещо повече: и у госпожа Карлсон! Въпросната дама от известно време вече се безпокоеше от странния шум в задния двор, а тя не беше склонна да търпи странни шумове в задния си двор, щом можеше да се направи нещо срещу тях.

В този миг Кале вече беше взел решение. Всичко друго бе по-добро от това да бъде заловен от червените, пък било то и преднамереното нарушаване на неприкосновеността на дома на най-страховитата личност в Роудиберг. Той се изплъзна на няколко милиметра от хватката на Сикстен и с див скок се озова на верандата на госпожа Карлсон, за да се добере до улицата. Но някой го пресрещна в тъмното. И това беше самата госпожа Карлсон! Беше излязла лично да сложи край на тайнствения тропот, все едно дали беше причинен от мишки, крадци или Негово Величество краля. Госпожа Карлсон бе на мнение, че в този заден двор няма право да трополи загадъчно никой друг, освен тя самата.

Когато обаче дотича Кале, разтреперан като подплашен заек, госпожа Карлсон толкова се изненада, че от изумление го остави да мине край нея. По петите му идваха Сикстен и Бенка и Йонте и всички те се озоваха в широко разтворените обятия на госпожа Карлсон. Тя ги притисна здраво към себе си и викна с глас на фелдфебел:

— А, ето кой значи препуска из двора ми! На собствената ми територия! Това вече е прекалено! Това наистина е прекалено!

— Извинете ни — запелтечи Сикстен, — ние само искахме...

— И какво по-точно искахте? — викаше с все сила госпожа Карлсон. — Какво по-точно искахте... на моя двор... а?

С известни усилия на момчетата им се удаде да се освободят от задушавачата ѝ прегръдка.

— Ние само искахме... — потеше се Сикстен. — Искахме... Объркахме пътя... беше толкова тъмно, ами да!

И те избягаха, без дори да кажат довиждане.

— Така ли! Тогава опитайте още веднъж да се изгубите в моя двор — викна след тях госпожа Карлсон. — Ще повикам полиция, без да се замисля, така да знаете!

Но Червените рози вече не я чуваха. Те бяха далеч напред в тъмната уличка. Къде ли беше изчезнал Кале? Те спряха и се

ослушаха. На известно разстояние дочуха тихото тупане на краката му и се втурнаха след него.

Кале откри твърде късно, че отново се е озовал в задънена улица. Тази малка пресечка свършваше долу при реката — трябваше по-рано да се сети за това! Разбира се, той можеше да се хвърли във водата и да доплува до другия бряг, но това щеше да му навлече ненужни неприятности заради мокрите дрехи, с които щеше да се прибере у дома. Трябваше преди това да опита всички други възможности за изход от положението.

Фредрик с крака! Ето я спасителната мисъл. Фредрик с крака живееше в малката къщурка на брега. Той ще ме скрие добре, ако го помоля. Фредрик с крака беше най-добродушният скитник в града и голям почитател на Белите рози. Също като другите по-изпаднали безделници в града той живееше в Роудиберг и очевидно още не беше си легнал, защото от прозореца му бликаше светлина. А пред вратата му беше спряла кола.

Кале не повярва на очите си. Я, колко много коли имаше тази вечер по улиците на Роудиберг! Дали пък не беше същата, която той чу преди това? Но нямаше много време за размишления. Той вече чуваше как враговете му препускат по същата улица. Вместо да се чуди, той отвори вратата на Фредрик и се втурна вътре.

— Добър вечер, Фредрик — започна той припряно, но млъкна веднага.

Фредрик не беше сам. Той лежеше в леглото си, а до него беше приседнал доктор Фросберг и мереше пулса му. А доктор Фросберг, лекарят на града, не беше никой друг, а бащата на Бенка.

— Добър вечер, Кале — рече отпаднало Фредрик с крака. — Тук виждаш един непознат Фредрик. Съвсем изнемощял, все по-зле и по-зле. Сигурно скоро ще умра. Да можеше да чуеш какво става в стомаха ми.

При друг случай за Кале щеше да бъде удоволствие да чуе какво става в стомаха на Фредрик, но сега моментът не беше подходящ за това. Доктор Фросберг изглеждаше раздразнен от прекъсването и Кале разбираше, че трябва да го остави насаме с пациента му. Очевидно не му оставаше нищо друго, освен отново да се впусне в опасностите на улицата.

Кале обаче беше подценил интелигентността на червените. Те веднага съобразиха, че беглецът се е вмъкнал при Фредрик и без да се маят, нахлуха в къщурката. Бенка беше пръв.

— Ах ти, въшко такава, спипах ли те най-сетне на местопрестъплението! — изкрещя триумфално той.

Доктор Фросберг се обърна и погледна право в зачервеното лице на сина си.

— На мен ли говориш? — попита невъзмутимо той.

Бенка зяпна от изненада — и не можа да каже нищо.

— Вие да не би да сте си устроили щафетно бягане около леглото на Фредрик — продължи доктор Фросберг, — и изобщо, какво правиш в този късен час тук?

— Аз... аз... аз само исках да проверя дали си на посещение — каза най-сетне Бенка.

— Да, точно това правя — увери го баща му. — Така че ти наистина, както се изрази, спипа въшката на местопрестъплението. Но тя вече е готова и сега ти ще си тръгнеш с нея.

— Не... ама... татко! — извика Бенка в крайно отчаяние.

Доктор Фросберг затвори съвсем спокойно чантата си, а след това подръпна приятелски, но доста силно светлия къдрав перчем на Бенка.

— Хайде, момчето ми — подкани го той. — Лека нощ Фредриксон. Засега няма да умрете. Мога да ви обещавам това.

По време на целия разговор Кале стоеше настрана, а по лицето му играеше усмивка, която ставаше все по-широка и по-широка. Какъв срам за Бенка, какъв невъобразим срам! Да попадне точно в ръцете на баща си! Да бъде отведен от татко у дома като същинско бебе! Тъкмо когато искаше да спипа Кале. Какво ли не се налагаше да преглътне Бенка във Войната на розите. „Хайде, момчето ми“ — нямаше какво да се каже повече.

А докато силните и неумолими бащини ръце отвеждаха Бенка към вратата, момчето осъзна своя позор в целия му ужасяващ размер. О, той непременно щеше да изпрати „читателско писмо“ в местния вестник: „Необходими ли са родителите?“. Той наистина съвсем искрено обичаше майка си и баща си. Но и най-мирното дете можеше да бъде доведено до отчаяние от тази невероятна способност на родителите да се появяват в най-неподходящия момент.

Сикстен и Йонте дотичаха, пъхтейки, по улицата и Бенка успя да им прошепне:

— Той е там вътре.

После Бенка бе отведен към чакащата кола — защо, ах, защо не беше обърнал внимание на тази кола малко по-рано? — а Сикстен и Йонте се втренчиха в него, изпълнени със състрадание.

— Бедният — рече Йонте и въздъхна дълбоко.

После обаче нямаше повече време за състрадание и въздишки. Трижди по-тежко на Белите рози, които все още ги вземаха за глупаци! Кале трябваше да бъде заловен, и то веднага! Сикстен и Йонте се шмугнаха в дома на Фредрик. Там обаче нямаше и следа от Кале.

— Привет, Сикстен! Привет, Йонте, моето момче — проговори уморено Фредрик. — Само да можехте да чуете какво става в стомаха ми. Все по-болен и по-болен...

— Фредрик, да си виждал Кале Бломквист? — прекъсна го Сикстен.

— Кале ли? Да, преди малко беше тук. Май скочи от прозореца — огледа се Фредрик и се усмихна под мустак.

Значи негодникът беше скочил през прозореца! Наистина, и двата прозореца на Фредрик бяха широко отворени, понеже според доктор Фросберг стаята трябваше да бъде проветрена, и мръсните, някога бели пердета се издуваха от вечерния вятър.

— Хайде, Йонте! — викна настървено Сикстен. — След него! Нямаме нито секунда!

И със същински лъвски скок и двамата излетяха от двата прозореца. Нямаше, както се каза, нито секунда време. Дори Йонте, който все пак беше роден в Роудиберг, не се сети, че задната стена на къщата на Фредрик гледа право към реката.

— Хайде, излизай, Кале — обади се немошно Фредрик, — трябва да чуеш какво става в стомаха ми.

Кале се измъкна от гардероба, разтреперан от удоволствие. Той изтича към прозореца и се надвесил навън.

— Сигурни ли сте, че можете да плувате? — провикна се той. — Или да ви хвърля надуваеми жилетки?

— Достатъчно ще бъде да ни хвърлиш надутата си тиква! — Освирепял от гняв, Сикстен избълва силна водна струя право в засмяното лице на Кале.

Кале се обърса безгрижно и рече:

— Водата е доста топла тази вечер. Защо не си поплувате, това ще ви ободри.

— Не, елате тук — обади се немощно Фредрик. — Влезте вътре. Така ще чуete какво става в моя стомах.

— Хей, смятам да си тръгнавам — провикна се Кале.

— Да потънеш вдън земя дано — отвърна горчиво Йонте и заплува към близкия кей. Гонитбата беше приключила. И Сикстен, и Йонте знаеха добре това.

Кале пожела лека нощ на Фредрик и затича с леко сърце и лека стъпка към дома на Ева-Лота. В градината им беше пекарницата, в която майсторът пекар Лизандер всеки ден печеше хляб, питки и сладкиши, с които жителите на града поддържаха добрата си форма. Горе, на тавана на пекарницата, както бе всеизвестно, се намираше главната квартира на Бялата роза. За да стигне до нея, човек трябваше да се изкатери по едно въже, което висеше от един отвор на фасадата. Естествено, имаше и стълба, която водеше дотам, но рицарите на Бялата роза не можеха да използват тези пътища за простосмъртни. И така, Кале се изкатери по въжето, както повеляваше дългът му, а когато Андерс и Ева-Лота го чуха, те веднага подадоха глави от отвора на тавана.

— Аха, значи успя все пак — рече доволно Андерс.

— Да, почакайте само, ще чуete невероятна история — обеща Кале.

Джобно фенерче хвърляше оскъдната си светлина в главната квартира, където по стените висеше всякаква плячка. На тази светлина трите Бели рози седнаха на пода с кръстосани крака и се насладиха на историята за чудното спасение на Кале.

— Отлично, храбрецо мой — похвали го Андерс, когато Кале привърши разказа си.

— Първият ден на войната приключи безупречно за Бялата роза, така мисля — заяви Ева-Лота.

Тогава се чу един женски глас:

— Ева-Лота, ако моментално не се прибереш и не си легнеш, ще изпратя баща ти да те доведе.

— Добре, добре, мамо, идвам — отвърна послушно Ева-Лота, а верните ѝ другари тръгнаха да си вървят.

— Е, ще се видим утре — рече на прощаване Ева-Лота и се засмя доволно в себе си. — А червеникаквите си мислеха, че ще докопат Великия Мумрих, ха-ха-ха!

— Добре си опариха пръстите — заяви Кале.

— Тази нощ те не получиха нищо — обобщи Андерс и се спусна с достойнство по въжетото.

СЕДМА ГЛАВА

„Нима има на света място, което да е по-заспало, по-скучно, по-лишено от сензации от това малко градче? — мислеше си госпожа Лизандер. — Но как да се случи нещо в такава горещина?“

Тя се движеше бавно между сергиите на пазара и избираше разсеяно от стоките, които бяха изложени там. Беше пазарен ден, по улиците на града и на пазара имаше много хора, и всъщност целият град би трябвало да кипи от живот. Но не беше така. Градът дремеше в просъница както винаги. Водата във водоскока пред кметството ромолеше приспивно от пастта на бронзовите лъвове, пък и самите бронзови лъвове имаха доста заспал вид. Музикалният автомат в градината на сладкарницата под реката свиреше в просъница някаква нощна музика — и то посред бял ден. Врабчетата, които кълвяха между масите трохи, подскачаха от време на време лениво и също изглеждаха сънени.

„Всички спят тук“ — мислеше си госпожа Лизандер.

Хората почти не помръдваха. Стояха на групи на пазарния площад и разговаряха отегчени, и ако случайно трябваше да направят няколко крачки, правеха го бавно и колебливо. За това естествено беше виновна горещината.

Защото в тази последна сряда на юли наистина беше много топло. Госпожа Лизандер щеше да я запомни като най-горещия ден, който е имала в живота си. Целият месец впрочем беше сух и горещ и сякаш беше решил точно днес да счупи собствения си рекорд, преди да е изтекло отреденото му време.

— По всичко личи, че ще има буря — казваха си хората един на друг. А много от селяните, дошли в града с каруци, решиха да отпътуват за дома по-рано от обикновено, за да изпреварят лошото време.

Госпожа Лизандер купи последните черешки от един селянин, който бързаше да си върви. Тя сложи кесията в мрежата си, много

доволна от изгодната покупка. Но тъкмо когато искаше да продължи, дотича Ева-Лота и препречи пътя ѝ.

„Най-сетне един човек, който няма вид на заспал!“ — каза си госпожа Лизандер. Тя погледна с умиление малката си дъщеря и не пропусна нито една подробност: веселото лице, бодрите сини очи, русата разрошена коса, дългите покафенели от слънцето крака, които стърчаха под светлата, току-що изгладена лятна рокля.

— О, виждам, че госпожа Лизандер е купила череши — зарадва се Ева-Лота. — Дали ще е възможно госпожица Лизандер да получи шепа от тях?

— Но да, разбира се, госпожице Лизандер — отвърна майка ѝ. Тя отвори кесията и Ева-Лота си гребна пълна шепа от жълто-червените уханни череши.

— Накъде си тръгнала впрочем? — любопитства госпожа Лизандер.

— Не бива да ти казвам — отвърна Ева-Лота и изплю една костилка. — Тайна задача! Абсолютно тайна задача!

— Аха, разбирам, гледай обаче да се върнеш навреме за обяд.

— Ти за каква ме мислиш? — обиди се Ева-Лота. — Никога още не съм закъснявала за обяд, като се изключи деня на кръщенето ми, когато пропуснах млечната каша.

Госпожа Лизандер ѝ се усмихна.

— Много те обичам — разнежи се тя.

Ева-Лота кимна в потвърждение на този естествен факт и продължи обиколката си из пазара. Черешовите костилки отбелязваха откъде е минала.

Майката остана още миг на пазара и погледа след нея. Внезапно нещо я преряза в областта на сърцето, някакъв страх. Мили боже, колко тънко беше вратлето на момичето! Изглеждаше някак дребна и безпомощна. Наистина не беше чак толкова отдавна времето, когато я хранеха с млечна каша, а ето че вече тичаше по „тайни поръчения“. Дали това беше добре за нея? Не трябваше ли да упражняват по-строг контрол над това дете?

Госпожа Лизандер въздъхна и тръгна бавно за вкъщи. Имаше чувството, че горещината скоро ще помрачи разума ѝ, така че беше по-добре да се скрие у дома.

Ева-Лота изобщо не страдаше от горещината. Тя ѝ се наслаждаваше също тъй, както се радваше и на оживлението по улиците, и на сока на божествените черешки, който течеше в гърлото ѝ. Беше пазарен ден, а тя обичаше пазарните дни. Всъщност като се замисли човек, тя обичаше всички дни — освен онези, когато в училище имаха ръчен труд. Но сега беше лятна ваканция!

Тя повървя без да бърза из пазара и по Малката улица надолу към реката, покрай градината на сладкарницата и още по-нататък към моста. Тя всъщност нямаше желание да се отдалечава от центъра на събитията, но нали ѝ бяха възложили тайно поръчение, а то трябваше да бъде изпълнено. Предводителят ѝ нареди да вземе Великия Мумрих и да го пренесе на по-удобно място. При мъчителния разпит Андерс почти бе издал къде е скрит Великия Мумрих. И човек можеше да се обзаложи, че червените ще претърсят всеки квадратен милиметър земя — там долу при малката пътека зад имението. Но тъй като досега не бяха надали триумфален крясък, явно Великия Мумрих все още си беше там, където са го оставили. На съвсем видно място, в една малка вдлъбнатина на големия камък между храстите, точно до пътечката.

Истински позор щеше да бъде червените да го намерят просто ей така. Беше само въпрос на време да докопат скъпоценната вещ. Но тъй като днес беше пазарен ден, можеше да се предположи, че Сикстен, Бенка и Йонте няма да се отделят от въртележката и стрелбището в увеселителния парк зад железопътната станция. Днес Ева-Лота имаше шанса да вземе необезпокоявана Великия Мумрих от хранилището му, което междувременно беше станало съвсем несигурно. Предводителят вече беше определил новото скривалище на светинята: при кладенеца в руините на замъка горе, в Бургхоф. Това означаваше, че в тази непосилна жегата Ева-Лота трябваше първо да измине дългия път до прерията и обратно, после отново да пресече целия град и да изкатери стръмния път до развалините, извисяващи се на внушителна височина над града, точно на срещуположната страна на чифлика. Трябваше да си много предан рицар на Бялата роза, за да се подложиш на такова мъчение без да гъкнеш. А Ева-Лота беше предана. Но защо точно нея бяха наговорили с това тежко поръчение. Нима предводителят не би могъл да изпрати Кале? Не, защото в този важен ден бащата на Кале без капчица разбиране бе превърнал великия детектив в момче за всичко и помощник продавач в магазина за хранителни стоки. Днес

селяните идваха в града, за да си попълнят запасите от захар, кафе и солена херинга. Тогава не можеше ли самият предводител на Бялата роза да поеме отговорната задача? Не, защото предводителят трябваше да замества баща си в обушарската работилница. На майстора обушар Бенгтсон не му харесваше да работи в пазарни дни и да си разваля удоволствието от празника. В такива дни той си вземаше свободен ден и „празнуваше“. Той не можеше обаче да затвори работилницата. Нали можеше да дойде някой и да донесе обувки за поправка, друг пък да намине, за да си вземе обувките, макар че беше пазарен ден. И затова той беше обещал твърдо на сина си да го напердаши до синьо, ако си позволи да се измъкне от работилницата дори само за пет минути.

И така Ева-Лота, предан рицар на Бялата роза, получи поръчението, тайното и свято поръчение да пренесе свещения Велик Мумрих от едното в другото скривалище. Това не беше просто някаква задача, а ритуално действие, истинска мисия. Какво значение има, че слънцето сипе жар над прерията, а на хоризонта започват да се събират синьо-черни облаци? Какво значение има, че човек не може да участва в пазарното оживление, че трябва да напусне „центъра на събитията“ — защото точно това направи тя, когато свърна при моста и пое пътя към прерията.

Но дали наистина направи това? Не, центърът на събитията всъщност не беше сред пазарната суматоха. В този ден центърът на събитията беше на съвсем друго място. И в този момент Ева-Лота вървеше с голите си кафяви крака право към него.

Тези облаци наистина започваха да я плашат. Синьо-черни, зловещи, чак страшно да ти стане. Ева-Лота върви бавно. Тук навън в прерията е толкова горещо, че въздухът трепти.

Фу, тази прерия няма край, цяла вечност ти е необходима да я прекосиш! Но Ева-Лота не е единствената, която крачи под палещото слънце. Тя почти изпитва облекчение, когато съзира далеч пред себе си стария Грен. Няма съмнение, че е Грен. Никой не накуцва като него. Грен, както изглежда, също се е запътил към имението. Виж ти, ето че завива в малката пътека, която минава между лешниковите храсти, и Ева-Лота го губи от очи. О, велики Небукадnezар, да не би и той да е тръгнал за Великия Мумрих! Ева-Лота се усмихва при тази мисъл. После обаче се взира напрегнато през маранята. От другата страна също се задава някой, някой, който със сигурност не би могъл да бъде

от града, понеже идва откъм пътя, който се вие покрай имението в посока към равнината. Ах, но това е човекът със зеления габардинен панталон! Ами да, нали днес е сряда. Днес той трябваше да „плати полите си“ или как беше казал тогава, а да, полици, така се наричаха тези неща.

Ева-Лота размишлява, какво ли е това да се плати полица. Ами да, лихварство или нещо такова, сигурно много сложно. Ама с какви глупости се занимават някои хора! „Ще се срещнем на обичайното място“, беше казал той, габардиненият мъж. Значи тук е това място, извън града. Но трябваше ли да бъде точно при Великия Мумрих? Няма ли други храсти, където да се срещнат двамата, за да лихварстват? Не, явно не. Сега и габардиненият панталон изчезна между храстите.

Ева-Лота съвсем забавя крачка. Тя и без това не бърза особено, пък и по-добре е мъжът да плати на спокойствие своите полици, преди тя да си вземе Великия Мумрих. Докато чака, тя влиза за малко в имението и се разхожда из стаите. Скоро имението отново може да се превърне в бойна площадка и е добре човек да го познава.

Тя поглежда от прозореца на задната стена. Ау, цялото небе е почерняло! Слънцето е изчезнало, а в далечината се чува зловецът тътен. Цялата прерия изглежда толкова пуста и страшна. Тя трябва да побърза, трябва да вземе Великия Мумрих и да изчезва по-бързо оттук.

Ева-Лота тича към вратата, тича с всички сили, завива по малката пътека между лешниковите храсти, и през цялото време чува тътена на идещата буря, тича все по-притеснена, тича... не, сега тя внезапно спира. Налетяла е право в ръцете на някой, който идва от срещуположната страна и бърза също като нея. Отначало тя вижда само тъмозеления габардинен панталон и бялата риза. После вдига поглед и към лицето. О, какво лице! Толкова бледо, толкова изплашено — нима голям човек може да се страхува толкова много от бурята? Ева-Лота почти го съжалява. Но той сякаш изобщо не ще да знае за нея. Хвърля ѝ бърз поглед, изглежда изплашен и зъл същевременно, а сетне бърза да отmine по тясната пътека.

Ева-Лота не обича да я гледат по този начин — като нещо досадно. Тя е свикнала лицата на хората да светват, когато я поглеждат. И не иска човекът да отmine, преди тя да му е дала да разбере, че е любезен човек и би желала да се отнасят с нея като с такъв.

— Простете, колко е часът? — пита тя любезно, само за да каже нещо и защото — е, защото те всъщност са възпитани хора, макар и сблъскали се случайно сред храстите.

Мъжът се сепва и спира неохотно.

Отначало той сякаш няма намерение да отговори на въпроса ѝ, после все пак поглежда часовника си и измърморва неясно:

— Два без петнадесет.

После продължава пътя си. Ева-Лота гледа след него. Тя забелязва, че от джоба на панталона му виси някаква хартия, от джоба на тъмнозеления му габардинен панталон.

После той изчезва. Но на пътя остава да се белее някаква смачкана хартия. Изпуснал я е в бързината. Ева-Лота я вдига и чете любопитно. „Полица“ пише най-отгоре. Аха, значи така изглеждат полиците, ха-ха-ха! Нима си заслужава да се прави такъв театър заради този къс хартия?

После се чува трясък, такъв ужасяващ трясък, че Ева-Лота се снишава от ужас. Тя всъщност не се страхува от бурята. Но сега, тъкмо сега, тук извън града, съвсем сама в прерията! Внезапно всичко е станало толкова странно. Между храстите е толкова тъмно. И дори във въздуха витае нещо непознато, нещо, което вещае нещастие. Ах, ако можеше сега да си е в къщи! Трябва да бърза, да бърза с всички сили!

Но първо да вземе Великия Мумрих! Един рицар на Бялата роза изпълнява дълга си, пък ако ще и сърцето му да бие чак в гърлото. До камъка остават само няколко крачки. Само да свършат храстите.

Ева-Лота тича...

Отначало от устните ѝ се изтръгва само тих стон. Тя стои съвсем тихо и гледа и скимти едва чуто. Може би, о, може би това е само някакъв лош сън. Може би там, до камъка не лежи никой — сгърчен на две.

После вдига ръце пред лицето си, завърта се и тича, а от гърлото ѝ излизат ужасни странни звуци. Тя тича, макар че краката ѝ треперят и едва я държат. Не чува гръмотевицата и не усеща дъжда, който се излива от небето, не усеща лешниковите клони, които я удрят в лицето. Тича, както се тича насън, за да се избави от неизвестната беда, която я преследва. Пресича прерията. През моста. По познатите улици, които внезапно са опустели под пороя.

У дома! У дома! Най-сетне! Тя блъсва градинската врата. Там, в пекарницата е баща ѝ. В бялата престилка на пекарите. Стои край своите тави. Той е едър и спокоен както винаги, и човек цял става в брашно дори само да се приближи до него. Татко си е все същия, дори когато светът се е променил толкова страшно, дори когато става невъзможно да се живее в него. Ева-Лота се мята диво в ръцете му, притиска се в него, обвива ръце около врата му, здраво, много здраво, заравя обляното си в сълзи лице в рамото му и хленчи тихо:

— Татко! Помогни ми! Старият Грен...

— Миличко, миличко, какво му е на стария Грен?

И още по-тихо, почти задавено, тя прошепва:

— Той лежи там, в прерията — мъртъв.

ОСМА ГЛАВА

Нима това беше същият сънен, спокоен, тих град? Не, съвсем не. Само за час всичко се бе променило. Целият град жужеше като пчелен кошер, полицейски коли хвърчаха насам-натам, телефони звъняха, хората говореха оживено и гадаеха, и се чудеха, и се вълнуваха, и питаха полицаия Бьорк дали е истина, че вече са заловили убиеца. Те клатеха загрижено глава и въздишаха: „Да, да, как можа да му се случи това на бедния стар Грен...“. Или: „Да, да, то и без това за него се говореха разни неща... нищо чудно... И все пак... ужасна история!“.

Големи групи любопитни хора потеглиха към общинската ливада. Цялата околност на чифлика междувременно беше заградена от полицията. Никой не можеше да мине оттам. С изненадваща бързина националната полиция беше изпратила хората си на местопроизшествието. Разследването беше в разгара си. Фотографираше се всичко, претърсваше се всеки метър земя, всяко наблюдение влизаше в протокола. Имаше ли следи от убиеца, следи от стъпките му или други някакви следи? Не, никакви! Дори и да беше имало, бурният дъжд бе заличил всичко. Не бе открито нищо, дори захвърлен фас. Съдебният лекар, който бе натоварен със съдебномедицинската експертиза на трупа, установи, че Грен е бил умъртвен с изстрел в гърба. Портфейлът и часовникът бяха намерени у него. Явно не беше убийство с цел грабеж.

Криминалният комисар опита да разговаря с „момиченцето, което беше открило престъплението“, доктор Фросберг обаче не му позволи. Ева-Лота беше в шок и се нуждаеше от спокойствие. Комисарят беше много разочарован от това отлагане, но трябваше да се съобрази с лекарската забрана. Доктор Фросберг все пак му разказа, че момичето е плачело и е казало няколко пъти:

— Той беше със зеления габардинен панталон.

Тя явно имаше предвид самия убиец.

Но само заради чифт зелени габардинени панталони не можеше да се алармират полицейските служби в цялата страна. Ако наистина

момичето бе видяло самия убиец — а комисарят не беше много сигурен в това — то той отдавна вече щеше да е сменил зеления панталон с друг. Въпреки това комисарят извести всички полицейски участъци да държат под око всички зелени габардинени панталони, които им се сторят подозрителни.

През това време трябваше да се свърши всевъзможна рутинна работа. Можеха само да се надяват момичето да се съвземе в най-скоро време до такава степен, че да бъде разпитано.

Ева-Лота лежеше в леглото на майка си, най-сигурното място, което можеше да си представи. Доктор Фросберг ѝ даде прахче, за да не „сънува лоши сънища“. Освен това майка ѝ и баща ѝ обещаха да стоят от двете страни на леглото — през цялата нощ.

И въпреки това в главата ѝ се гонеха диво разни несвързани мисли. О, защо ѝ беше да ходи в чифлика?! Сега всичко бе свършило. Никога вече нямаше да има нищо хубаво на света. Как би могло да има нещо хубаво, когато хората си вършеха такива лоши неща? Тя, разбира се, и преди знаеше, че се случват такива неща, но не го знаеше така, както го знаеше сега. Ах, колко често тя и Андерс ядосваха Кале и говореха за убийци, сякаш това е нещо смешно и забавно, нещо, с което човек може да си прави шеги. Ужасно беше да мисли сега за това. Никога повече тя не би участвала в такива нелепости. Такива неща не би трябвало да се казват дори на шега. Може би по този начин се предизвикваше нещастията, така че то се случваше в действителност. Ох, а като си помислеше, че вероятно вината е нейна, че Грен... че Грен... Не, тя не искаше да мисли за това. Но смяташе да стане друг човек. Да, да, вече беше решено. Вече щеше да се държи като истинско момиче, както каза чичо Бьорк. Никога вече нямаше да се забърква във Войната на розите. Та нали точно Войната на розите беше причина да ѝ се случи всичко това — всичко това, за което по-добре да не мисли, за да не ѝ се пръсне главата?

Не, за нея войната бе приключила. Никога повече нямаше да играе. Никога повече! Леле, колко скучно щеше да бъде!

Сълзите отново изблигнаха от очите ѝ и тя взе ръката на майка си.

— Мамо, чувствам се толкова стара — прошепна тя и заплака. — Чувствам се почти на петнадесет години.

Сетне заспа. Но преди да потъне в милостивия сън, тя все пак се запита какво ли щеше да каже сега Кале? Кале, който години наред преследваше убийци! Какво би направил той сега, когато действително се появи такъв?

Великият детектив Бломквист научи какво се бе случило застанал зад бащиния си тезгях, тъкмо докато увиваше във вестник две солени херинги за някакъв клиент. В този именно миг през вратата влетя госпожа Карлсон от Роудиберг, напълнена до пръсване с новини и преливаща от сензации. Само за две минути целият магазин се превърна във врящо гърне, в което кипяха въпроси, възклицания и ужасии. Продажбите спряха. Всички в магазина се устремиха към госпожа Карлсон. А тя дърдореше ли, дърдореше, та чак слюнка пръскаше от устата ѝ. Всичко, което знаеше, и дори повече.

Великият детектив Бломквист, същият, който трябваше да бди за сигурността на града, стоеше втрещен зад тезгяха и надаваше ухо. Той не каза нищо. Не попита нищо. Беше като вкаменен. След като чу достатъчно, той се промъкна незабелязано в склада и се строполи върху един празен сандък.

Дълго седя там. Дали говореше със своя въображаем слушател? Тъкмо сега беше моментът за това. Не, той не говореше с него. Той изобщо не говореше. Но си мислеше разни неща.

„Кале Бломквист — мислеше си той, — ти си жалък страхливец, смешен малък страхливец. Точно това си ти! Велик детектив! Ха-ха, не струваш повече от едни стари пантофи! В този град се случват най-отвратителните престъпления, но ти си стоиш зад тезгяха и увиваш солена херинга. Продължавай все така, продължавай така, така поне ще вършиш нещо полезно!“

Той седеше там, подпрял глава с ръце, потънал в мрачен размисъл. Ах, защо точно днес трябваше да стои в магазина! Иначе сигурно Андерс щеше да прати него вместо Ева-Лота. И тогава той щеше да бъде този, който е открил престъплението. Или кой знае — може би щеше да пристигне там навреме, за да го предотврати? Тогава щеше да вкара престъпника в затвора. Както правеше винаги.

Но с дълбока въздишка той си спомни, че правеше винаги така само във фантазията си. И едва тогава Кале най-сетне проумя какво се

беше случило. Прозрението сякаш го удари по главата и от това му премина всякакво желание да се прави на велик детектив. Това не беше никакво измислено убийство, което може да се разследва елегантно и да се перчиш с него пред някакъв въображаем слушател. Това тук беше ужасяваща, страшна, противна действителност, от която всичко го заболя. Той се презираше за това, но нямаше съмнение, че се радва, наистина се радва, задето не е бил днес на мястото на Ева-Лота. Горката Ева-Лота!

Той напусна магазина, без да помоли някого за разрешение. Трябваше да отиде при Андерс, за да говори с него. Нямаше смисъл да се опитва да говори с Ева-Лота, това му беше ясно, защото госпожа Карлсон се вайкаше, че дъщерята на пекаря не е на себе си. „Докторът е при нея“ — целият град вече знаеше това.

Андерс обаче не знаеше съвсем нищо. Той си седеше в общарската работилница и четеше „Островът на съкровищата“. От ранния предобед при него не беше се отбивала жива душа и това беше истински късмет! Заобиколен от зли пирати, в момента Андерс се намираше на един остров в Южно море и изобщо не се интересуваше от подметките на обувките.

Когато Кале нахлу през вратата без всякакво предупреждение, Андерс се втренчи в него тъй, сякаш е влязъл еднокракият Джон Силвър. Той бе приятно изненадан, че нашественикът е само Кале. Скочи от трикракото си столче и запя безгрижно:

*Петнайсет призрака в ковчега на мъртвеца —
йо-хо-хо и бутилка ром!*

Кале потрепери.

— Млъкни — прекъсна го той, — млъкни, ти казвам.

— Ти си като учителя по музика. И той това казва винаги, когато започна да пее — съгласи се Андерс примирено.

Кале явно носеше някаква вест, но Андерс го изпревари.

— Разбра ли, че Ева-Лота вече е взела Великия Мумрих?

Кале го погледна с укор. Какви ли глупости щеше да наговори още Андерс, преди Кале да успее да му съобщи новината? Той отново отвори уста, но и сега Андерс му попречи. Твърде дълго бе седял сам и

от него се изля поток слова. Той взе „Островът на съкровищата“ и го пъкна под носа на Кале.

— Кале, Кале, ето това се казва книга — заяви той. — Истински приключенски роман! Човече, тогава е трябвало да живеем! Какви прежеждия! В наше време вече нищо не се случва!

— Така ли, нищо ли? — проговори най-сетне Кале. — Ти не се чуваш какво говориш. — И тогава той разказа на Андерс какво „се беше случило в наше време“.

Тъмните очи на Андерс потъмняха още повече, когато чу до какво е довела заповедта му за преместване на скривалището на Великия Мумрих. Искаше веднага да изтича у Ева-Лота, ако не за да я успокои, то поне за да ѝ покаже по някакъв начин, че се смята за жалък въшльо, защото я беше изпратил с такова опасно поръчение.

— Но аз наистина не можех да знам, че там в прерията се търкалят мъртъвци — оправда се той унило пред Кале.

Кале седеше срещу него и замислено забиваше редица от общарски пирончета в тезгяха.

— Не, откъде би могъл да знаеш — рече той. — Такива неща не се случват често.

— Какво не се случва често?

— Край чифлика да се търкалят мъртъвци.

— Да де, нали това имах пред вид — кимна Андерс. — Впрочем Ева-Лота ще се справи. Всяко друго момиче би превъртяло, но не и тя. Ще видиш, че ще даде на полицията цял куп улики.

Кале кимна.

— Може да е видяла някого, който... който... може да го е направил.

Андерс потръпна. Но той не бе разстроен колкото Кале. Андерс беше жизнерадостно, открито и много дейно момче и необичайните събития събуждаха желанието му за действие, дори когато бяха толкова зловещи. Той искаше да направи нещо, и то веднага. Да се започне издирване и да се залови убиецът, и то ако може начаса. Той не беше мечтател като Кале. Но би било несправедливо да се твърди, че Кале с неговите пристъпи на мечтателство не умее да се развихря — имаше такива, които бяха виждали преобразяването му. Обаче активността му започваше винаги със скучни медитации. Тогава Кале лягаше под крушата и си измисляше разни неща — понякога много

находчиви неща, трябва да признаем — но често пъти те бяха само празни фантазии. Андерс не фантазираше. Той не губеше време с медитации. Тялото му бе така изпълнено с бликаща енергия, че за него бе същинско мъчение да стои на едно място. Неслучайно именно той беше станал предводител на Бялата роза. Беше самоуверен, жизнерадостен и имаше дар слово, беше изобретателен и винаги готов да застане начело, все едно на какво. Такъв беше Андерс. Някое по-мекушаво момче би страдало от семейните взаимоотношения, от баща си, който беше непоносим тиранин — Андерс обаче не се впечатляваше твърде. Той просто гледаше да е по-далеч от дома, доколкото може, а сблъсъците с баща си приемаше равнодушно. Всички обидни думи се хлъзгаха по него като вода по гъска и пет минути след най-страшното пререкание той вече беше навън и тичаше весело както винаги. Съвсем невъзможно беше да седи с ръце в джобовете сега, когато крайно важни неща налагаха неговата намеса.

Затова той каза:

— Хайде, Кале. Затварям работилницата. Старият да казва каквото ще.

— Ще посмееш ли наистина? — попита Кале, който познаваше гнева на общаря.

Андерс изсумтя презрително.

Естествено, че ще посмее. Трябваше само да обясни по някакъв начин на евентуалните клиенти защо посред бял ден магазинът е затворен. Той взе молив и написа на къс хартия:

ЗАТВОРЕНО ПОРАДИ УБИЙСТВО

После закачи бележката на вратата на работилницата с кабарче и заключи.

— Ти не си добре — заяви Кале като прочете съдържанието на съобщението. — Не би могъл да оставиш такава бележка!

— Защо да не мога? — попита колебливо Андерс. Наклони глава и се замисли. Може би все пак Кале имаше право. Кой знае как щяха да разберат бележката му. Той я скъса, върна се в работилницата и написа нова. Закачи я на вратата и тръгна, без повече да му мисли. Кале последва своя шеф.

Скоро след това пристигна госпожа Магнусон от отсрещната къща. Тя искаше да си вземе обувките, които беше оставила за нови подметки. Госпожа Магнусон спря и прочете с ококорени от учудване очи:

ПОРАДИ ПОДХОДЯЩОТО ВРЕМЕ ТАЗИ
РАБОТИЛНИЦА ДНЕС ЩЕ ОСТАНЕ ЗАТВОРЕНА

Госпожа Магнусон поклати глава. Той поначало рядко биваше трезв, този обуцар, но този път наистина беше препил. „Подходящо време“ — ама че работа.

Андерс крачеше към прерията. Кале го следваше крайно неохотно. Той нямаше ни най-малко желание да ходи там. Но Андерс беше убеден, че полицията вече чака нетърпеливо помощта на Кале. Обикновено Андерс се подиграваше на Кале заради неговите детективски мечти, но сега съвсем забрави това, защото наистина имаше спешен криминален случай. Сега той си спомни забележителните успехи на Кале от предишната година. Неоспорима заслуга на Кале беше залавянето на тримата крадци на скъпоценности. Да, Кале беше забележителен детектив и Андерс охотно признаваше това негово превъзходство. Той беше убеден, че и полицията мисли така.

— Нали разбираш, те би трябвало да се радват да те имат на разположение — рече той. — Ти ще разгадаеш случая докато успеят да се обърнат. А аз ще съм ти помощник.

Кале се намираше в трудна ситуация. Той не искаше да признае на Андерс, че владее до съвършенство само разкриването на измислени престъпления и че всъщност изпитва истински ужас да си има работа с истинско убийство. Той влачеше крака все по-бавно, тъй че Андерс го подкани нетърпеливо:

— Побързай! Всяка секунда е скъпоценна в такива случаи. Ти самият би трябвало да знаеш това най-добре!

— Ах, струва ми се, че е по-добре да оставим полицията да свърши тази работа сама — рече Кале, за да се измъкне от неудобното положение.

— Ти ли казваш това? — извика Андерс възмутен. — След като толкова добре знаеш как могат да объркат всичко! Нали все това казваш. Недей да се правиш на важен и тръгвай.

Той хвана за ръката противящия се велик детектив и го повлече след себе си. Накрая те все пак стигнаха заградения район.

— Хей — почуди се Андерс, — знаеш ли какво става тук?

— Не, какво толкова?

— Великия Мумрих е ограден! Ако червените искат да го вземат, ще трябва да пробият полицейската верига.

Кале кимна замислено. Великия Мумрих беше преживял какво ли не, но за пръв път се намираше под полицейска закрила.

Полицаят Бьорк патрулираше край заграждението и Андерс тръгна право към него. Той повлече Кале след себе си и го побутна към Бьорк тъй, както някое куче донася хвърления предмет и после чака похвала.

— Чичо Бьорк, Кале е тук — рече той, изпълнен с очакване.

— Виждам — отвърна чичо Бьорк. — И какво иска Кале?

— Пуснете го да мине, за да огледа местопрестъплението — настоя Андерс.

Но чичо Бьорк поклати глава. Изглеждаше напълно сериозен.

— Вървете си отгук, момчета — рече той. — Вървете си у дома. Благодарете на Бога, че сте още толкова малки и нищо не разбирате от тези неща.

Кале се изчерви. Той разбираше това много добре. Разбираше, че тук не беше мястото на великия детектив с изсечените черти на лицето и големите приказки. Само да можеше да обясни това и на Андерс!

— Типично — рече с огорчение Андерс, докато се връщаха унило към града. — Дори да си разкрил всяко едно престъпление още от времето, когато Каин убил Авел, полицията никога няма да повярва, че частният детектив е способен да свърши това.

Кале още трепереше от неудобство. Самият той много пъти беше приказвал такива неща. Той искаше с цялото си сърце Андерс да смени темата. Но Андерс продължи:

— Рано или късно полицията ще оплете конците. Моля те, обещавай ми, че тогава няма да поемеш случая, докато не дойдат да те молят на колене за това!

Кале обеща с готовност. Наоколо се бяха събрали малки групи мълчаливи хора. Те стояха и гледаха към храстите, където работеха експертите, за да разгадаят една драма, която беше коствала човешки живот. Днес в прерията беше забележително тихо. Кале се чувстваше потиснат. Накрая дори Андерс беше обзет от мрачното настроение. Може би все пак чичо Бьорк имаше право. Това тук наистина не беше за Кале, колкото и обигран детектив да беше той. Те вървяха мрачно към града.

Сикстен, Бенка и Йонте също се връщаха от прерията. Точно както предвиждаше Андерс, днес те си бяха взели отпуск от Войната на розите и прекараха много щастливи часове на въртележката и стрелбището. Но преди малко ужасната вест стигна и там и увеселителният парк бързо се опразни. Сикстен и Бенка също се втурнаха към прерията — само за да установят, че ще е по-добре да си вървят у дома. Тъкмо като взеха това решение, те срещнаха Андерс и Кале.

Днес белите и червените не бяха в настроение да враждуват. Те се върнаха заедно в града, размишлявайки за смъртта повече, отколкото през целия си досегашен живот. И много съчувстваха на Ева-Лота.

— Жал ми е за нея, честна дума — рече Сикстен. — Казаха, че нервите ѝ били напълно съсипани. Само лежала и плачела.

Това поразя Андерс повече от всички други ужасии. Той запрегльща като риба на сухо. Нали вината за това, че Ева-Лота лежи в къщи и плаче, беше негова.

— Май трябва да се погрижим за нея — обади се той накрая, — да ѝ изпратим цвете или нещо такова...

Останалите се втренчиха в него, сякаш не вярваха на ушите си. Нима положението беше наистина толкова сериозно? Да праща цветя на едно момиче — той сигурно беше убеден, че Ева-Лота по някаква причина е обречена. Но колкото повече размишляваха върху предложението му, толкова по-благородно им се виждаше то. Ева-Лота трябваше да получи цветя, тя заслужаваше това.

Дълбоко развълнуван, Сикстен отиде вкъщи и открадна едно от червените мушката на майка си. Понесли саксията в ръце, момчетата потеглиха към дъщерята на пекаря.

Ева-Лота спеше и не биваше да бъде безпокоена. Но майка ѝ взе мушкатото и го постави до леглото ѝ, до главата, така че да съзре подаръка като се събуди.

Това не беше последният подарък, който щеше да получи Ева-Лота за участието си в тази драма.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Те седяха на верандата и чакаха, любезният криминален комисар, старши полицаят Бьорк и един следовател. Комисарят твърдеше, че било важно малкото момиче да не се разстрои от разпита. Във всеки случай да не се разстрои още повече. Затова било добре да присъства полицаят Бьорк от местния полицейски участък, който познаваше момичето. И за да заприлича целият разпит на малък приятелски разговор, той трябваше да се проведе в дома ѝ, на слънчевата веранда, а не в участъка. Чуждата обстановка винаги притеснява децата, знаеше комисарят от опит. Свидетелските показания на момичето трябваше да бъдат записани на магнетофон, за да не го безпокоят повторно. След като разкажеше всичко, което знаеше, тя можеше спокойно да го забрави. Да забрави колко зло има на този свят. Така мислеше комисарят.

И ето че сега те седяха там и чакаха Ева-Лота. Беше рано сутринта и тя явно още не бе съвсем готова. През това време госпожа Лизандер донесе силно кафе и прясно опечени сладки. А те наистина имаха нужда от подсилване, бедните полицаи, които бяха работили цялата нощ, без да хапнат нищо и без да спят. Беше прекрасна утрин. Въздухът беше свеж и ясен след вчерашната буря. Розите в градината на пекаря изглеждаха като току-що окъпани, а синигерите и сипките цвърчаха бодро в старото ябълково дърво. На верандата ухаеше на кафе. Беше толкова приятно и уютно там. Човек не би повярвал, че тези трима господа, които седяха, похапваха и пиеха кафе, са полицаи на служба, които разследват убийство. В такава прекрасна лятна утрин не беше възможно да си представиш, че съществуват подобни неща.

Комисарят взе третата сладка и рече:

— Честно казано, не вярвам, че ще успеем да измъкнем нещо съществено от момичето — Ева-Лота ли се казваше? Не вярвам, че нейните показания ще ни доведат до някакви съществени изводи. Децата не могат да наблюдават обективно. Твърде много фантазират.

— О, Ева-Лота е доста обективна — не се съгласи полицаят Бьорк.

На верандата излезе пекарят Лизандер. На челото му се беше появила малка бръчка, която преди липсваше. Тази бръчка означаваше, че се тревожи за единственото си обично дете и е обезпокоен от това, че трябва да допусне полицаите да я измъчват със своите въпроси.

— Ей сега ще дойде — съобщи той. — Може ли да присъствам на разпита?

След известно колебание комисарят се съгласи. Той обаче постави условие пекарят да стои съвсем тихо и по никакъв начин да не се намесва в разпита.

— Е, всъщност няма да е зле Ева-Лота да е с баща си. Това ще я успокоява. Може пък да се страхува от мен.

— И защо да се страхувам — се чу един спокоен глас откъм вратата и Ева-Лота излезе на обляната от слънце веранда.

Тя погледна комисаря със сериозните си очи. Защо пък да я беше страх от него? Ева-Лота не се страхуваше от хора. Тя знаеше от опит, че повечето от тях са мили и любезни и не ти мислят злото. Едва вчера бе разбрала, че може да има и коварни хора. Тя обаче не виждаше причина, поради която да причислява към лошите и криминалния комисар. Знаеше, че той е тук, защото така трябва. Знаеше, че трябва да му разкаже всичко за вчерашния ужас в прерията, и беше готова да го направи. Тогаваше защо да се страхува? Главата ѝ още тежеше от всичкия този плач и дълбокия сън през нощта. Не беше много ведра, но поне беше спокойна, съвсем спокойна.

— Добро утро, мъничка Лиза-Лота — поздрави я бодро комисарят.

— Ева-Лота — поправи го тя. — Добро утро!

— А, да, разбира се, Ева-Лота! Ела и седни тук, Ева-Лота. Искаме да поговорим с теб. Няма да трае дълго. А след това отново ще можеш да играеш с куклите си.

Той каза всичко това на Ева-Лота, която се чувстваше толкова стара, почти на петнадесет години!

— Престанах да си играя с кукли още преди десет години — каза тя, за да го ориентира в ситуацията.

Полицаят Бьорк имаше право — тя беше делово дете. Комисарят разбра, че ще трябва да намери друг тон и да се държи с Ева-Лота като

с възрастна.

— А сега ми разкажи всичко — започна той. — Значи си била при уби... извън града, в ливадата? Как всъщност се случи така, че вчера по обед си била там съвсем сама?

Ева-Лота стисна здраво устни.

— Това... това не бива да казвам. Това е напълно тайно. Бях там с тайно поръчение.

— Мило дете — въздъхна комисарят, — ние се опитваме да разследваме убийство. В такъв случай всички тайни отпадат. Какво значи трябваше да направиш вчера при имението?

— Трябваше да взема Великия Мумрих — измънка Ева-Лота неохотно.

Беше необходимо едно наистина много подробно обяснение, докато комисарят разбере най-сетне какво представлява Великия Мумрих. В полицейския доклад, който бе изготвен въз основа на разпита, написаха кратко и ясно: „Лизандер заяви, че по обед на 28 юли е отишла в общинската земя западно от града с намерението да вземе един т.нар. Велик Мумрих“.

— Видя ли там някого? — поиска да знае комисарят, след като загатката с Великия Мумрих беше разяснена.

— Да — отговори Ева-Лота. — Вид... видях Грен... и още един. Комисарят се оживи.

— Тогава разкажи съвсем точно как и къде ги видя! — настоя той.

И Ева-Лота разказа. Как видяла Грен пред себе си, на около сто метра разстояние...

— Стоп — прекъсна я комисарят. — Как успя от толкова голямо разстояние да познаеш, че е Грен.

— Вижда се, господин комисар, че не сте от нашия град — отвърна Ева-Лота. — Всеки човек тук веднага би познал Грен по походката му. Така ли е, чичо Бьорк?

Бьорк потвърди и Ева-Лота продължи разказа си. Как видяла Грен да завива по пътеката и той изчезнал в храстите. Как човекът с тъмнозеления габардинен панталон се появил от другата страна и изчезнал по същата пътека.

— Имаш ли представа колко часа беше? — попита комисарят, макар да знаеше, че що се отнася до времето, децата рядко дават точни

показания.

— Един и половина — отговори бързо Ева-Лота.

— Откъде знаеш това? Часовника си ли погледна?

— Не — отговори Ева-Лота и пребледня. — Попитах уби... убиеца за часа — около четвърт час по-късно.

Комисарят погледна колегите си. Нима бяха виждали такова нещо? Този разпит щеше да се окаже много по-ценен, отколкото си беше представял. Той се наведе напред и погледна настоятелно Ева-Лота в очите.

— Казваш, че си попитала убиеца? Имаш ли основания действително да твърдиш, че знаеш кой е убил Грен? Да не би да си видяла как се е случило?

— Не — отговори Ева-Лота, — но когато виждам, че първо един човек изчезва между храстите и веднага след това там се скрива и друг човек и след известно време намирам там мъртъв първия от споменатите хора, то би трябвало да заподозра другия, останалия жив. Грен, естествено, може и да е паднал и така да е умрял. Но това ще е доста трудно за доказване.

Бъорк наистина имаше право. Това дете тук наистина беше много сериозно.

Тя разказа също как, след като видяла двамата мъже да изчезват по пътеката, където бил скрит Великия Мумрих, се бе отбила в имението, за да ги изчака и че е останала там най-много четвърт час.

— А след това? — попита комисарят.

Ева-Лота присви очи. Тя изглеждаше доста измъчена. Това, което следваше, беше най-трудно за разказване.

— Налетях право на него... там на пътеката — прошепна тя. — Попитах го колко е часът, а той каза: „Два без петнайсет“.

Комисарят изглеждаше доволен. Съдебният лекар беше определил времето на убийството между дванайсет и два. Показанията на малката правеха възможно то да се определи съвсем точно: между един и половина и два без петнадесет. Този факт можеше да се окаже важен. Ева-Лота беше наистина безценна свидетелка!

Той продължи да пита:

— Как изглеждаше мъжът? Разкажи всичко, за което можеш да си спомниш. Всяка подробност.

Ева-Лота си спомни отново за тъмнозеления габардинен панталон. Сетне за бялата риза. И за тъмночервената вратовръзка. И часовника. Много черни косми по ръцете.

— А лицето му как изглеждаше? — не спираше да пита комисарят.

— Имаше мустаци — отговори Ева-Лота. — И дълга черна коса, която му падаше на челото. Не беше много стар. Изглеждаше добре. Но беше уплашен и зъл. Отдалечи се от мен много бързо. Толкова бързаше, че изпусна една полица — и дори не забеляза.

Комисарят затаи дъх. После извика:

— За бога, какво каза току-що? Какво изпусна той?

— Една полица — заяви гордо Ева-Лота. — Не знаете ли какво е това, господин комисар? Това е само един лист хартия, а най-отгоре пише „Полица“. Казвам ви, нищо повече от лист хартия. А хората, повярвайте, често вдигат толкова шум заради тези полици.

Комисарят отново погледна колегите си. Вчерашните проучвания у съседите на стареца горе, в Роудиберг, бяха установили, че Грен се е занимавал с лихварство като дребно допълнително средство за доходи. Мнозина бяха забелязали, че вечер той приемал в къщата си тайнствени посетители — но не много често. Сигурно е предпочитал да се среща с клиентите си някъде в околностите на града. При претърсването на дома му бяха намерени доста полици, подписани с различни имена. Следователите записаха тези имена и вече се готвеха да издирят при необходимост всички тайнствени клиенти на Грен. Един от тях можеше да бъде убиеца.

Но комисарят през цялото време беше наясно, че някой от тях бе решил да се измъкне от финансовите проблеми, в които се бе заплел, като убие Грен. Това най-вероятно беше мотивът за престъплението. Обаче никой не прави такова нещо, ако не е сигурен, че е взел всички документи, които биха могли да го издадат.

И ето сега това момиче им разказа, че убиецът е изпуснал там между храстите една полица. Полица, върху която е написано името му! Полица с името на убиеца... Комисарят толкова се развълнува, че когато отново се наведе към Ева-Лота гласът му трепереше.

— Ти вдигна ли полицата?

— Да, естествено — отвърна Ева-Лота.

— Какво направи с нея? — Комисарят отново затаи дъх.

Ева-Лота се замисли. Докато тя размишляваше, наоколо цареше мъртвешка тишина. Само сипката продължаваше концерта си в ябълковото дърво.

— Не си спомням — рече накрая Ева-Лота.

Комисарят простена тихо.

— Но нали ви казах, че това не беше нищо повече от един малък лист хартия — повтори Ева-Лота, за да го утеши.

Тогава комисарят взе ръката ѝ и ѝ обясни бавно и ясно, че полицата е изключително важен лист хартия, с който се потвърждава, че си заел пари от някого и че си длъжен да върнеш тези заети пари. А това се потвърждава като се подпишеш с името си под полицата. Човекът, който бе убил Грен, го е направил, защото не е имал пари да върне заема. Той беше убил хладнокръвно един човек, за да получи обратно полиците си, за които Ева-Лота твърдеше, че са съвсем маловажни. А името му е било написано на листа, който е изпуснал на пътеката. Сега Ева-Лота разбира ли, че е важно да си спомни какво е направила с полицата?

Ева-Лота разбра и наистина се помъчи много. Спомняше си как стои там с полицата в ръка. Помнеше, че точно тогава тресна страшна гръмотевица. Но повече не си спомняше. О, тя разбира се си спомняше за ужаса след това. Но за полицата нямаше никакъв спомен. Разочарована, тя призна безсилието си на комисаря.

— А не прочете ли случайно името, което беше написано там? — попита комисарят.

— Не, не се сетих — отвърна Ева-Лота.

Комисарят въздъхна. Но той си каза, че работата на един полицай не би могла да бъде толкова лесна. Все пак разпитът на момичето изясни много неща. Човек не би могъл да очаква, че на всичкото отгоре ще му кажат и името на убиеца.

Преди да продължи разговора с Ева-Лота, той нареди по телефона да се претърси всеки сантиметър от общинската ливада. Мястото на убийството вече беше проучено много сериозно, но един лист хартия можеше да бъде отвян много надалеч. А полицата трябваше да бъде намерена.

Накрая Ева-Лота разказа как е открила мъртвия Грен. Тя преглъщаше непрекъснато и говореше съвсем тихо. А баща ѝ покри лице с ръцете си, за да не гледа уплашения израз в очите ѝ.

Но ето че мъчението съвсем скоро щеше да свърши. Комисарят имаше само още няколко въпроса. Ева-Лота твърдеше, че не е възможно убиецът да е от този град, иначе непременно би го познала. Ето защо комисарят я попита:

— Мислиш ли, че ще го разпознаеш, ако го видиш още веднъж?

— Да — изрече Ева-Лота бавно, — сред хиляди бих го разпознала.

— И ти никога преди това не си го виждала?

— Не — кимна Ева-Лота. После се поколеба за миг, сетне добави: — Всъщност донякъде...

Комисарят ококори очи. Този разпит беше пълен с изненади.

— Какво искаш да кажеш с това „донякъде“?

— Виждала съм вече панталоните му — изрече тя крайно неохотно.

— Я обясни по-ясно!

Ева-Лота обърна глава настрани:

— Трябва ли?

— Знаеш, че трябва. Къде, значи, висяха тези панталони?

— Те не висяха — обясни Ева-Лота. — Те се подаваха под един транспарант. Убиецът беше облечен с тях.

Комисарят посегна бързо към парчето сладкиш, което беше останало в подноса. Чувстваше, че има нужда от подсилване. Освен това се усъмни, че Ева-Лота действително е толкова сериозна, колкото изглеждаше в началото. Не започваше ли да си измисля.

— И така — поднови той разпита, — значи панталоните на убиеца се показваха под един транспарант. Чий транспарант?

— На Грен, естествено.

— А ти? Ти къде беше?

— Аз бях отвън на стълбата. Бяхме заедно с Кале. Понеделник вечерта след девет часа.

Комисарят нямаше деца и в този миг беше благодарен за това.

— Какво, за бога, сте правили в понеделник вечерта на стълбата на Грен? — запита той. И понеже междувременно беше понаучил това-онова, добави: — Ах, да, разбирам. Това е било пак заради някой Велик Мумрих, който сте преследвали.

Ева-Лота го погледна почти презрително.

— Господин комисар, вие да не си мислите, че Великите Мумрихи растат по дърветата? Има само един Велик Мумрих... сега и завинаги... Амин.

После тя разказа за нощния поход по покрива на Грен. Горкият пекар заклати угрижено глава, докато слушаше. А хората твърдяха, че било по-спокойно да имаш момиче...

— Откъде знаеш, че панталонът, който си видяла, принадлежи на убиеца? — попита комисаря.

— Не знаех това — отвърна спокойно Ева-Лота. — Ако го знаех, щях да вляза и да го арестувам.

— Но нима не каза точно това — възрази ядосано комисарят.

— Не, това съобразих по-късно — заяви Ева-Лота. — Нали чух как се карат там вътре в стаята заради тази полица и как оня със зелените панталони каза: „Ще се срещнем в сряда на обичайното място! И донесете полицата ми!“. Е, съобразете сам, с колко тъмнозелени габардинени панталони би могъл да се срещне Грен точно в сряда?

Комисарят беше убеден, че Ева-Лота е права. Пъзелът се получаваше. Сега всичко беше ясно: мотивът, часът на убийството, самото престъпление. Оставаше само още една дребна подробност: да заловят убиеца.

Комисарят стана и потупа Ева-Лота по бузката.

— Много ти благодаря — рече той развълнуван. — Беше много полезно за делото. Ти ни помогна повече, отколкото би могла да предположиш. А сега забрави всичко това.

— Мерси — рече Ева-Лота.

Сега комисарят се обърна към Бьорк.

— Време е да потърсим този Кале — подкани го той, — за да потвърди показанията на Ева-Лота за понеделник вечерта. Къде ще го намерим?

— Тук — рече един много самоуверен глас от балкона над верандата.

Комисарят погледна изумен нагоре и видя две глави, една тъмна и една светла, които надничаха зад парапета.

Рицарите на Бялата роза не оставят в беда другаря си по време на полицейски разпит или други изпитания. Също като пекаря, Кале и

Андерс имаха желание да присъстват на разпита. Но по съображения за сигурност те предпочетоха да не искат преди това разрешение.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Всички вестници в страната публикуваха вестта за убийството на първите си страници. Бяха споменати и ценните разкрития на Ева-Лота. Името ѝ не се съобщаваше, но с много думи бе описана „съвестната тринадесетгодишна“, която толкова бдително бе огледала мястото на престъплението и бе дала ценни указания на полицията.

Местният вестник не беше толкова дискретен по отношение на имената. В малкия град всички така и така знаеха, че „съвестната тринадесетгодишна“ е Ева-Лота Лизандер, затова редакторът не виждаше причина да премълчава името ѝ във вестника си. Отдавна не беше имал такава великолепна възможност да пише и сега реши да я използва докрай. Той съчини дълга, преливаща от подробности статия за „малката, сладка Ева-Лота, която днес отново играе между цветята в градината на родителите си и изглежда е забравила всички онези ужасни преживявания в бурното поле“.

И по-нататък: „Да, къде другаде тя би могла да забрави, къде другаде би могла да се чувства на безопасно място, ако не тук, в дома на родителите си, тук, в познатите места от своето детство, където уханието на прясно изпечения хляб от бащината пекарница е един вид гаранция, че в тази страна все още има непоклатими стойности, които не могат да бъдат унищожени с кървавите нападения на престъпния свят“.

Той беше много доволен от това въведение. След това се впусна в обяснения за това колко съвестна е била Ева-Лота, как точно е описала убиеца. Той, разбира се, не написа направо „убиеца“, а „мъжът, който по всяка вероятност ще се окаже разрешение на загадката“. Споменаваше също, че Ева-Лота ще разпознае този човек, ако го види, и особено наблюдаваше, че малката Ева-Лота Лизандер най-вероятно ще бъде оръжието на възмездието, благодарение на което някой ден престъпникът ще си получи заслуженото наказание.

Да, той наистина беше написал всичко онова, което всъщност не би трябвало да пише.

Много загрижен, полицаят Бьорк даде на комисаря от полицейския участък екземпляр от вестника, още влажен от пресата. Комисарят прочете и изрева разгневен:

— Непочтено е да се пишат такива неща! Непочтено!

Пекарят Лизандер използва доста по-силен израз, когато нахлу няколко минути по-късно в редакцията. Вените на челото му се бяха издули от гняв и той удари с юмрук по бюрото на редактора.

— Ти не разбираш ли, че е престъпно да се пишат такива неща? — развика се той. — Не разбираш ли, че този тип, който вече е извършил едно убийство, ще може да го направи и втори път, ако реши, че е необходимо? Е, няма що, ти много предвидливо си му дал името и адреса на Ева-Лота. Защо не спомена и телефонния номер, за да се обади и да си уговорим ден и час?

Ева-Лота също смяташе, че статията е престъпна, поне отделни нейни части. Тя беше седнала с Андерс и Кале на пода на пекарницата и четеше:

— „Малката сладка Ева-Лота, която днес отново играе сред цветята в градината на родителите си...“ Ох, направо ми се повдига. Нима човек може да даде такава свобода на глупостта си, когато пише във вестник?

Кале ѝ взе вестника, прочете цялата статия и поклати загрижено глава. Макар и да му липсваше опит с истински убийства, той все пак беше достатъчно добър детектив, за да разбере колко опасна е тази статия. Но не каза нищо на другите.

Редакторът обаче имаше право, че Ева-Лота сякаш бе забравила ужасното си преживяване. Тя наистина се чувстваше много стара и опитна, почти на петнадесет години, но за щастие имаше способността на младостта да забравя неприятностите още на другия ден. Само вечер, когато си лягаше в леглото, мислите ѝ трудно можеха да бъдат отклонени от онова, за което не искаше да си спомня. И тя спа доста неспокойно първите нощи и понякога викаше в съня си, тъй че майка ѝ идваше и я будеше, за да се успокои. Но през светлите слънчеви дни Ева-Лота бе спокойна и жизнерадостна както винаги.

Твърдото ѝ намерение вече да се държи като истинско момиче и да не участва във Войната на розите трая точно два дни. После не издържа. Чувстваше, че в колкото по-диви игри се впусне, толкова по-дълбоко в нея ще потъне онова, което искаше да забрави.

Полицейската охрана на имението бе вдигната. Но още преди това Великия Мумрих беше прибран от там. Полицаят Бьорк получи почетното поръчение да го изнесе от заградената зона. След разпита на верандата, когато се наложи да разкрият местонахождението му, Андерс дръпна Бьорк настрана и го попита дали ще бъде така любезен да освободи Великия Мумрих от плена му. Бьорк помогна с каквото можа. Честно казано, той беше много заинтригуван да види как изглежда един Велик Мумрих.

И стана така, че Великия Мумрих беше изнесен от злоещото си скривалище с полицейски ескорт, след което бе предаден на предводителя на Бялата роза. Сега той лежеше в едно от чекмеджетата на скрина горе, на тавана на пекарницата, където белите съхраняваха светините си. Това скривалище обаче беше временно, защото в най-скоро време местонахождението му отново трябваше да бъде сменено.

След дълъг размисъл Андерс вече не одобряваше идеята да го скрие при извора горе в замъка.

— Искам да измислим по-вълнуващо място — заяви той.

— Горкият Велик Мумрих — въздъхна Ева-Лота. — Смятам, че вече е имал достатъчно опасни скривалища.

— Имам предвид друг вид опасност — настоя Андерс. Той дръпна чекмеджето и погледна с нежност Великия Мумрих, който лежеше в ложе от памук в една цигарена кутия. — Какво ли не видяха вече мъдрите ти очи, о, Велик Мумрих — прошепна той. И повече от всякога в този миг той беше убеден в магическата сила на Великия Мумрих.

— Хрумна ми нещо — рече Кале. — Защо да не го скрием при някой от червените!

— Какво искаш да кажеш? — почуди се Ева-Лота. — Да го върнем доброволно на червените?

— Не, в никакъв случай — обясни Кале. — Просто той ще стои известно време при тях, без те да знаят. Той ще е техен, без те да знаят, а щом не знаят, все едно че не е техен. И представете си как ще се вкиснат след това, когато им разкажем.

Андерс и Ева-Лота признаха, че хрумването е гениално. След оживено препиране върху различните възможности, те решиха да скрият Великия Мумрих в стаята на Сикстен и веднага тръгнаха натам, за да намерят най-подходящото място. Спуснаха се бързо по въжето и

изтичаха припряно по малкия мост, който Ева-Лота бе сложила специално за Войната на розите. Това беше най-краткият път до главната квартира на червените в гаража на Сикстен.

Те стигнаха до вилата на пощенския директор доста запъхтени. Сикстен, Венка и Йонте седяха в градината и пиеха сок. Белите се втурнаха вътре с радостната вест, че Ева-Лота вече не се отказва от бойния си дълг и затова Войната на розите може да избухне отново.

Червените приеха тази вест, изпълнени с вътрешно задоволство. Решението на Ева-Лота да стане по-женствена, беше ги разстроило дълбоко. Те не бяха преживявали нещо по-скучно от последните дни. Сикстен гостоприемно предложи на враговете столове и сок. Враговете не чакаха втора покана — но без да забравят за истинската цел на посещението си. Андерс предложи хитро:

— Не бихме ли могли да изпием сока в твоята стая, Сикстен?

— Какво ти става, да не си получил слънчев удар? — попита го любезно домакинът. — Да седим вътре при това прекрасно време?

Те изпиха сока навън на прекрасното време.

— Ще ми се да видя въздушната ти пушка — опита пак Кале.

Тази въздушна пушка, която винаги висеше на стената в стаята на Сикстен, беше неговото най-ценно притежание. Той беше им я показвал и показвал, и показвал, докато това накрая се превърна в истинско мъчение за всички. За Кале нямаше нищо по-досадно на света от тази въздушна пушка. Но сега тя можеше да бъде употребена за едно добро дело.

Сикстен грейна.

— Искаш да видиш въздушната ми пушка? — попита той зарадван. — Естествено, че може! — Той изтича в гаража и я донесе.

— Какво е станало? — попита недоволно Кале. — В гаража ли я държиш вече?

— Да, така е по-добре, защото ми е под ръка — рече Сикстен и започна да обяснява на Кале в пълни подробности частите на своето съкровище.

Андерс и Ева-Лота така се разсмяха, че се задавиха с трохите от сладкиша. Ева-Лота разбра, че за да успеят наистина да влязат в стаята на Сикстен, е необходима малко женска хитрост. Тя погледна към прозореца на Сикстен и рече невинно:

— Ах, сигурно изгледът от твоята стая е много красив?

— О, да, и още как — потвърди Сикстен.

— Разбирам — продължи Ева-Лота, — и ако дърветата пред прозореца ти не бяха толкова високи, ти би могъл да видиш дори водната кула.

— Хм, какво по-точно искаш да кажеш, естествено, че виждам водната кула — възмути се Сикстен.

— Да, разбира се, че вижда водната кула — потвърди Бенка, готов да помогне както винаги.

— Виждаш ли я? — почуди се Ева-Лота. — Какви ги говориш! Не ти вярвам.

— Какви си ги измисляте, момчета! — намесиха се Кале и Андерс. — Той просто не би могъл да види водната кула в никакъв случай!

— Празни приказки — заяви Сикстен, — най-добре елате горе! Такива водни кули ще ви покажа, че ще ви падне шапката, слепи глупаци такива!

Той тръгна напред, останалите след него.

На пода в хладното преддверие лежеше едно коли, което скочи и залая, когато влязоха.

— Добре, добре, Бепо! — успокои го Сикстен. — Това тук са само няколко малоумни идиоти, които искат да видят водната кула.

Те се изкачиха до стаята на Сикстен на втория етаж и той триумфално ги заведе до прозореца.

— Ето! — рече той гордо. — Ето това аз наричам водна кула. Нищо чудно вие да го смятате за камбанария или нещо такова.

— Сега какво ще кажете! — попита доволно Йонте.

— А, да, наистина — процеди Ева-Лота с презрителна усмивка. — Значи можеш да виждаш водната кула. Е, доволен ли си?

— Какво ти става? — попита ядосан Сикстен.

— Ооо, аз просто... исках да кажа... Какво ли е да виждаш цялата водна кула... — и тя се засмя чаровно.

Андерс и Кале малко се интересуваха от гледката. Вместо това очите им шареха наоколо, търсейки подходящо скривалище за Великия Мумрих.

— Хубава стая имаш — похвалиха те Сикстен, сякаш не бяха влизали в нея повече от стотина пъти. Разходиха се из нея, опитаха с

ръка леглото на Сикстен и разсеяно надникнаха в чекмеджетата на писалището му.

Ева-Лота бе заета с това да задържи другите при прозореца. Тя насочваше вниманието им към всичко, което можеше да се види през прозореца, а това не беше малко.

Върху скрина стоеше глобусът на Сикстен. Гениална идея осени едновременно Андерс и Кале: глобусът, естествено, щеше да бъде скривалището!

Те се погледнаха в очите и кимнаха в пълно единодушие. От предишните си посещения при Сикстен те знаеха, че глобусът може да се разглоби на две половини. Сикстен правеше това от време на време, за да се забавлява, и затова екваторът на глобуса беше леко излющен. Ако трябваше да се вярва на този глобус, големи части от екваториална Африка още не бяха изследвани — толкова много бели петна имаше там.

Естествено, имаше известен риск Сикстен да реши отново да разглоби своето земно кълбо и да намери Великия Мумрих, Андерс и Кале съзнаваха това. Но какво щеше да бъде Войната на розите без известен риск?

— Струва ми се, че вече видяхме всичко — изрече Андерс с многозначителен тон и Ева-Лота напусна облекчена мястото си при прозореца.

— Е, благодаря, гледката е чудесна наистина, но стига толкова — усмихна се доволно Кале. — Хайде, да изчезваме!

— Кок ъ дод е? — не се стърпя да попита Ева-Лота.

— Гог лол о боб у сос — отвърна бързо Кале.

— Боб рор а вов о! — похвали го Ева-Лота.

Сикстен я погледна разгневен. Отново бяха започнали да „рорят“, както наричаше той техния език.

— Е, наминете пак, като ви се прище да видите водни кули — това беше всичко, което можа да каже той на свой ред.

— Да, да, чувствайте се поканени — добави Йонте и им хвърли поглед, изпълнен с превъзходство.

— Въшки такива — обобци Бенка.

Белите рози тръгнаха към вратата. Тя изскърца жално, когато я отвориха.

— Вратите на благородните хора скърцат, рече баба Фърцат... — заподсвирква си Андерс. — Защо не вземеш да я смажеш?

— А ти защо не вземеш да си идеш у вас и да си дръпнеш завивката над главата? — отвърна му Сикстен.

Белите се върнаха в главната си квартира. Скривалището беше намерено. Сега оставаше да решат кога и как Великия Мумрих ще бъде пренесен там.

— Когато пълната луна освети среднощното небе — изрече Андерс с най-дълбокия си глас, — тогава Великия Мумрих ще бъде отнесен в новото си убежище. Тук, пред вас стои човекът, който ще направи това!

Ева-Лота и Кале кимнаха доволно. Белите щяха да спечелят още една точка, ако Великия Мумрих се озовеше в стаята на Сикстен, докато Сикстен лежи там и спи.

— Звучи много гот — зарадва се Ева-Лота и извади от скрина кутия шоколадови бонбони. Тя можеше сега да похапва до насита всякакви лакомства, защото беше получила купища подаръци.

Съвсем правилно редакторът беше написал в статията си:

Популярната малка Ева-Лота получава всеки ден всякакви доказателства за възхищение. Познати и непознати я затрупват с подаръци, бонбони, шоколад, играчки, книги — това е само малка част от всичко, който любезният пощальон Петерсон носи всеки ден в дома ѝ от многото приятели, които искат да ѝ засвидетелстват съчувствието си, че едно невинно дете бе въввлечено в такава мрачна трагедия.

— А какво ще правиш, ако Сикстен се събуди? — попита Кале. Андерс го погледна невъзмутимо:

— Ще кажа, че съм дошъл да му пея приспивни песни и да проверя дали не се е напишкарал.

— Хи-хи-хи — разхили се Кале. — Ей, популярна малка Ева-Лота, дай още един бонбон! Тогава ще станеш още по-популярна.

Ядоха, докато изпразниха кутията и кроиха планове за вечерта. Новият удар срещу червените ги изпълни с въодушевление. Да,

Войната на розите беше страхотно хрумване! Накрая напуснаха главната квартира. Трябваше да се отправят към мястото на бойните действия, както обичаше да казва Андерс. Все щеше да им дойде някоя добра идея. Ако не, то поне щеше да изникне възможност да провокират малка престрелка с червените. Те се спуснаха по въжето, а Ева-Лота внезапно рече, без да мисли:

— Да, да, щастливите игри на де...

Тя млъкна и стана съвсем бяла. От устните ѝ се изтръгна хълцане и тя избяга бързо.

Този ден Ева-Лота не излезе повече на игра.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тази нощ ще го направим! — заяви Андерс няколко дни по-късно.

Различни непредвидени обстоятелства наложиха отлагането на операцията по прехвърлянето на Великия Мумрих в глобуса на Сикстен. Първо, трябваше да изчакат пълнолунието. Нали трябваше да има пълнолуние. То притежаваше магическа сила и им помагаше, а и освен това даваше известни предимства — например, човек можеше да се ориентира в чужда стая, без да използва осветление. Второ, през последните дни у пощенския директор гостуваха двете млади лели на Сикстен.

— Как да се промъкне човек в къща, където от всяко ъгълче наднича по някоя малка леля — взмути се Андерс, когато Кале го попита какво ще правят сега. — Колкото повече хора има в една къща, толкова по-голяма е възможността някой да се събуди и да провали всичко.

— Да, лелите сигурно спят съвсем леко — съгласи се Кале.

И така, за негово най-голямо учудване, на Сикстен му се наложи често-често да отговаря на загрижени въпроси за своите лели — дали са добре и колко още ще останат. Накрая той се ядоса.

— Какво толкова разпитвате за моите лели? — тросна се той, когато Андерс поднови разпита за пореден път. — Да не са ви направили нещо?

— Естествено, че не — отвърна кротко Андерс.

— Тогава какъв ти е проблемът — не се успокояваше Сикстен. — Предполагам, че ще си тръгнат в понеделник. За съжаление. Защото аз ги харесвам, особено леля Ада. И не мога да си представя, че могат да пречат на някого, особено докато са си вкъщи, а не препускат побеснели из града.

След тази подробна информация Андерс вече не посмя да пита за лелите, защото Сикстен щеше да заподозре нещо.

— Тази нощ ще го направим! — заяви решително Андерс един ден.

Те бяха седнали на верандата на пекаря и похапваха прясно изпечени бисквити, които Ева-Лота тъкмо беше измолила от баща си. Преди известно време покрай тях минаха червените. Вървяха към новата си главна квартира в имението. Там вече нямаше полицаи. Прерията отново се беше ширнала приветлива и мирна, сякаш дълбокото ѝ спокойствие никога не е било нарушавано от нещо по-сериозно от Войната на розите. Имението беше твърде добро убежище, за да бъде изоставено и червените вече не мислеха за онова, което се беше случило в съседство.

— Ако ви се яде и бой, заповядайте в имението — провикна се Сикстен, като ги видя да хрупат бисквити.

Ева-Лота потръпна. При никакви обстоятелства тя не би искала да се озове в имението!

— О, натъпках се! — изпъшка Кале, когато червените изчезнаха, а той беше изял седмата бисквита.

— А аз имам още място! — заяви Андерс и се потупа по корема. — Обаче няма проблем, защото днес ще обядваме варена треска.

— Казват, че от рибата човек ставал по-умен — напомни му Ева-Лота. — Така че можеш спокойно да ядеш повече варена треска, Андерс.

— Така ли? — почуди се Андерс. — По-добре кажи колко интелигентен ще стана и колко риба трябва да изям.

— Сигурно има значение колко интелигентен си, преди да започнеш да ядеш риба — намеси се Кале. — За теб, Андерс, сигурно ще е достатъчен по един нормално голям кит на седмица.

След като Андерс и Кале обиколиха три пъти верандата в луда гонитба и мирът беше възстановен, Ева-Лота каза:

— Питам се дали днес в пощенската кутия ще има подаръци. Не разбирам какво си мислят тези хора. Само тази седмица получих три кила шоколад. Ще се обадя в пощата и ще се оплача.

— Само не ми говори за шоколад! — прекъсна я Андерс с отвращение, а Кале също направи преситена физиономия. Те се бореха смело с потопа от сладки неща, който се изсипа върху Ева-Лота, но вече не издържаха.

Ева-Лота се върна от пощенската кутия долу при оградата с дебел плик в ръка. Тя го разкъса и наистина, вътре имаше голям блок шоколад, огромен, внушителен блок млечен шоколад. Кале и Андерс погледнаха шоколада тъй, сякаш е рициново масло.

— О, не! — изстенаха те.

— Тъй значи — ядоса се Ева-Лота. — А мислите ли за това, че може да дойде време, когато ще трябва да смесвате шоколада с трици.

Тя разчупи шоколада и безмилостно връчи на всеки от тях по една половина. Момчетата взеха шоколада без следа от въодушевление, само за да й угодят, и го пъхнаха равнодушно в препълнените джобове на панталоните си.

— Браво — похвали ги Ева-Лота. — Спестявай докато е време, за да имаш в беда! — Тя изхвърли смачкания плик през оградата.

— Вижте какво, я да отидем да се изкъпем — предложи Кале. — И без това днес едва ли ще свършим някаква работа.

— Напълно си прав — съгласи се Андерс. — Наистина можем да обявим примирие до вечерта. Но после...

Две минути по-късно пристигна Бенка, изпратен от Сикстен, за да ядоса белите с подходящи подигравки и да ги предизвика на бой. Но верандата беше празна. Само една малка сипка беше кацнала на люлката и кълвеше трохи от бисквити.

В полунощ, когато кръглата луна изгря на небето, Кале и Ева-Лота спяха спокойно в леглата си. Само Андерс беше буден. Той си легна както обичайно. Дори наподобя изключително майсторски леко похъркване, за да повярват родителите му, че спи. Резултатът беше, че майка му седна загрижено на леглото му и попита:

— Какво ти е, момчето ми, болен ли си?

— Ами... — проточи Андерс, но реши все пак да не хърка толкова силно.

Когато най-сетне чу лекото дишане на по-малките си братя и сестри и дълбокото, равномерно дишане на своите родители, той се успокои, че най-сетне всички са заспали. Промъкна се внимателно в кухнята. Дрехите му бяха метнати на един стол. Той бързо съблече пижамата си, застанал в осветената от един лунен лъч част на кухнята, вслушвайки се в шумовете откъм спалнята. Всичко беше спокойно и

без да се бави повече той навлече панталона и ризата си. После се спусна тихо и предпазливо по стълбата. Не му беше нужно много време, за да изтича до тавана на пекарната и да вземе Великия Мумрих.

— О, свещени Велик Мумрих — прошепна той, след като затвори чекмеджето на скрина, — протегни могъщата си ръка над мен

и ме закрилай, защото, знаеш ли, струва ми се, че ще ми е необходимо.

Нощният въздух беше хладен и той потрепери под тънките си дрехи. Но не беше само от студа, а и от вълнение. Беше забележително чувство да вървиш нанякъде в нощта, докато другите спят. Ръката му стисна здраво Великия Мумрих, когато прескочи оградата на Ева-Лота. Колко тъмни бяха елшите край брега, реката обаче блестеше под лунната светлина.

— Скоро ще сме при нашата цел, о, Велики Мумрих — прошепна той за всеки случай, за да успокои Великия Мумрих. Да, съвсем скоро щяха да достигнат целта си. Вилата на пощенския директор беше толкова тъмна и тиха, сякаш и тя е заспала. Всичко беше спокойно. Само щурците не спираха да пеят.

Андерс разчиташе поне един прозорец в къщата да е оставен отворен и надеждите му се сбъднаха. Кухненският прозорец го очакваше. За тренирано момче като него не беше трудно да се вдигне на ръце и да се вмъкне в кухнята. Великия Мумрих реши да прибере в джоба на панталона си. Мястото не беше особено достойно за Велик Мумрих, но нямаше друга възможност.

— Прости ми, о, Велик Мумрих! — прошепна Андерс.

Пръстите му затърсиха в джоба и напипаха нещо лепкаво, което преди беше парче шоколад. Андерс не беше вече така преял както сутринта и вече предчувстваше, че това лепкаво парче ще му се отрази доста добре. Вместо да го изяде веднага, той реши да си го остави като награда за приключването на операцията. Той пъхна Великия Мумрих в другия си джоб и избърса пръстите си. После се вдигна внимателно до равнището на кухненския прозорец и поиска да влезе.

Глухо ръмжене го изплаши до смърт. Бепо! Нито за миг не беше помислил за Бепо! А трябваше да знае, че този прозорец стои отворен, за да може Бепо да излиза през нощта, ако му се иска или е необходимо.

— Бепо — прошепна Андерс успокоително. — Бепо, аз съм де.

Когато Бепо забеляза, че нашественикът е един от веселяците, които неговият господар често водеше със себе си, ръмженето му премина във възхитен лай.

— Ах, миличък, мъничък, сладичък, добричък Бепо, не би ли могъл да бъдеш малко по-тихичък? — примоли се Андерс.

Но според Бепо, когато някой е радостен, той трябваше да го покаже, да лае гръмко и да размахва опашка. И той направи всичко това много енергично.

Притиснат от крайна нужда, Андерс измъкна парчето шоколад и го пъкна под носа му.

— Ще го получиш, само ако млъкнеш — прошепна той.

Бепо подуши шоколада. Тъй като считаше, че тържественото посрещане бе траяло достатъчно дълго, но не повече отколкото изискваше достойнството и благоприличието на дома, той престана да лае и се намести доволно на пода, за да се наслади на прекрасното лепкаво нещо, което неговият гост му бе дал — вероятно в знак на благодарност за любезното и шумно посрещане.

Андерс въздъхна с облекчение и колкото се може по-предпазливо отвори вратата, която водеше към преддверието. Тук беше стълбата към горния етаж, трябваше само... В този миг горе се появи някой! Някой заслиза с тежки стъпки надолу по стъпалата. Беше лично пощенският директор, бос и по нощница. Лаят на Бепо го беше събудил и той слизаше да провери какво става.

Няколко секунди Андерс стоя като вкаменен. Сетне обаче събра последните си сили и бързо се промъкна зад няколкото палта, които висяха на закачалката в ъгъла на преддверието.

„Ако след тази история не се превърна в развалина, значи имам нерви на Тарзан“, мислеше си той. Едва сега му хрумна, че семейството на пощенския директор сигурно не е съгласно разни хора да влизат нощем през отворения прозорец на къщата. За Сикстен това щеше да бъде по-естествено, но той все пак участваше във Войната на розите, а пощенският директор не. Андерс потрепери при мисълта, какво ли ще стане с него, ако пощенският директор го открие. Той стисна очи и се замоли тихо на ум, когато пощенския директор, мърморейки ядно нещо, мина покрай палтата, зад които се беше скрил. Пощенският директор отвори вратата към кухнята. Там, в локва от лунна светлина лежеше Бепо и го гледаше с невинно изражение.

— Е, мойто момче — каза строго пощенският директор, — какво си се разлял посред нощ?

Бепо не отговори. Той предпазливо сложи лапа върху прекрасното лепкаво нещо. Бащата на господаря му понякога имаше странни хрумвания. Та нали вчера той му взе тлъстия стар кокал, който

Бепо се канеше да излапа върху килима в дневната. Кой би могъл да знае как щеше да се отнесе с лепкавото нещо. За да се подсигури още повече, Бепо се прозина и направи отегчена физиономия. Пощенският директор се успокои. За всеки случай той все пак погледна през прозореца.

— Има ли някой там? — повика тихо той.

Отвърна му само нощният вятър.

Той, разбира се, не можеше да чуе шепота на Андерс зад палтата:

— Не, не, няма никой. Уверявам ви, тук няма дори въшки.

Андерс остана дълго в скривалището си. Не смееше да помръдне дори, преди да е съвсем сигурен, че пощенският директор отново е заспал. Беше му много скучно. Не след дълго вече имаше чувството, че най-хубавите години от младостта му ще преминат тук зад палтата — с гъделичкащия вълнен мъх под носа. Той беше дейна натура и чакането беше същинско мъчение за него. Накрая не издържа. Излезе от затвора си и започна да се изкачва предпазливо по стълбата. Спираше на всяка крачка, безшумен като привидение.

— Дотук добре — рече си той, оптимистичен както винаги.

Скърцащата врата към стаята на Сикстен го безпокоеше малко. Той натисна много бавно дръжката, за да я провери. И — възможно ли беше това? — вратата не издаде нито звук! Тя се отвори с лекота и толкова безшумно, че несъмнено беше прясно смазана. Андерс се засмя в себе си. Сикстен беше смазал вратата за своя беда! Какви любезни врагове имаха белите! Достатъчно беше да обърнат вниманието им върху някоя малка неприятност и те веднага се втурваха да я отстранят, така че не беше проблем да се вмъкнеш нощем в стаите им.

„Хиляди благодарности, скъпи ми Сикстен“, помисли си Андерс и хвърли поглед към леглото на Сикстен. Спеше си там бедното момче и не подозираше, че тази нощ Великия Мумрих се нанася в дома му.

Глобусът стоеше върху скрина, облян от леещата се през прозореца лунна светлина. Пъргавите пръсти на Андерс бързо го разглобиха. О, какво великолепно място за един Велик Мумрих! Той бързо измъкна светинята от джоба на панталона си и я положи в новия ѝ тайник.

— Не за дълго, о, Велик Мумрих! — рече той, когато бе готов. — Не за дълго ще живееш сред езичниците, които не признават законите.

Скоро Белите рози отново ще ти дадат убежище сред християни и почтени хора.

До глобуса лежеше ножица. Гениална идея озари момчето, когато я съзря. Когато един мъж се озовеше в близост до спящия си враг, обичайно беше да отреже къс от дрехата му в знак на това колко близо до него е бил. Така бяха правили рицарите през древните времена. Поне така пишеше в книгите. Беше забележителен начин да се покаже на врага, че е бил в ръцете ти, но ти най-благородно си се въздържал да му сториш нещо. На следващия ден можеш да се появиш, да размахаш парчето плат под носа на врага и да кажеш:

— Благодарни ми коленопреклонно, че още си жив, ти, жалък негодник!

Точно това трябваше да направи Андерс. Обаче Сикстен беше под завивките и нямаше как да се отреже парче от дрехата му. Затова пък червеният предводител имаше коса, великолепно буйна червена коса. Андерс реши да отреже една къдрица от тази коса. О, щом дойдеше денят, в който Великия Мумрих ще е в по-сигурно убежище, червените трябваше добре да разберат какво е да си жив! Тогава щяха да научат горчивата истина за скривалището на Великия Мумрих в глобуса! И тогава щяха да видят къдрицата, която предводителят на Белите рози бе отрязал от челото на вождата на червените в полунощ при пълнолуние. Какъв гигантски двоен триумф!

Кръглата луна обаче не огряваше леглото на Сикстен. То бе опряно до най-вътрешната страна на стаята, където беше съвсем тъмно. Андерс се приближи като опипваше пътя си с ръка. В другата носеше ножицата. И ето го, предводителят на червените, съвсем безпомощен, с глава върху възглавницата. Предпазливо, но решително Андерс вдигна една от къдриците му и я отрязва.

Висок писък разцепи тишината на нощта. Но това не беше крясъкът на мутиращ пубертет, а пронизителният писък на жена!

Андерс усети как кръвта се смразява в жилите му. Обзе го непознат ужас и той се втурна слепешката към вратата. Метна се на парапета на стълбите и се спусна долу. Отвори със замах кухненската врата и с две огромни крачки се озова при прозореца. Излетя навън, сякаш по петите го преследваше цяла банда зли призраци. Не спря, докато не стигна моста. Там се наложи да си поеме дъх за миг. Още стискаше къдрицата в юмрука си. Не беше посмял да я изхвърли.

Той стоеше запъхтян под лунната светлина и гледаше гневно противното нещо в шепата си. Тези руси къдри несъмнено бяха

принадлежали на някоя леля, която и да е от двете. Вероятно само една от тях бе отпътувала със сутрешния влак. Кой би могъл да предположи това! Нали самият той беше казал: опасно за живота е да се влиза в къща, където от всеки ъгъл наднича по някоя леля.

Какъв позор, какъв ужасен позор! Да тръгнеш за скалпа на червения вожд и да се върнеш с къдриците на една нищо и никаква руса леля! Андерс се гърчеше от адски болки. Това беше най-лошото, което му се бе случвало през живота. И той реши да мълчи за случката докато е жив. До края на дните си това щеше да остане най-ужасната му тайна и той щеше да я отнесе в гроба си.

Трябваше обаче да се освободи от къдрицата колкото се може по-скоро. Той протегна ръка над парапета на моста и пушна кичура в реката. И черната вода прие безмълвно неговия дар. Сетне избълбука нещо под дъгата на моста, както правеше винаги.

Във вилата на пощенския директор настана дива паника. Пощенският директор и жена му дотичаха изплашени до смърт при леля Ада. Сикстен също долетя като изстрелян от тавана, който му ставаше убежище по време на посещенията на лелите.

Защо за бога, леля Ада бе изкрещяла така силно посред нощ, поиска да узнае пощенският директор. Защото в стаята ѝ имало крадец, твърдеше леля Ада. Директорът на пощата запали осветлението в цялата къща, претърсиха навсякъде, но не намериха и следа от крадец. Сребърните прибори си стояха на мястото. Не липсваше нито един дори. Ами Бепо! Той беше се измъкнал навън, както правеше често. Ако в къщата наистина бе влязъл някой, Бепо непременно би вдигнал страхотен шум, леля Ада можеше да разчита на това. Сигурно е имала само неприятен сън и това е всичко. Те я погалиха успокоително по главата и я посъветваха да се наспи хубаво. Когато леля Ада отново остана сама, тя, разбира се не можа да заспи от вълнение. Как можеха да твърдят, че в стаята ѝ не е влизал никой! За да се успокои, тя си запали цигара. После взе огледалото си, за да провери дали преживеният ужас е оставил следи по хубавото ѝ лице.

И тогава го видя! Тайнственият нашественик все пак беше оставил следи! Тя имаше нова прическа! Цял кичур липсваше от косата ѝ. Ето че сега внезапно тя си имаше много сладък бретон. Леля

Ада гледаше втренчено и объркано образа си в огледалото. Постепенно обаче лицето ѝ се изясни. Някой, все едно кой, беше се оказал достатъчно побъркан да се промъкне посред нощ в къщата, само за да си отреже къдрица от косата ѝ. И по-рано мъжете бяха вършили глупости заради леля Ада, тя беше свикнала с това. Но това тук беше върхът на глупостта. Известно време тя размишляваше кой ли би могъл да бъде непознатият обожател, но така и не измисли нищо. Той щеше да си остане загадка за нея. Леля Ада реши великодушно да му прости, „който и да беше“. Нямаше и да го издаде. Нека другите си мислят, че е било сън.

Леля Ада въздъхна и отново се вмъкна в леглото. Реши на другия ден да отиде на фризьор и да дооформи новата си прическа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Започваше нов ден. В градината на пекаря Кале и Ева-Лота от ранни зори чакаха Андерс и доклада му за нощната операция. Но часовете минаваха, а от Андерс нямаше и следа.

— Странно — рече Кале. — Да не би пак да е попаднал в плен?

Те тъкмо щяха да тръгнат да го търсят, когато той най-сетне се появи. Не тичаше както обикновено, а вървеше бавно и беше странно блед около носа.

— Изглеждаш ужасно — заяви Ева-Лота. — Да не си „жертва на горещината“, от тия, за които пишат във вестника?

— Жертва съм на варената треска — изпъшка Андерс. — Откога обяснявам на майка ми, че не понасям варена треска. И сега най-сетне тя получи доказателство за това.

— Какво стана? — поиска да узнае Кале.

— Цяла нощ повръщах. Докато легна, трябваше пак да ставам. Не съм мигнал.

— А Великия Мумрих? — попита безчувствено Кале. — Той да не би да е още горе в чекмеджето?

— О, моето момче, аз съм човек на дълга! Върша си работата, каквато и чума да се е загнездила в мен. Великия Мумрих е в глобуса на Сикстен!

Очите на Кале и Ева-Лота заблестяха.

— Отлично! — зарадва се Кале. — Разказвай! Сикстен събуди ли се?

— Спокойно! Ще ви разкажа всичко! — каза важно Андерс.

Седнаха тримата на моста на Ева-Лота. Тук долу, при реката беше хладно, а елшите хвърляха приятна сянка. Те потопиха краката си в топлата вода. Андерс каза, че това успокоява треската в стомаха му.

— Всъщност, като се замисля, едва ли е било само от рибата. Може и да е било от нерви. Миналата нощ бях в къщата на ужасите.

— Разкажи всичко от самото начало — настоя Ева-Лота.

Андерс не чака втора покана. Той описа много драматично срещата си с Бепо и как го е накарал да млъкне. Кале и Ева-Лота тръпнеха и се радваха, вперили очи в разказвача. Те бяха идеалните слушатели, а Андерс обичаше да е център на вниманието.

— Няма съмнение, че ако не бях дал шоколада на Бепо, щях да съм загубен! — заяви той.

После той описа още по-напрегнатата си среща с директора на пощата.

— Не можа ли да му пробутах и на него малко шоколад? — попита Кале.

— Не, дадох всичко на Бепо — отвърна Андерс.

— А после какво стана? — заподскача на мястото си Ева-Лота.

И Андерс разказа какво се бе случило после. Не пропусна нищо, нито вратата на Сикстен, която някой беше смазал услужливо, нито лелята на Сикстен, и как кръвта му се смръзнала в жилите, когато я чул и как трябвало да бяга с главоломна скорост. Единственото, което не спомена, бяха къдриците на лелята, които реката милостиво бе скрила заедно с позора му. Кале и Ева-Лота признаха, че разказът му е повълнуващ от приключенска история и не спираха да питат за всяка отделна подробност.

— Леле, каква нощ! — изпъшка Ева-Лота, когато накрая не остана нищо за разказване.

— Да, ето защо някои хора остаряват преждевременно — кимна Андерс. — Но най-важното е, че Великия Мумрих е там, където трябва да бъде.

Кале запляска диво с крака във водата.

— О, да, Великия Мумрих лежи в глобуса на Сикстен — изрече тържествено той. — Можете ли да си представите нещо по-смешно от това?

Не, нито Андерс, нито Ева-Лота можеха да си представят нещо по-смешно. Удоволствието им стана още по-голямо, когато съзряха Сикстен, Бенка и Йонте, които идеха към тях покрай реката.

— Я виж, какви сладки Бели рози са кацнали на този клон! — обади се Сикстен, когато достигнаха моста.

Бенка веднага се опита да хвърли Белите рози в реката, но Сикстен го спря. Червените не бяха дошли да воюват, а да се оплакват. Според законите, които важаха във Войната на розите, този, който в

момента притежаваше Великия Мумрих, бе длъжен да даде някакъв знак къде може да бъде открита светинята. Но нима белите бяха направили това? Не! Наистина вождът на белите бе изпуснал нещо за малката пътека зад имението, докато го гъделичкаха, и за всеки случай червените претърсиха цялата околност на имението. Сега обаче те бяха убедени, че белите са пренесли Великия Мумрих на ново място и настояваха най-учтиво, но твърдо за дължимия знак.

Андерс се спусна във водата. Тя стигаше едва до коляното му. Той стъпи на дъното с разкрячени крака, подпрял ръце на хълбоците си, а тъмните му очи заблестяха бодро, оживено и радостно.

— Добре, ще получите вашия знак — заяви той. — Търсете във вътрешността на земята!

— Благодаря, много любезно — отвърна му саркастично Сикстен. — Тук ли да започнем или в Лапландия?

— Много точен знак — намеси се и Йонте. — Търсете, ако си нямате работа, може внуците на внуците ви да намерят Великия Мумрих, преди да настъпи смъртният им час.

— Да, но поне ще имат яки мазоли на ръцете — добави Бенка.

— Използвайте сивото си вещество, червени джуджета, ако изобщо имате такова нещо — присмя им се Андерс. И прибави драматично: — Когато червеният вожд си отиде у дома и потърси в дълбините на земята, всичко ще стане ясно.

Кале и Ева-Лота зацамбуркаха шумно с крака във водата и се закискаха доволно.

— Това е самата истина! Търсете в земните дълбини — заявиха важно те и си придадоха тайнствен вид.

— Въшки! — процеди мрачно Сикстен.

Сетне червените отидоха у Сикстен и предприеха мащабни разкопки в градината на пощенския директор. Те ровиха като къртици целия предобед на всички места, които им се сториха дори малко подозрителни.

Най-сетне се появи директорът и попита наистина ли е необходимо да му съсипят моравата и дали ще му доставят това удоволствие да отидат да прекопават нечия друга градина.

— Впрочем, Сикстен, смятам, че е по-добре да потърсиш Бепо — рече той.

— Бепо още ли го няма? — попита загрижен Сикстен и пусна лопатата. — Но къде ли е изчезнал?

— Точно това имах предвид, по-добре търси него — отвърна баща му.

Сикстен скочи.

— Идвате ли? — попита той Бенка и Йонте.

Естествено, Бенка и Йонте не искаха да изоставят другаря си в беда. Намериха се и други помагачи в търсенето на Бепо. Кале, Ева-Лота и Андерс, които през последния час лежаха зад живия плет и се наслаждаваха на упоритото копаене на червените, излязоха от укритието си и също предложиха своята помощ. Сикстен прие предложението с благодарност. В часове на беда нямаше врагове. Постигнала пълно съгласие, групата потегли да търси Бепо.

— Той никога не бяга от къщи — обясни Сикстен загрижен, — не е изчезвал за повече от няколко часа. А сега го няма от единадесет миналата вечер!

— Не, приблизително от дванадесет — прекъсна го Андерс, — понеже... — Той млъкна и почервения страшно.

— Добре де, от дванадесет — съгласи се машинално Сикстен. Внезапно обаче погледна Андерс недоверчиво. — Откъде, по дяволите, знаеш това?

— Аз съм малко нещо ясновидец, не знаеш ли — отвърна бързо Андерс.

Надяваше се Сикстен да не се задълбочава в темата. Нямаше начин да обясни, че беше видял Бепо към дванадесет часа, когато се промъкна в кухнята с Великия Мумрих, но около час по-късно, когато побягна панически през прозореца, кучето вече не беше там.

— Какво щастие да попадне човек на ясновидец в такъв момент — заяви Сикстен. — Тогава бъди така добър и изясновидствай къде е изчезнал Бепо.

Андерс обаче обясни, че е ясновидец само за времето, не и за мястото.

— И в колко часа ще намерим Бепо?

— Ще го намерим приблизително след един час — рече убедено Андерс.

Неговата ясновидска дарба обаче го подведе. Издирването продължи доста по-дълго.

Търсиха навсякъде. Търсиха из целия град. Попитаха навсякъде, при всички стопани на кучета, които Бепо посещаваше. Попитаха всеки, когото срещнаха. Никой не беше виждал Бепо. Той беше изчезнал.

Сикстен съвсем се умълча. Доплака му се от притеснение. Но той в никакъв случай не би могъл да покаже слабостта си. Само дето подозрително често си бършеше носа.

— Нещо трябва да му се е случило — повтаряше той непрекъснато. — Никога не е изчезвал толкова за дълго.

Другите се опитваха да го утешат.

— О, едва ли му се е случило нещо — успокояваха го те, но вътре в себе си никак не бяха убедени в това.

Известно време повървяха мълчаливи.

— Беше толкова мило куче — обади се накрая Сикстен с прегракнал глас. — Разбираше всичко, което му кажеш. — И пак се наложи да си издуха носа.

— Престани да говориш така — намеси се Ева-Лота. — Говориш тъй, сякаш той е мъртъв.

Сикстен не отговори нищо.

— Имаше толкова предан поглед — обади се Кале. — Искан да кажа: той има толкова предан поглед — побърза да се поправи той.

После отново за дълго време настана мълчание. Когато то стана твърде потискащо, Йонте рече:

— Да, кучетата са мили животни.

Сега те се връщаха у дома. Нямаше смисъл да търсят повече. Сикстен вървеше половин метър пред другите и риташе пред себе си един камък. Всички усещаха съвсем ясно колко е натъжен.

— Може пък Бепо да се е прибрал, докато бяхме навън и го търсехме — обади се Ева-Лота с надежда.

Сикстен спря наред улицата.

— Ако това се случи, ако Бепо се е прибрал у дома, ставам друг човек. О, ще стана най-добрия човек на света. Всеки ден ще си мия ушите и... — Той се затича, изпълнен с надежда.

Другите го последваха, като се молеха горещо Бепо да стои до оградата и да ги посрещне с лай, щом наближат вилата на пощенския директор. Но Бепо не ги чакаше при оградата. Бомбастичното обещание на Сикстен да си мие ушите всеки ден явно не беше оказало

влияние върху силите, които направляват живота и постъпките на кучетата. И последната му надежда се стопи, когато попита майка си, седнала на верандата:

— Бепо върна ли се?

Тя поклати глава. Сикстен не каза нищо. Той отиде в градината и седна в тревата. Другите го последваха колебливо. Те се събраха мълчаливо около него. Вече не можеха да измислят нищо утешително, колкото и старателно да търсеха думи.

— Беше съвсем малко куче, когато го получих — обади се Сикстен с глух глас.

Приятелите му трябваше да разберат: когато си имал куче още откакто е било съвсем малко пале, не може да не са ти зачервени очите, когато това куче изчезне.

— И знаете ли какво направи веднъж? — продължи Сикстен, сякаш за да се самоизмъчва. — Когато се върнах у дома след операцията на апандисита? Бепо дотича до оградата и толкова се радваше и така ме блъсна, че шевовете се отвориха и трябваше отново да постъпя в болница.

Всички бяха много трогнати. Със сигурност едно куче не би могло да даде по-голямо доказателство за любов от това да блъсне господаря си така, че шевовете на операцията му да се отворят.

— Да, кучетата са мили животни — поклати замислено глава Йонте.

— Особено Бепо — добави Сикстен и си издуха носа.

По-късно Кале не можеше вече да си спомни как му хрумна да надникне в бараката за дърва на пощенския директор. Всъщност беше доста глупава идея, както самият той прецени по-късно. Защото ако Бепо беше затворен там, той щеше да лае, докато му отворят. Но макар да нямаше разумна причина да надникне в бараката, Кале все пак го стори. Отвори широко вратата, тъй че вътре нахлу слънчева светлина. Съвсем отзад в един ъгъл лежеше Бепо. Лежеше съвсем тихо и неподвижно, и за една отчаяна секунда Кале беше сигурен, че е мъртъв. Но когато се приближи до него, кучето вдигна глава и изскимтя слабо. Кале се втурна навън и се разкреця с всички сили:

— Сикстен! Сикстен! Тук е! Тук е, в бараката!

— Моят Бепо! Бедният ми малък Бепо — говореше Сикстен с треперещ глас. Беше приклепнал до кучето и го галеше, а Бепо го

гледаше, сякаш искаше да попита защо господарят му не е дошъл порано. Той беше лежал тук така безкрайно дълго и беше толкова болен, че дори не можеше да лае. О, колко болен беше! Опитваше се да обясни всичко това на господаря си, и то звучеше наистина много жално!

— Чуйте, та той плаче — прошепна Ева-Лота и също се разплака.

Да, Бепо беше болен, това се виждаше от пръв поглед. Лежеше в локва от повърнатата храна и беше толкова слаб, че не можеше да помръдне. Той лижеше безмълвно ръката на Сикстен, сякаш искаше да му благодари, че не е вече сам в болката си.

— Трябва да повикам ветеринарния лекар, и то веднага! — извика Сикстен. Но когато скочи, Бепо заскимтя отчаяно и уплашено.

— Страхува се да не го оставиш сам — обясни Кале. — Ще отида вместо теб!

— Кажи му да побърза — настоя Сикстен. — Кажи му, че Бепо е ял отрова за мишки.

— Ти откъде знаеш? — попита Бенка.

— Знам — отвърна кратко Сикстен. — Нали виждам. Това е проклетата кланица. Разпръскват отрова, за да изтребят мишките. Бепо понякога си открадва по някой кокал от там.

— Бепо може ли... едно куче може ли да умре от това? — попита Андерс с разширени от страх очи.

— Млъкни — изгледа го гневно Сикстен. — Бепо не! Един Бепо не умира. Беше съвсем малко кученце, когато го получих. О, Бепо, защо ти е притрябвало да ровиш в отровата за мишки?

Бепо ближеше предано ръката му и не отвърна нищо.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През нощта Кале спа неспокойно. Сънува, че е навън и отново търси Бепо. Той бродеше сам по тъмни пусти пътища, които се простираха пред него в ужасяващата си безкрайност и изчезваха далеч-далеч напред в плашещия мрак. Надяваше се да срещне някой, когото да попита за Бепо, но нямаше никого. Целият свят беше безлюден и тъмен и свършено пуст.

Но внезапно това, което търсеше, вече не беше Бепо. Беше нещо друго, нещо много по-важно. Но той не можеше да си спомни какво бе то. Усещаше, че трябва на всяка цена да си спомни, сякаш от това зависеше животът му. Беше там някъде в тъмнината пред него, но той не можеше да го намери. Такъв голям страх го обзе, че той се събуди.

Слава богу, беше само сън! Той погледна часовника. Беше едва пет. Щеше да бъде най-добре да опита отново да заспи. Той зарови глава във възглавницата. Но странно — този сън не искаше да го пусне. Дори сега, когато лежеше буден, той продължаваше да усеща, че има нещо, за което трябва да си спомни. Лежеше някъде дълбоко в мозъка му и чакаше да му позволят да излезе на повърхността. Една съвсем мъничка частица от него знаеше какво е това, за което трябва да си спомни. Той замислено разтърка чело и замърмори ядно:

— Хайде, излизай най-сетне!

Но нищо не излезе, а Кале се измори от напрежението. Сега вече искаше да спи. И постепенно го налегна онази приятна безтегловност, която беше знак, че сънят е наблизил.

И точно тогава, когато вече почти беше се унесъл, мозъкът му изтласка онова нещо, което така здраво бе държал в потайните си гънки. Беше само едно изречение и гласът на Андерс, който му каза: „Ако не бях дал шоколада на Бепо, щях да съм загубен!“.

Кале скочи в леглото си. В същия миг се разбуди напълно. „Ако не бях дал шоколада на Бепо, щях да съм загубен“, повтори той бавно. Какво толкова имаше в тези думи? Защо беше толкова важно да си ги спомни? Да, да, защото... Защото... Имаше една ужасна възможност...

След като стигна до там, той отново си легна и дръпна замислено завивката над главата си.

— Кале Бломквист — каза си той предупредително, — спри докато е време. Стига вече с тези детективски истории! Приключихме вече с тези глупости. Мислех, че сме на едно мнение по този въпрос.

Сега той наистина искаше да спи! Съвсем наистина!

„Този път съм жертва на варената треска“, чу той отново гласа на Андерс. По дяволите, защо не го оставят на мира! Какви ги бръщолевеше Андерс? Не можеше ли да си лежи вкъщи и да си говори сам на себе си, щом толкова му се бе дощяло?

Обаче нищо вече не можеше да му помогне. Тези ужасни мисли искаха да излязат. Той не можеше повече да ги спира. Ами ако не рибата е била причина за неразположението на Андерс? Варената треска наистина беше противна, и Кале беше на същото мнение. Но от нея човек не повръща цяла нощ. И изобщо... ами ако Бепо беше ял нещо друго, а не отрова за мишки? Ако... ако... ако това е бил отровен шоколад?

Той отново опита да се отрезви.

„Великият детектив е чел много вестници, веднага се забелязва — рече си ехидно той. — Следил е криминалната хроника през последните години, не може да се отрече. И дори вече да се е случвало някой да бъде отровен с шоколад, това не означава, че всяко проклето блокче шоколад е натъпкано с арсеник.“

Известно време той лежа тихо, потънал в мисли. От тези мисли му ставаше все по-страшно.

„Сигурно освен мен има и други хора, които четат вестници и следят криминалната хроника, мислеше си той. Сещам се поне за един такъв. Един със зелен габардинен костюм. Който се страхува. Той също може да е прочел статията за Ева-Лота, а там пишеше колко много шоколад и бонбони получава тя по пощата. Същата статия, в която бе написано услужливо, че Ева-Лота Лизандер вероятно ще бъде оръдието за залавяне на престъпника или нещо подобно. О, велики Небукадnezар, ами ако беше истина?“

Кале скочи от леглото. Другата половина на шоколада! Та нали той беше взел другата половина на шоколада! Съвсем беше забравил за това. Къде ли беше сега? Разбира се, че беше още в джоба на панталона му. Синия панталон, с който беше вчера... Не беше го

обличал оттогава. Какъв късмет, боже, какъв приказен късмет... разбира се, ако подозренията му се окажеха правилни.

Какво ли не си измисля човек, докато лежи буден в утринния здрач. Тогава и най-невероятните неща изглеждат напълно реални. Когато стана от леглото и както си беше по пижама отиде до дрешника, осветен вече от първите лъчи на зората, Кале отново реши, че просто се е побъркал. Всичко това, разбира се, беше само развоятното му въображение — както винаги.

— И все пак — каза си той, — нищо не пречи да направя една дребна рутинна проверка.

Въображаемият му слушател, който отдавна не беше се появявал, сякаш чакаше точно тази парола. Той дотърча бързо, за да види с какво е зает великият детектив.

— Как възнамерявате да постъпите, господин Бломквист? — попита той почтително.

— Както вече казах — малка рутинна проверка.

Внезапно Кале отново се беше превърнал във великия детектив, и това не можеше да се промени. Дълго време той предпочиташе да не мисли повече за това, нямаше и желание да бъде детектив. Но точно сега самият той така силно се съмняваше в правилността на подозрението си, че безпомощно отстъпи на изкушението отново да заиграе старата игра. Той извади половината блокче шоколад от джоба на панталона си и я показа на въображаемия си слушател.

— Имам известни основания да подозирам, че съдържа висока концентрация на арсеник. — Въображаемият му слушател се сгърчи от ужас. — Както знаете, такива неща се случват — продължи безмилостно великият детектив. — А има и нещо, което се нарича убийство по подражание. Съвсем не е необичайно един престъпник да заимства от вече извършени престъпления.

— Но как да се разбере дали вътре наистина има арсеник? — попита въображаемият слушател и погледна безпомощно шоколада, сякаш търсеше съвет.

— Прави се малка проверка — рече спокойно маестрото детектив. — Обичайната проба за арсеник. И точно нея възнамерявам да предприема сега.

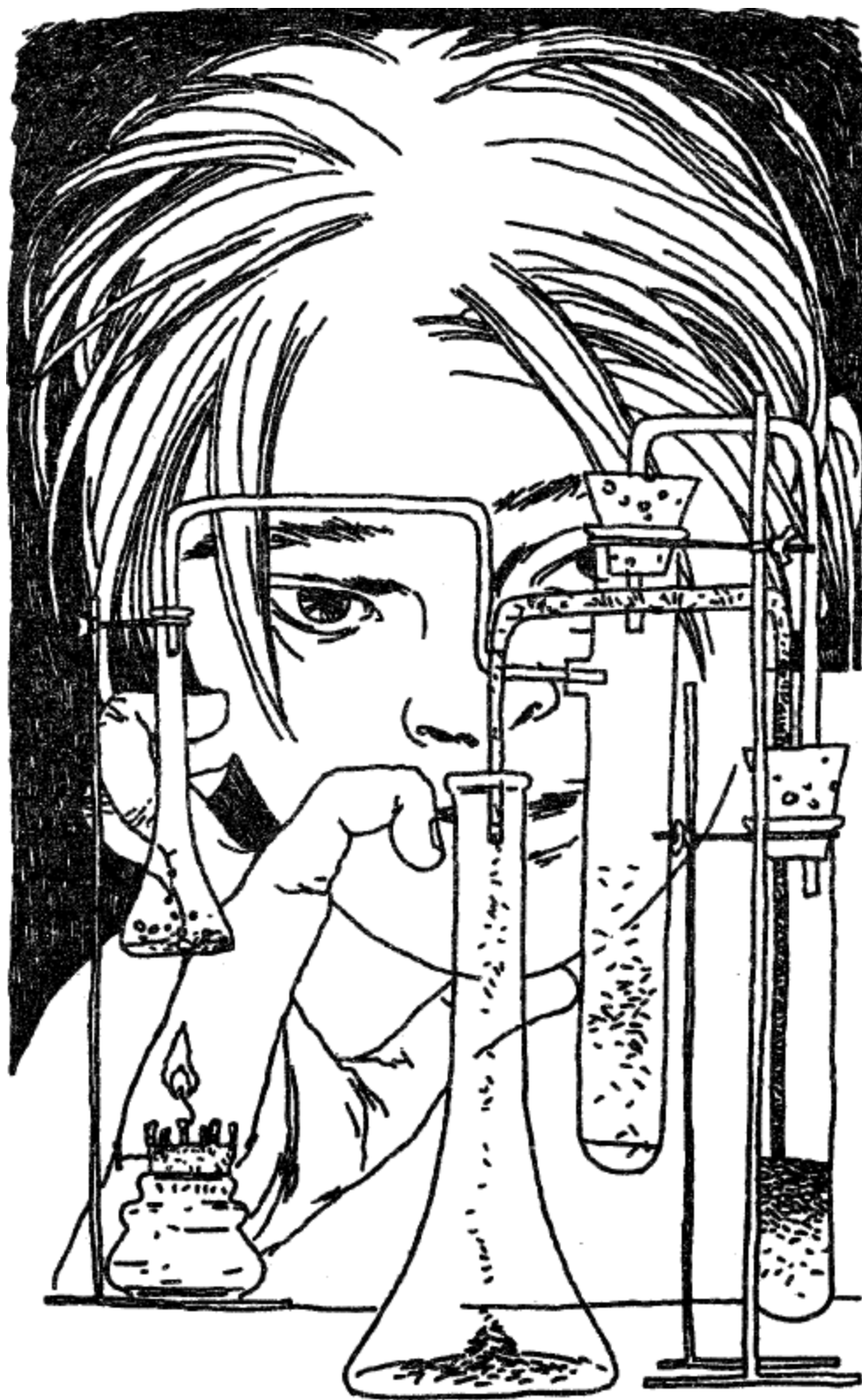
Въображаемият му слушател се огледа в стаята с възхищение.

— Вие имате първокласна лаборатория, господин Бломквист — рече той. — Вие сте отличен химик както се вижда!

— Е... чак отличен... просто съм посветил голяма част от дългия си живот на химични изследвания — потвърди великият детектив. — Химията и криминалистиката трябва да вървят ръка за ръка. Разбирате ли, млади ми приятелю?

Бедните му родители, ако присъстваха, щяха да потвърдят, че голяма част от дългия живот на маестроото детектив действително бе посветена на химически опити. Но те вероятно щяха да се изразят малко по-различно. Може би според тях по-близо до истината щеше да бъде да се каже, че той безброй пъти беше опитвал да вдигне във въздуха себе си и къщата, за да задоволи изследователската си страст, която невинаги бе придружена от точни знания.

Но въображаемият слушател не притежаваше в ни най-малка степен скептицизма, присъщ на родителите. Той наблюдаваше с интерес как великият детектив взе разни уреди от една етажерка: спиртна лампа, различни стъклени епруветки и тенекиени кутии.

— Но как се прави пробата, за която споменахте преди малко, господин Бломквист? — попита той, жаден за знания.

Великият детектив беше идеалният учител.

— Първо ни е необходим водороден апарат — рече Кале с поучителен тон. — Ето го тук апаратът. Това е просто една консервена кутия. В тази кутия, която съдържа сярна киселина, ще сложа няколко парченца цинк. При това се получава водород, разбирате ли? Ако добавим арсен под каквато и да било форма, се получава газ, наречен арсеноводород. Полученият газ отвеждаме по тази стъклена тръба, така че да достигне до една тръба с калциев хлорид, който не съдържа вода, където го изсушаваме. Оттам го отвеждаме към по-тясната тръба. С помощта на спиртната лампа загряваме газа точно в това стеснение. И там, разбирате ли, газът се разпада на арсеник и течност, а арсенът се отлага по стените на стъклената тръба под формата на сиво-чер блестящ пласт. Това е тъй нареченото арсеново огледало. Предполагам, че вече сте чували за него, млади ми приятелю?

Младият му приятел съвсем не бе чувал за арсеново огледало, но проследи с напрегнато внимание всички приготовления на великия детектив.

— И така, спомнете си — заяви маестроото детектив, когато най-сетне запали спиртната лампа, — че аз в никакъв случай не твърдя, че шоколадът действително съдържа арсеник. Само правя рутинна проверка и се надявам дълбоко, че подозрението ми е рожба на преуморено въображение.

После за известно време в слънчевата стая настана тишина. Маестроото детектив беше толкова зает, че просто забрави младия си приятел.

Той загря стъклената тръба. Настърга част от шоколада на прах и го изсипа във водородния апарат през фуния. После зачака, затаил дъх.

Велики боже! Ето го! Арсеновото огледало! Ужасното доказателство за това, че беше прав. Той се втренчи в стъклената тръба, сякаш не можеше да повярва на очите си. Дълбоко в себе си през цялото време той се съмняваше. Сега обаче не бе възможно никакво съмнение. Това беше ужасно. Той изгаси разтреперан спиртната лампа. Измисленият му слушател беше изчезнал. Той изчезна в същия миг, в който заслужилият маестро детектив се превърна в един уплашен до смърт Кале.

След известно време Андерс се събуди от сигнала на Белите рози, който някой изсвири под прозореца му. Той подаде сънената си физиономия между мушкатото и каучуковото дърво, за да види кой му досажда в този ранен час. Навън, пред работилницата на обушаря беше застанал Кале и махаше с ръка.

— Какво ти става? — попита Андерс. — Защо трябва да будиш хората по никое време?

— Стига си дрънкал, идвай бързо долу — нареди Кале.

Когато Андерс най-сетне пристигна, той го погледна строго в очите:

— Ти яде ли от шоколада, преди да го дадеш на Бепо?

Андерс се втренчи изумен в приятеля си.

— И само за това ти идваш тук с гръм и трясък в шест и половина сутринта?

— Да, защото той е бил отровен. С арсеник — отвърна съвсем спокойно Кале.

Лицето на Андерс се издължи и пребледня.

— Не си спомням — измърмори той. — О, всъщност си облизах пръстите. Бях пъхнал Великия Мумрих в същия джоб... Сигурен ли си?

— Да — заяви Кале сурово. — А сега ще отидем в полицията.

Той разказа набързо за опита, който беше направил и за ужасната тайна, която бе разкрил. Те си помислиха за Ева-Лота и им стана така страшно, както никога преди в целия им живот. Ева-Лота не биваше да узнае за това. Поне на първо време — в това те бяха единодушни — тя трябваше да бъде държана настрана от тази работа.

Андерс се сети за Бепо.

— Значи аз съм го отровил — рече той отчаян. — Ако Бепо умре, никога вече няма да мога да погледна Сикстен в очите.

— Бепо няма да умре, нали знаеш какво каза ветеринарният лекар — успокой го Кале. — Толкова промивки му направиха и го натъпкаха с лекарства. Освен това е по-добре, че Бепо е изял шоколада, а не ти или пък Ева-Лота.

— Или пък ти — добави Андерс и двамата се разтрепериха.

— Едно поне е ясно — рече Андерс, когато тръгнаха към полицейския участък.

— И какво е то? — попита Кале.

— Крайно време е да поемеш случая, Кале. Без теб те просто няма да се справят. През цялото време твърдя това.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това убийство трябва да бъде разкрито — процеди криминалният комисар и отпусна тежко ръката си на масата.

Вече цели четиринадесет дни той се занимаваше с този изключително заплетен случай. Сега се налагаше да напусне града. Националната полиция работеше из цялата страна, на други места го чакаха други, също толкова заплетени престъпления. Той все пак оставяше трима от своите хора тук и в момента тъкмо правеше утринна оперативка в полицейския участък, заедно с тях и местната полиция.

— Но доколкото виждам — продължи той, — единственият конкретен резултат от тези четиринадесет работни дни е само, че никой вече не смее да обуе тъмнозелени габардинени панталони.

Той поклати недоволно глава. Бяха работили и то здравата. Бяха следвали всяка възможна следа. Решението на загадката обаче оставаше все тъй неясно както през първия ден. Убиецът беше се появил от нищото и после отново беше изчезнал там. Никой не го беше видял, само едно дете — Ева-Лота Лизандер.

Бяха направили всичко, което им беше по силите, за да успеят. Бяха проверили множество сигнали за хора, които имаха обичай да носят тъмнозелени габардинени панталони. Някои посочваха за всеки случай и всички мъже със сини, сиви и кафяви габардинени панталони, които познаваха. А предния ден комисарят беше получил анонимно писмо, в което пишеше:

Шивачът Андерсон има един пропаднал син, и този тип има черни панталони, спокойно можете да го затворите.

— Щом някой твърди, че трябва да затворим този тип само защото има черни панталони, то нищо чудно, че всички зелени

габардинени панталони изчезнаха от града като с магическа пръчка — рече комисарят и се засмя.

Много пъти направиха очна ставка на Ева-Лота с разни хора, за които комисарят имаше някакви подозрения. Нареждаха мъжете в редица, заедно с неколцина други с приблизително същото облекло, а след това питаха Ева-Лота дали някой от тях е мъжът, когото е срещнала в прерията.

— Не, нито един — гласеше всеки път отговорът.

Показаха ѝ и огромно количество снимки, но и сред тях тя не разпозна никого.

— Те всички изглеждат толкова добре — каза замислено тя, разглеждайки изпитателно снимките на всякакви крадци и криминални злодеи.

Всеки човек горе в Роудибург беше разпитан за наблюденията си за частния живот на Грен. Полицията прояви специален интерес към извънредни събития в онази понеделнишка вечер преди убийството, когато мъжът с габардинения панталон несъмнено беше посетил Грен. Те всички бяха забелязали нещо изключително необичайно точно в онази вечер. Бяха чули невъобразим шум, сякаш поне десетина убийци са се изклали взаимно. Това, естествено, звучеше много интересно. Но комисарят скоро установи, че шумът е бил от Войната на розите. Мнозина, сред тях и Кале Бломквист заявиха обаче, че са чули шум от кола в един определен час. Беше установено, че колата на доктор Фросберг, с която той беше посетил същата вечер болния Фредрик с крака, няма нищо общо с тази кола.

Полицаят Бьорк укори Кале на шега, че е можел да се позаинтересува малко повече от тази кола.

— Ти като велик детектив — рече той, — можеше поне да си запишеш номера на колата! Ти всъщност какво правеше в този момент?

— По петите ме преследваха три подивели Червени рози — отвърна засрамено Кале в своя защита.

Беше хвърлен огромен труд да се установи връзка с клиентите на Грен. Издирени бяха повечето лица, чиито имена фигурираха в полиците, открити в дома му. Стана ясно, че се касае за хора от различни краища на страната.

— Значи човек с автомобил — обобщава криминалният комисар и се отърси като разгневен териер. — Че той спокойно може да живее поне на сто мили оттук. Може да е паркирал колата близо до имението, да е отишъл пеша до мястото на срещата, а после да е бил на километри оттук, още преди ние да научим, че нещо се е случило.

— Да, не би могъл да избере по-добро място за среща от това край имението — кимна полицаят Бьорк. — Пътищата там са съвсем пусати. Наоколо не живее никой, който би могъл да види него и колата му.

— Което несъмнено означава, че е познавал околността, нали така? — обади се комисарят.

— Може би — отвърна полицаят Бьорк. — Може, естествено, да е чиста случайност, че се е случило така.

Непосредствено след убийството бяха огледали всички пътища около имението за следи от автомобилни гуми. Нямаше обаче нищо. Проливният дъжд беше направил безценна услуга на престъпника.

А как само търсиха загубената полица! Всеки храст, всеки камък, всяка дупка в земята беше претърсена. Съдбовната хартийка обаче беше изчезнала безследно.

В този момент се чуха развълнувани детски гласове. Децата очевидно искаха да говорят с криминалния комисар, защото се чу как младият полицаи отвърн ги убеждава, че комисарят в момента има оперативка и не бива да бъде безпокоен. Но момчешките гласове ставаха все по-настойчиви.

— Абсолютно наложително и спешно е да говорим с него!

Полицаят Бьорк разпозна гласа на Андерс и излезе да види какво става.

— Чичо Бьорк — викна Андерс, веднага щом го съзря, — става дума за убийството... Кале най-сетне взе нещата в ръцете си...

— Това изобщо не е така — възпротиви се Кале ядосано, — но...

Бьорк ги погледа снизходително.

— Струва ми се, че ви се каза достатъчно ясно — това не е случай за малки момчета и бъдещи велики детективи — натърти той. — Оставете тази история на националната полиция. Това е нейна работа. И марш вкъщи!

Сега обаче Андерс се разгневи.

— Вкъщи ли! — извика той възмутен. — Да си вървим вкъщи и да позволим на убиеца да изтрови целия град с арсеник, така ли?

Кале също не стоеше бездеен. Той измъкна от джоба си парче здраво опакован шоколад и каза много сериозно:

— Чичо Бьорк, някой е изпратил на Ева-Лота отровен шоколад.

Той погледна безпомощно високия едър полицай, който стоеше пред него и се готвеше да го побутне към вратата. Но Бьорк вече беше променил намерението си.

— Влизайте вътре — изпъшка той и побутна децата пред себе си.

Когато Кале и Андерс приключиха разказа си, в стаята настъпи пълна тишина. Цели няколко минути никой не проговаряше. Най-сетне комисарят рече замислено:

— Нали аз бях този, който искаше някакъв признак за живот от убиеца? — Той взе в ръката си парчето шоколад. Не бе очаквал всъщност точно такъв признак за живот.

Сетне той погледна изпитателно Андерс и Кале. Естествено, възможно беше тези момчета просто да си фантазират. Той, разбира се, не знаеше доколко може да се осланя на химическите познания на Кале и дали изобщо може да се вярва на твърденията му за арсениковото огледало. Може би въображението му си бе направило шега с него. Отговор щеше да даде съдебномедицинската експертиза. Случката с кучето несъмнено беше странна. Важно щеше да бъде да получат проба и от другата половина шоколад, тази, която беше изяло кучето. Но момчетата обясниха, че миналата вечер са помогнали да се почисти всичко, което кучето бе повърнало. С други думи, сторено бе всичко необходимо, за да се изтрият следите от отровата. И за да бъде нещастieto пълно, момчетата си спомниха, че Ева-Лота бе изхвърлила плика, в който получи шоколада. Да, това малко момиче май има навика да пилее след себе си ценни документи, помисли си комисарят. Но откъде би могла всъщност да знае, че пликът е толкова важен? Няма как, налагаше се да го потърсят. Но беше малко вероятно да го намерят.

Той се обърна към Андерс.

— А ти случайно не запази ли дори съвсем малко парченце от твоята половина?

Андерс поклати глава.

— Не, дадох всичко на Бепо! Аз облизах само това, което беше залепнало по пръстите ми.

— Да, а джобът на панталона ти? Дали там не е останало нещо?

— Мама вчера изпра този панталон! — обясни унило Андерс.

— Жалко — кимна комисарят. Той помълча известно време. После погледна настоятелно Андерс. — Има още нещо, което бих искал да знам. Казваш, че си имал работа в кухнята на пощенския директор поминалата нощ. Покатерил си се през прозореца, докато всички са спели. Бих ли могъл да науча малко по-подробно каква работа имаше там?

— Ами... всъщност... — проточи Андерс, измъчван от видими колебания.

— Е, какво всъщност — подкани го комисарят.

— Значи, това беше заради Великия Мумрих...

— Не, не, само не ми казвай, че той отново има нещо общо с тази история — помоли жално комисарят. — На този Велик Мумрих наистина му се събра много. Всеки път, когато се случи нещо, той също се появява на местопроизшествието.

— Исках само да го скрия в глобуса на Сикстен — оправда се Андерс.

Кале го прекъсна с изсвирване.

— Великия Мумрих! — извика той, осенен от поредната си гениална идея. — Сигурно по него има шоколад! Нали Андерс го е измъкнал от залепналия по панталона му шоколад!

По лицето на комисаря се разля широка усмивка.

— Мисля, че е крайно време господин Великия Мумрих да се постави в служба на полицията — заяви той.

И така Великия Мумрих отново получи полицейски ескорт. Полицаят Бьорк тръгна спешно към вилата на пощенския директор, а по петите го следваха Кале и Андерс.

— Великия Мумрих ще се разглези, ако продължаваме така — рече замислено Кале. — Следващия път, когато решим да го преместваме, ще иска да го съпровожда конна полиция.

Въпреки зловещия повод за преместването на Великия Мумрих и въпреки дълбокия смут, който предизвика този факт в младите духове, те не можеха да не видят малкото предимство за Бялата роза в това начинание.

С разкритието, че Андерс е бил този, който без да знае, е отровил Бепо, трябваше да бъде разрита и тайната за Великия Мумрих в глобуса на червените. Сега белите трябваше да разкажат всичко на Сикстен, а това означаваше, че той веднага ще сложи ръка на светинята. Но ето че на тяхна страна беше полицейската власт и вземаше под закрилата си Великия Мумрих. Колкото и потискащ да изглеждаше допреди малко случаят с Бепо, Андерс и Кале все пак не можеха да не признаят, че отново се бе намесило едно великолепно стечение на обстоятелствата.

— Впрочем Великия Мумрих спаси живота на Ева-Лота — каза дълбокомислено Кале. — Ако ти, Андерс, не го беше сложил в глобуса, Бепо никога нямаше да изяде шоколада. А ако Бепо не беше изял шоколада, щеше да се случи най-вероятно нещо още по-лошо. А не е сигурно, че всички понесат толкова добре арсеника, както Бепо.

Бьорк и Андерс бяха напълно съгласни с него.

— Великия Мумрих е твърде забележителна личност — изпъшка Бьорк и отвори градинската врата на пощенския директор.

Бепо лежеше в една кошница на верандата, все така слаб, но несъмнено жив. Сикстен седеше до него и го гледаше, изпълнен с любов и обожание. Нали беше получил кучето, когато то беше съвсем малко и искаше да си го има още много години.

Когато чу някой да идва, той вдигна поглед и очите му станаха кръгли от изумление.

— Добър ден, Сикстен — рече бодро полицаят Бьорк. — Идвам да взема Великия Мумрих.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колко време е необходимо, за да бъде забравено едно убийство? О, не е нужно да се чака дълго! Известно време хората непрекъснато говорят за него, говорят и гадаят, вълнуват се и се страхуват и упрекват полицията, че не прави нищо. А после то престава да им бъде интересно и те започват да се вълнуват за други неща.

Но най-първи забравят, естествено, децата, завоеватели на Великия Мумрих, които водят Войната на розите. Те имат толкова други неща за обмисляне, толкова други неща за свършване. Кой е казал, че лятната ваканция е дълга? Абсолютно погрешно! Лятната ваканция е толкова обезпокоително, толкова безмилостно кратка, направо да му се доплаче на човек. Един след друг отминават златните дни. Трябва да се използва всеки миг. Човек не може да си помрачава последната обляна в слънце седмица от лятната ваканция с мисли за мрачни престъпления.

Но майките не забравят толкова бързо. Известно време те държат русокосите си дъщери у дома, не смеят да ги изпуснат от очи. Те се взират неспокойно през прозореца, когато не чуват виковете на синовете си някъде около къщата. И често-често излизат навън, за да се убедят, че на любимите им чеда не се е случило нищо лошо. Освен това дълго време проверяват боязливо съдържанието на пощенските кутии, за да се уверят, че там не се крият нови опасности. Но накрая те вече нямат повече сили да се безпокоят. Нали и те трябва да мислят за други неща. А дъщерите и синовете, които са си изпатили здравата заради тяхната загриженост, въздъхват облекчено и отново се понасят към обичаните си места за игра и към бойните полета, които известно време са им били забранени. Полицията обаче не забравя — макар и да изглежда така. Въпреки всички трудности, тя продължава да работи, без да вдига много шум около себе си. Въпреки всички улики, които трябва да бъдат отхвърлени като неприложими, въпреки всички важни книжа, които са изчезнали и не могат да бъдат издирени, полицията продължава да работи — тя нищо не забравя.

Има и още някой, който не забравя. Това е убиецът. Той помни много добре какво е сторил. Спомня си за това вечер, когато ляга да спи. И сутрин, когато става, и през всичките часове между това. Той помни всеки миг, ден и нощ, и споменът го преследва дори в неспокойния му сън.

И се страхува. Страхува се, когато си ляга вечер и когато става сутрин и през всички часове между това. Страхува се всеки миг, денем и нощем, и страхът отравя съня му.

Той знае, че има едно момиче, което е видяло лицето му в един миг, в който не би трябвало да го види. Той се страхува от това момиче. Опитва се да промени вида си колкото се може повече. Обръсва мустаците си и си подстригва косите по различен начин. Никога повече не обува зеления габардинен панталон, този панталон, който виси най-вътре в гардероба му и който той не смее да изхвърли, за да не го забележи някой. И въпреки това се страхува. Страхува се, освен това, че накрая все пак някой ще открие полицата, която е загубил. Полицата, на която е написано името му. Чете всеки ден вестниците и се страхува, че ще открие там вестта, че най-сетне са намерили листа хартия и най-сетне убиецът ще бъде заловен. Толкова се страхува, че отново и отново отива на местопрестъплението и търси между храстите, макар да знае, че е безсмислено. Той отново и отново трябва сам да се убеди, че този ужасен лист хартия не се крие между увехналите треви или зад някой камък. И затова понякога се качва на колата си и с бясна скорост изминава шестте мили до добре познатото място на края на ливадата. Защото каква полза да премахнеш един човек от пътя си заради вечните парични неприятности, щом един-единствен малък лист хартия ще върне всичко в началното положение? Беше играл с голям залог и трябваше да довърши играта до край. Ако го разкрият, всичко е свършено. Тогава постъпката му, която в заслепените му очи изглеждаше неизбежна, щеше да се окаже най-голямата глупост и безумие, които някога е извършвал. Дори за миг той не помисля за това, че един човек си е отишъл завинаги. Че заради него един стар човек няма да види как това лято изгаря в есента. Той мисли само за себе си. Иска на всяка цена да се измъкне. Но се страхува. А никой не е така опасен както човекът, който се страхува.

Великия Мумрих още не беше се върнал от съдебното химическо изследване в Стокхолм. Полицията обаче знаеше вече пълните

резултати от изследването: микроскопичните останки от шоколад по Великия Мумрих действително съдържаха следи от арсеник, а шоколадът на Кале несъмнено беше смъртоносно отровен. Ако Ева-Лота беше изяла само блокчето шоколад, както се бе надявал изпращачът, тя едва ли щеше да има шанс да оцелее.

Ева-Лота вече знаеше за атентата срещу нея. Невъзможно беше да се скрие нещо, за което тръбяха всички вестници. Освен това криминалният комисар смяташе за свой дълг да я предупреди. Наистина потокът от подаръци и лакомства беше секнал напълно след настоятелното предупреждение в пресата, но въпреки това Ева-Лота трябваше да внимава. Един отчаян човек сигурно щеше да намери и друг начин да ѝ навреди. И макар да се опасяваше, че бедното момиче ще получи нов нервен срив, когато научи ужасната истина, комисарят отиде в дома на пекаря и проведе много сериозен разговор с нея. Но той отново беше я подценил. Ева-Лота изобщо не получи нервен срив. Тя се разгневи, така се разгневи, че се чу пукане.

— Бепо можеше да умре — взмути се тя. — Каква подлост, за малко да убие едно невинно куче, което не е сторило нищо лошо!

В очите на Ева-Лота това беше подлост, която надминаваше всички други.

Но естественото ѝ детско безгрижие отново ѝ помогна да забрави всички ужасни неща, които преживя напоследък. Няколко дни по-късно тя отново бе предишното жизнерадостно момиче. Тя вече не си спомняше, че на света има лоши хора. Знаеше само, че е лятна ваканция и че беше неописуемо прекрасно да се живее.

О, да, до края на лятната ваканция оставаше само още една нищо и никаква седмица. Всички рицари на Бялата и Червената роза бяха единодушни, че малкото оставащо време трябва да се употреби за нещо по-добро от това да умуват за минали неща, които не могат да се променят.

Бепо оздравя напълно. А Сикстен, който бдеше неотлъчно до него, отново беше обзет от предишната си предприемчивост. Той отново свика под знамената своите войски. Те се събраха в гаража му и отново взеха да кроят планове. Беше ударил часът на възмездието. Време беше да се отмъсти за Великия Мумрих в глобуса и за всички други злини. Обаче това, че Андерс едва не отрови Бепо, не се броеше.

Сикстен му беше простил от все сърце, пък и Андерс се грижеше по трогателен начин за Бепо, докато траеше болестта му.

Войните между Червените и Белите рози избухнаха дълго преди ерата на Великия Мумрих. И макар че Великия Мумрих с всичките магични свойства, които му се приписваха, беше ненадмината ябълка на раздора, съществуваха и други скъпоценности, които можеха да бъдат заграбени от противника. Така например белите имаха една стоманена касета, пълна с тайни документи. Според Андерс тази касета можеше да се съхранява в скрина на тавана на пекарната, без да е застрашена от някаква особена опасност. Сега обаче, когато Великия Мумрих беше на служебно пътуване, на Сикстен му хрумна, че касетата на Белите рози е изключителна скъпоценност, която трябва да бъде отнета, пък ако ще Червените рози да се бият до последния мъж. Това героично решение бе скрепено със свещена клетва, след което една вечер Сикстен съвсем спокойно отиде до главната квартира на Белите рози и взе касетата от тавана на пекарната. Обаче очакваните викове на ужас и отчаяние от страна на белите не огласиха смълчания градец, по простата причина, че те изобщо не забелязаха изчезването на касетата. Накрая Сикстен загуби търпение и изпрати Бенка при белите с едно послание, което да им отвори очите.

Посланието гласеше следното:

Къде ли е тайната касета на Белите рози?

Но, да, къде всъщност са тайните документи?

Там, където свършва прерията, там има една къща, а в къщата една стая. А в стаята един ъгъл. И в този ъгъл лежи лист хартия. А на хартията карта. А на картата... да, точно така!

О, вие бели въшки, търсете в тази къща!

— Никога повече през целия си живот няма да стъпя там — заяви отначало Ева-Лота.

След като размисли по-сериозно, тя обаче си каза, че не би могла все пак цял живот да стои далеч от прерията, великата бойна арена. Пролет или есен, лете или зиме, прерията упражняваше тайнствената си притегателна сила върху тях, тя беше пълна с неизчерпаеми

възможности за приключения. Да се откаже от игрите в прерията, бе равносилно на това да се оттегли в манастир.

— Идвам с вас — заяви момичето след кратка вътрешна борба. — По-добре веднага, отколкото след като се превърне във фикс идея.

На следващата сутрин Белите рози станаха необичайно рано, за да предотвратят възможността да бъдат изненадани от неприятеля по време на търсенето. От съображения за сигурност Ева-Лота не каза у дома къде отива. Тя се измъкна от къщи съвсем безшумно и се присъедини към Андерс и Кале, които от известно време вече я чакаха при оградата.

Прерията изобщо не беше толкова зловеща, колкото си мислеше Ева-Лота. Тя си лежеше мирна и тиха, както винаги, и лястовиците се стрелкаха из въздуха с шеметна скорост. Нямаше нищо, което да навява страх. А имението изглеждаше почти гостоприемно, не като порутена, необитавана къща, а като дом, чиито обитатели още не са се събудили. Съвсем скоро те щяха да отворят прозорците, пердетата щяха да се издуят от утринния ветрец, а стаите да се изпълнят с радостни гласове, а пък от кухнята ще се чува приятно потракване, което означава, че скоро ще има закуска. Тук действително нямаше нищо, което да вдъхва страх.

Но след като влязоха през вратата, вътре все пак ги посрещна една съвсем пуста къща. С паяжини в ъглите, разлепени тапети и счупени прозоречни стъкла. Тук със сигурност нямаше да прозвучат други радостни гласове, освен техните.

„О, вие, бели въшки, търсете в тази къща“ — беше призовал предводителят на червените и те сториха каквото можаха. Трябваше да търсят дълго, понеже къщата беше голяма, с много стаи и ъгли и ниши. Но най-сетне търсенето се увенча с успех — точно както бяха изчислили червените. Сега или никога обаче белите трябваше да бъдат основно изпързалини, така бе решил Сикстен.

На листа действително имаше карта на местността и не беше трудно да разпознаят в нея градината на пощенския директор. Виждаха се вилата и гаражът, и бараката за дърва, и тайното местенце, и всичко друго, а после на едно място кръст с надпис: „Копайте тук!“.

— М-да, при всичкото ми уважение към червените, не бих могъл да кажа, че са особено изобретателни — подсмихна се Андерс, след като изучава известно време картата.

— О, не, това направо е детинщина — възнегодува Кале. — Толкова смешно е, че ме хваща срам. Но май ще трябва все пак да отидем и да копаем, така ми се струва.

Да, те решиха да отидат в градината на Сикстен и да копаят. Но преди това искаха да направят нещо друго. Нито Андерс, нито Кале бяха идвали тук от онази паметна сряда, когато полицаят Бьорк ги отпрати от местопроизшествието. И ето че сега ги обзе едно дребнаво, ужасно, неудържимо любопитство. Дали за всеки случай да не отидат и да огледат мястото, след като така и така са тук?

— Без мен — заяви твърдо Ева-Лота. Тя по-скоро би умряла, отколкото да измине още веднъж малката пътечка между лешниковите храсти. Но щом Андерс и Кале настояваха — тя нямаше нищо против. Предпочиташе да остане в къщата. Ала след това те трябваше да минат и да я вземат.

— Добре, след десетина минути сме тук — обеща Кале.

И те тръгнаха.

Когато остана сама, Ева-Лота започна да обзавежда къщата. Във въображението си тя мебелира цялата къща и я насели с голямо, многодетно семейство. Самата Ева-Лота нямаше братя и сестри и малките деца бяха най-прелестното нещо, което можеше да си представи.

Тук е трапезарията, мислеше си тя. Ето тук — масата. Толкова много деца има в семейството, че те винаги се сбиват за по-хубаво място на масата. Ето и сега Кристер и Кристине се боричкат и за наказание ги изпращат в детската стая. Бертил е толкова малък, че трябва да седне на един висок детски стол. Мама го храни, но как само се цапа той! Ето я и голямата сестра Лилиане. Тя е толкова хубава, има съвсем черни коси и черни очи и вечер иска да ходи на балове. Иска да стои под кристалните полилеи, с бяла копринена рокля и да мятта блестящи погледи около себе си. Ева-Лота погледна игриво около себе си и се превърна в голямата сестра Лилиане.

Големият брат Клас тъкмо днес се връща от Упсала. Взел си е изпита. Главата на семейството е много щастлив от това обстоятелство. Той е застанал до прозореца, гледа навън и очаква сина си. Ева-Лота изпъчи напред корема си и се превърна в главата на семейството, който стои до прозореца и очаква сина си.

„Виж ти, ами той вече идва! Колко добре изглежда — макар че можеше да бъде и малко по-млад.“

Бяха необходими няколко секунди, преди Ева-Лота да се върне от измисления в истинския свят и да разбере, че мъжът, който идваше към къщата с големи бързи крачки, не беше големият брат Клас, а истински човек от плът и кръв. Тя се разкиска в себе си. Колко неудобно щеше да се получи, ако му беше викнала през прозореца: „Здрасти, Клас!“.

Сега той погледна нагоре и я откри на прозореца. Той видимо се сепна, този брат Клас. Явно не му се искаше главата на семейството да стои там и да го гледа. Внезапно той се разбърза и тръгна да си върви. Я, как се разбърза изведнъж! После обаче се опомни и се върна. Да, върна се!

Ева-Лота обаче нямаше намерение да го изнервя допълнително. Тя се върна в трапезарията, за да види дали Бертил си е изял кашата. Той, разбира се, не беше свършил, и голямата сестра Лилиане отиде да му помогне. Тя беше толкова заета с това, че изобщо не чу как вратата се отваря. И извика тихичко от страх като вдигна поглед и видя, че големият брат Клас е влязъл в стаята.

— Добър ден — рече той, големият брат Клас или който беше там.

— Добър ден — отвърна Ева-Лота.

— Мислех си, че съм видял една стара позната преди малко на прозореца — обясни големият брат Клас.

— Не, това бях само аз — отвърна Ева-Лота.

Той я погледна изпитателно.

— А не сме ли се виждали вече, ти и аз? — попита той.

Ева-Лота поклати глава.

— Не, не вярвам, щях да си спомня.

„Сред хиляди други бих го разпознала“ — беше заявила тя веднъж. Но тогава не знаеше как външността на един човек може да се промени напълно, след като обръсне мустаците си и подстриже дългата си коса съвсем късо, като остра четка. Освен това мъжът, когото тя срещна веднъж на тясната пътека и чийто образ се бе запечатал неизличително в съзнанието ѝ, носеше тъмнозелен габардинен панталон и на нея ѝ беше невъзможно да си представи, че той би могъл да бъде облечен по различен начин.

Големият Клас носеше сив костюм на дребно каре.

Той я погледна с неспокойни очи и попита:

— Как е името на малката госпожица?

— Ева-Лота Лизандер — отговори учтиво Ева-Лота.

Големият Клас кимна.

— Значи, Ева-Лота Лизандер — рече той.

Ева-Лота нямаше никаква представа колко добре беше, че не разпозна големия Клас. Дори един престъпник се бои да причини зло на дете. Но този мъж беше решил да се спаси на всяка цена. Той знаеше, че някой, който се казва Ева-Лота Лизандер, може да разруши целия му живот и беше готов на всичко, за да предотврати това. Е, ето че сега тя стоеше пред него, тази Ева-Лота Лизандер, която той разпозна още през прозореца по светлата ѝ коса, стоеше пред него и съвсем спокойно заяви, че никога преди не го е срещала. Той почувства такова облекчение, че му идеше да закрещи. Значи не беше необходимо да затвори тази бърлива уста, тази уста, която му беше причинила толкова грижи. Не беше необходимо да се бои повече, че тази Ева-Лота Лизандер ще се появи някой ден в съседния град, където живееше той и ще каже: „Ето го убиецът!“. Защото тя просто не го позна. Тя вече не беше свидетел срещу него.

Той беше толкова облекчен, че дори се зарадва, задето атентатът с шоколада се бе оказал неуспешен.

Големият Клас поиска да си върви. Да си върви и никога повече да не се върне на това прокълнато място. Беше хванал вече с ръка дръжката на вратата, когато подозрителността му отново се пробуди. Да не би пък да беше хитра малка артистка, която се прави на невинна и само се преструва, че не го познава? Той ѝ хвърли изпитателен, дебнещ поглед.

Но тя стоеше пред него с приветлива усмивка на устните, а детският ѝ поглед беше открит и доверчив. Нямаше никаква преструвка, това се виждаше съвсем ясно. И все пак той не се сдържа да попита:

— Какво правиш тук сама?

— Не съм сама — обясни приветливо Ева-Лота, — Андерс и Кале също са тук. Приятелите ми, нали разбирате?

— Да не би да играете тук? — полюбопитства големият Клас.

— О, не — отвърна Ева-Лота, — само търсехме един лист хартия.

— Какъв лист хартия? — попита големият Клас и погледът му стана студен. — Търсили сте лист хартия?

— Ох, да, и то толкова дълго — оплака се Ева-Лота, за която един час беше страшно много време, щом ставаше дума за детинската карта на Червените рози. — Няма да повярвате как търсихме! Но най-сетне го намерихме.

Големият брат Клас си пое шумно дъх и стисна дръжката на вратата така силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Загубен беше. Тези деца бяха намерили листа хартия. Бяха намерили полицата, която той не преставаше да търси и днес беше дошъл да потърси за последен път. Загубен беше, и то точно сега, когато най-сетне се успокои, че е в безопасност! Обзе го диво желание да унищожи всичко по пътя си. Нима наистина беше изпитал облекчение, когато това момиче избегна участта си, след като той ѝ изпрати отровния шоколад? Сега вече той не чувстваше облекчение, само студена ярост, също както в онази последна сряда през юли! Но се застави да запази спокойствие. Все още нищо не беше загубено. Трябваше само да получи този лист хартия — на всяка цена!

— Къде са сега Андерс и Кале? — попита той колкото се може по-безучастно.

— Всеки момент ще се върнат — отвърна с готовност Ева-Лота и погледна през прозореца. — А, ето че вече идват — продължи тя.

Големият Клас застана зад нея, за да погледне през прозореца. Беше съвсем близо до нея и когато Ева-Лота случайно сведе поглед, тя видя ръката му.

И тогава тя позна тази ръка. Позна я в същия миг. Беше добре оформена и обрасла с гъсти тъмни космички. Сега тя разпозна големия Клас. И ужасът, който я обзе, беше толкова голям, че едва не я събори на земята. Всичката кръв се отля от лицето ѝ, за да се върне само секунди по-късно с такава сила, че ушите ѝ забучаха. Какъв късмет, че беше с гръб към него. Така той не можа да види дивия ужас в очите ѝ, нито устните ѝ, които започнаха да треперят. Но от друга страна беше ужасно да го усеща зад гърба си и да не знае какво прави.

Но за щастие отдолу идваха Андерс и Кале — Господ да ги благослови! Не беше сама на света! Двата силуета, които се приближаваха към къщата в избелелите си сини панталони и не съвсем

чисти ризи и несресани коси, бяха за нея като дар от небето. Рицари на Бялата роза, Господ да ви благослови!

Но и тя беше рицар на Бялата роза и не биваше да губи самообладание. Мозъкът ѝ работеше толкова трескаво, та ѝ се стори, че мъжът зад гърба ѝ би могъл да го чуе. Едно ѝ беше ясно: той не биваше да забележи, че тя го е познала. Каквото и да се случи, тя трябваше да изглежда спокойна. Отвори прозореца и се облегна на перваза. Цялото ѝ отчаяние се бе събрало в очите. Момчетата долу обаче не забелязаха нищо.

— Внимавай, те всеки момент ще дойдат! — извика Андерс.

Големият Клас потръпна. Нима полицията вече беше на път, за да вземе полицата? Кое от децата я държеше? Той трябваше да побърза. Времето летеше. Това, което имаше да се случва, трябваше да се случи веднага. Той се приближи до самия прозорец. Макар и нещо в него да се противеше, той нямаше избор. Усмихна се приятелски на момчетата.

— Ей, здрасти! — извика той.

Те го погледнаха изненадано.

— Бива ли да оставяте сама една малка дама? — попита той с тон, който трябваше да прозвучи шеговито, но не му се удаде. — Наложил се да вляза и да побъбря с Ева-Лота, докато вие там навън правите акция за събиране на стара хартия.

Нямаше какво да се отговори на тези думи, затова Кале и Андерс си замълчаха.

— Елате горе, момчета — продължи мъжът зад Ева-Лота. — Имам едно предложение за вас. Добро предложение. Бихте могли да спечелите пари.

Сега вече Андерс и Кале се оживиха. Щом ставаше въпрос да се спечелят пари, те бяха готови веднага да застанат на старт.

Но Ева-Лота седеше на прозоречната дъска и ги гледеше толкова странно. А с ръка правеше тайния знак на Бялата роза. И този таен знак означаваше „опасност“. Андерс и Кале се поколебаха объркани. Тогава Ева-Лота запя.

— Лято е, слънцето блести — запя тя, макар и с леко треперещ глас. И продължи същата весела мелодия, само с малко променен текст: — У боб и е цоц а — пееше тя.

Звучеше като несвързано тананикане, каквото си измислят децата. Андерс и Кале обаче се вцепениха от ужас, когато го чуа. Стояха под

прозореца като заковани. После обаче се съвзеха и сякаш случайно стиснаха с пръсти мекото на ушите си — тайният знак на Бялата роза за това, че посланието е прието.

— Хайде, побързайте! — подкани ги нетърпеливо мъжът на прозореца.

Те стояха долу и се чудеха как да постъпят. Внезапно Кале се обърна и се запъти с бързи крачки към близкия храсталак.

— Ти пък къде тръгна? — извика раздразнен мъжът от прозореца. — Не искаш ли да спечелиш малко пари?

— Разбира се, че искам. Но човек все пак си има естествени потребности — провикна се през рамо Кале.

Той изчезна в храстите за известно време, а после се появи, закопчавайки демонстративно копчетата на панталона си.

Андерс стоеше на същото място както преди. У него не се бе появила и сянка от мисъл да остави Ева-Лота в беда. Той трябваше да отиде при нея в къщата, където се намираще убиецът, но искаше да бъде с Кале. И сега те влязоха вътре. В салона, където голямата сестра Лириане тази вечер щеше да дава бал. Андерс отиде при Ева-Лота и сложи ръка на раменете ѝ. Погледна часовника си и рече:

— Я, колко късно е станало! Трябва да се прибираме, обаче бързо! — Той дръпна Ева-Лота за ръката и тръгна с нея към вратата.

— Да, и аз смятам, че ще трябва да отложим печеленето на пари за друг път — присъедини се към тях Кале. — Сега трябва да си вървим.

Но ако си мислеха, че големият Клас няма нищо против, те се лъжеха генерално. Внезапно той се озова пред вратата и им препречи пътя.

— Я почакайте малко — изръмжа той. — Не вярвам да бързате чак толкова!

Той опипа с ръка задния си джоб. Да, там беше. От последната сряда на юли той го носеше винаги със себе си — за всеки случай. Мислите препусаха в главата му. Страхът и гневът го лишиха напълно от разум. О, той наистина изпитваше ужас от това, което трябваше да стори. Но не се поколеба нито за миг. Беше започнал игра с висок залог и трябваше да я играе докрай, дори това да струваше няколко човешки живота.

Той погледна трите деца пред себе си и ги намрази заради това, което беше принуден да им направи. Трябваше да го направи, за да се отърве от трима свидетели, които биха могли да кажат как изглежда мъжът, който им е взел полицата. Не, не биваше да останат живи свидетели на това, което щеше да се случи. Той щеше да се погрижи за тях, макар че му приляваше от ужас. Но първо трябваше да разбере кой от тримата носи листа хартия, за да не губи време да претърсва джобовете им — след това.

— Я чуйте — каза той грубо с пресипнал глас, — дайте веднага хартията, която сте намерили. Трябва да ми я дадете — бързо.

Децата срещу него зяпнаха от изумление. Нямахше да се изненадат толкова, ако беше казал: „Хайде, пейте в хор детска песничка...“. Да вярват ли на ушите си? Бяха чували, разбира се, за убийци, които не са с ума си, но дори един побъркан не би могъл да има нужда от смешната карта на Червените рози с указанието „Копайте тук!“.

Хм, всъщност няма никакви пречки да му дадат картата, щом му е притрябвала толкова, замисли се Андерс, в чийто джоб беше картата. Но в истински критичните ситуации все пак великият детектив Бломквист мислеше най-бързо. Само за секунда той се сети кой лист хартия иска всъщност мъжът. И още нещо му стана ясно на Кале в същия миг. Беше така, сякаш можеше да чете мислите на мъжа. Този тип беше застрелял хладнокръвно един човек и вероятно в момента също беше въоръжен. Беше се опитал да отстрани от пътя си свидетелката Ева-Лота с отровен шоколад. Кале проумя колко нищожни са шансовете им да се измъкнат живи оттук. Дори сега Андерс да извадеше картата от джоба си и да имаха късмет да убедят убиеца, че никога в живота си не са виждали и следа от неговата полица, дори тогава бяха загубени. Убиецът сигурно знаеше, че се е издал с въпроса си и Кале разбра, че щом той вече бе опитал да се освободи от един свидетел, то в никакъв случай няма да допусне да има трима, които да си живеят спокойно и да могат да го идентифицират при случай. Всичко това Кале не обмисли с ясни думи, то просто се появи в мозъка му като ясна увереност. И той едва не припадна от страх като проумя това. Но си каза гневно: „После ще имаш време да се страхуваш — ако изобщо има после!“.

Сега въпросът беше да се печели време, о, само време им беше необходимо!

Андерс тъкмо искаше да измъкне картата от джоба си, когато внезапно Кале го блъсна по рамото.

— Нон е! — изсъска той. — Нон е дод ей!

— Не чувате ли какво казах? — попита злобно големият Клас. — В кого от вас е листът?

— Няма го тук — отвърна спокойно Кале.

Андерс смяташе, че е по-добре да се даде картата на мъжа. Тогава поне щяха да могат да си вървят. Но той знаеше, че Кале има повече опит в общуването с криминални престъпници и затова си замълча.

Мъжът при вратата съвсем побесня като чу отговора на Кале.

— Казвайте веднага къде е! — изкрещя той. — Веднага! Бързо!

Кале мислеше със скоростта на светлината. Ако кажеше, че листът е в полицейския участък или в къщата на Ева-Лота, или някъде далеч от тук, то по всяка вероятност всичко щеше да свърши в същия миг. Той разбра, че те могат да се чувстват сигурни само докато убиецът все още има надежда, че ще вземе навреме листа хартия.

— На горния етаж е — рече той колебливо.

Големият Клас се разтрепери от вълнение. Той извади револвера от джоба си. Ева-Лота затвори очи.

— Побързайте! — изкрещя той. — Може би това ще ви помогне да се раздвижите!

И той ги поведе пред себе си от стаята, в която голямата сестра Лириане тази вечер щеше да дава бал.

— Вов ъ рор вов е тот е боб а вов нон о! — прошепна Кале едва чуто. — Поп о лол и цоц ия тот а щощ е дод ей дод е вов сос е кок и мом е нон е тот!

Андерс и Ева-Лота го погледнаха изумено. Как така полицията щеше да дойде всеки момент? Той да не смяташе да я докара тук с телепатия? Но го послушаха и тръгнаха по-бавно. Влачеха крака, препъваха се на праговете, а Андерс се подхлъзна и се изгърколи надолу по стълбата, също както преди хиляда години, когато водеха

кървава битка с червените на същото това място. Бавността им докара до бяс големия Клас. Той до такава степен загуби самообладание, че се уплаши да не би да го направи още сега — онова, което искаше да направи. Но първо трябваше да вземе полицата. Ах, как мразеше тези изтърсаци! Те явно бяха забравили в кой ъгъл са скрили хартията. Бавно, съвсем бавно те се тътреха от стая в стая и се оглеждаха и казваха замислено:

— Не, не беше тук.

По-лесно щеше да му бъде да подкарва пред себе си побесняло стадо добитък. Проклетите деца на сатаната спираха, за да си бършат носовете или за да се почешат или за да плачат — да, най-много плачеше, естествено, момичето.

Накрая те стигнаха до една малка стая с разлепени тапети. И Ева-Лота изхълца високо като си спомни как бяха затворени двамата с Кале тук преди много време, когато още бяха млади и щастливи.

Кале огледа внимателно стените и рече:

— Не, не беше и тук.

— Не, със сигурност не беше тук — потвърди Андерс.

Тази стая обаче беше последната в целия горен етаж и големият Клас нададе нечленоразделен крясък.

— Да не мислите, че можете да ме водите за носа? — изръмжа той. — Да не мислите, че не разбирам какво се опитвате да направите? Чуйте обаче какво ще ви кажа сега! Веднага ще ми донесете тази хартия. Още сега. А ако сте забравили къде е, то ви обещавам звезди посред бял ден. Ако не получа листа след пет секунди, ще ви застрелям всичките.

Той застана с гръб към прозореца и се прицели в тях. Кале разбра, че този път убиецът говореше съвсем сериозно и че неговата тактика вече не върши работа. Той кимна на Андерс. Андерс отиде до стената, от която висеше разкъсания тапет. Той извади ръка от джоба си и я пъкна зад тапета. Когато я измъкна след миг, между пръстите му имаше къс хартия.

— Ето я — каза той кратко.

— Добре — успокои се големият Клас. — Останете един до друг. А ти ще протегнеш ръка и ще ми подадеш листа.

— Зоз а лол е гог нон е тот е, кок а тот о дод а мом зоз нон а кок!
— нареди Кале.

Андерс и Ева-Лота се хванаха за мекото на ушите в знак, че са разбрали.

Големият Клас чу, че едно от децата говори на някакъв неразбираем език, но не прояви никакъв интерес. Знаеше, че съвсем скоро ще приключи с тях. Но първо трябваше да получи полицата си. Той протегна ръка към листа хартия, който му подаде Андерс, като през цялото време държеше револвера си готов за стрелба. Но пръстите му се разтрепераха, когато се опита да разтвори смачканата полица само с една ръка.

Полица ли? Каква полица? „Копайте тук!“ — такива неща не се пишат върху полица. За секунда разумът му отказа да проумее и точно тогава се чу покашлянето на Кале. В същия миг трите деца се хвърлиха на земята. Кале и Андерс пропълзяха напред и успяха да сграбчат краката на големия Клас. Той размаха ръце и се разкреця, докато падаше. Револверът се изплъзна от ръката му и Кале успя да го сграбчи секунда преди противникът му да си го вземе отново.

Ето как великият детектив Бломквист обезоръжава убийците. Той често правеше това — и все със същата елегантност. А после насочваше небрежно револвера към престъпника и казваше:

— По-внимателно на завоите, мой човек!

Но дали и този път стана така? Не, не стана така. Съвсем паникьосан Кале сграбчи ужасното черно нещо и го изхвърли през прозореца, тъй че се разхвърчаха парчета стъкло. Ето това направи той. А това беше лоша идея за един велик детектив. Да има револвер в ръката си несъмнено щеше да бъде по-добре. Истината обаче беше, че великият детектив изпитваше истински ужас от всичко, което се наричаше огнестрелно оръжие, с изключение на неговата прашка. Но, от друга страна, действията му всъщност бяха съвсем правилни. Револвер в ръката на едно разтреперано момче едва ли е най-подходящата заплаха срещу един отчаян убиец. Сигурно много скоро ролите щяха да се разменят. И затова беше по-добре, че револверът се озова извън обсега и на двамата. Големият Клас беше скочил на крака. Той се надвеси с див поглед през прозореца, търсейки оръжието си. Това беше най-голямата и най-тежката му грешка и тримата рицари на Бялата роза не се поколебаха да я използват. Те се втурнаха към вратата. Това беше единствената врата в къщата, която наистина можеше да се заключва — те знаеха това от собствения си горчив опит.

Големият Клас беше по петите им. Но те успяха в последния миг, захлопнаха вратата и подпряха яко с три крака, така че Кале успя да завърти ключа. Чува ръмжене зад вратата и диво чукане. Кале извади за всеки случай ключа от ключалката. Големият Клас можеше да знае как да отвори отвътре една заключена отвън врата.

Те се спуснаха главоломно по разклатената стълба от осемнадесети век, все още задъхани и разтреперани от страх. Втурнаха се вкупом през външната врата, тичаха като обезумели. Но Кале ги спря, почти разплакан:

— Трябва да вземем револвера.

Трябваше да вземат оръжието на убийството, и тримата съзнаваха това. Но в мига, в който се обърнаха, се случи нещо странно. Нещо изфуча от отворения прозорец на горния етаж и се приземи точно пред тях. Големият Клас беше скочил от прозореца. Беше скочил от пет метра височина, но в отчаянието си не обърна внимание на тази дреболия. Скокът се оказа успешен и той се хвърли отчаяно към револвера. Сега вече нищо не можеше да го спре да действа.

И тогава той чу един треперещ глас, в който се бореха сълзите и триумфът. Беше момичето, което крещеше:

— Полицията! Ето ги! Идат! Бързо, бързайте! Елате! Чичо Бьорк! Бързо тук!

Той хвърли поглед към ливадата. Действително, мътните ги взели, идваха, цяла тумба!

Твърде късно беше да затвори устите на децата. Но едва ли беше твърде късно за бягство. Той изхълца от страх. Да, трябваше да бяга! Към колата си! Да се метне в нея, да кара като луд, далеч оттук, да избяга в някоя друга страна!

Той затича към мястото, където беше паркирал колата. Тичаше с всички сили. Те бяха по петите му, полицаите, също като в най-ужасните му кошмари.

Но той нямаше да им се даде. Преднината му беше значителна. А стигнеше ли веднъж колата си, нека се опитат да го спипат! Чувстваше дивия си триумф, когато взе последните метри с един скок. Щеше да се измъкне, през цялото време беше убеден в това.

Завъртя ключа и запали мотора. Сбогом на всички, които искаха да го спрат! Сбогом завинаги! Но колата, скъпата му малка кола, която иначе се движеше толкова бързо и леко, сега се откъсна мъчително от

мястото си, подскочи и спря. Той изсъска някакво проклятие и заплака от гняв. Наведе се през прозореца и видя съвсем ясно, че и четирите гуми бяха спукани!

Преследвачите му се приближаваха все повече. Неудържимо, но предпазливо. Те очевидно знаеха, че е въоръжен и търсеха прикритие зад храсти и камъни, тичайки на зигзаг. Но идваха все по-близо. Той изскочи от колата. Можеше да стреля, но не го направи. Все едно, щяха да го хванат, вече знаеше това. Зад гърба му имаше вир, обрасъл в храсти, който въпреки сухото лято беше пълен със застояла вода. Той познаваше добре местността, толкова пъти беше идвал тук. Затича се към вира. Хвърли в тинестите му дълбини револвера, така нямаше да намерят оръжието на убийството и да го използват като доказателство срещу него.

После се върна на пътя като направи голям завой. Спря там и зачака. Сега беше готов. Сега можеше да го арестуват.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Криминалният комисар се наведе напред на стола си и впери поглед в бледия млад мъж, заради когото се наложи да се върне спешно в градчето.

— Няма ли да е по-добре да признаете? — попита той меко. — Ние знаем, че сте застреляли Грен. Знаем, че сте изпратили оня шоколад на Ева-Лота Лизандер. Няма ли да е по-добре да прекратим тези дълги разпити и да ми разкажете всичко?

Ала младият мъж отговори отново с много арогантен тон, че няма нищо общо с убийството на Грен, когото изобщо не познава, нито пък е изпращал шоколад на някаква Ева-Лота Лизандер.

И комисарят отново попита защо тогава, за бога, след като има толкова чиста съвест, е тръгнал да бяга, когато полицията се е появила край имението.

Младият мъж започна да обяснява всичко отново, без да крие раздразнението си. Той побягнал, защото децата крещели с пълно гърло, сякаш им е направил нещо. Те очевидно нищо не са разбрали от играта, която е играл на шега с тях. Да, разбира се, че е било глупаво от негова страна да побегне, но господин комисарят сам знае колко е неприятно да бъдеш обвинен, че си причинил нещо на деца. Освен това нали скоро след това е спрял и е изчакал полицията. Може би при играта с децата се е държал малко глупаво, той не отрича това. Малкото момиче му разказало за някакъв лист хартия, карта, която били намерили и той си направил шега, искал да ги изплаши малко. Престорил се, че е враг, който иска тази карта, за да открие заровените съкровища. Да, господин комисарят сам е видял картата и би трябвало да знае, че това е самата истина. Вярно е, както казваха децата, че е насочил револвера срещу тях, но той все пак не беше зареден, любезни господин комисар!

„А къде е все пак револверът“, поиска да узнае комисарят.

Ами да, той също би искал да знае това, понеже револверът бил добър, наследство от баща му. Но едно от децата го изхвърлило от

прозореца — наистина човек можеше да си умре от смях, че бяха приели играта толкова сериозно — след това не е виждал оръжието. Някое от другите проклети деца вероятно го е взело, същото дете, което е проболо гумите му.

Криминалният комисар поклати глава.

— Млади човече — рече той, — добре лъжете, но не забравяйте едно нещо. Ева-Лота Лизандер твърди със сигурност, че вие сте мъжът, когото е срещнала край имението няколко минути след като е бил застрелян Грен.

Младият мъж се засмя снизходително.

— Изключително странно — рече той, — изключително странно, че при това обстоятелство тя разговаряше с мен сякаш сме стари приятели и ми разказа за тази карта и тези приятели и какво ли не още. На нея явно ѝ е приятно в компанията на убийци.

Комисарят помълча известно време, после рече:

— Вашата хазяйка ни съобщи, че до неотдавна сте носили мустаци и сте ги обръснали точно един ден след убийството, за да бъдем съвсем точни. Как се получава така?

Младият мъж се втренчи в гладко обръснатото лице на комисаря.

— Нима господин комисарят никога не е правил опит да си пусне мустаци. Човек опитва, а като не му хареса, ги обръсва. Аз обръснах моите, когато ми дотегна. И нямам нищо общо с това, че един беден старец е бил застрелян предния ден.

— Ах, може би трябва да ви кажа — продължи комисарят, — че вчера направихме обиск у дома ви. Най-отзад в гардероба ви висеше зелен габардинен панталон, а вие вероятно знаете, че полицията от четиринадесет дни издирва „мъжа със зеления габардинен панталон“?

Бледият млад човек срещу него стана малко по-блед, но отвърна все тъй арогантно:

— Готов съм да ви посоча най-малко пет човека от моите познати, които имат зелен габардинен панталон. Освен това не съм чувал да има забрана за притежаване на зелени габардинени панталони.

Комисарят поклати глава още веднъж.

— Млади човече — въздъхна той, — как издържате това!

Но младият човек издържа. Той издържа да лъже толкова дълго, че комисарят почти загуби търпението, с което беше известен в

националната полиция. Големият Клас беше издялан от здраво дърво. Да, забележително съвпадение беше, че той наистина се казваше Клас. Ева-Лота го беше кръстила съвсем вярно.

Драматичните събития в имението отново предизвикаха срыв във Войната на розите. Страхът отново обзе майките. Децата отново получиха строги указания да си стоят вкъщи. Пък и самите те бяха толкова изплашени от случилото се, че не изпитваха особено желание за приключения.

Седнали в градината на пекаря, Червените и Белите рози си припомняха отново и отново ужасните минути в прерията. А Кале отново и отново получаваше хвалби за хладнокръвието си, защото в миг на изключително присъствие на духа той беше измислил историята с „естествените потребности“! Той знаеше, че червените са наоколо, беше ги видял да се крият из храстите. Затова изтича при тях колкото се може по-бързо и им даде кратката недвусмислена заповед:

— Убиецът е в имението! Бързо в града да викате полиция! А един от вас да тича при колата на завоя и да ѝ спуска гумите!

Разпитите на големия Клас продължиха с кратки паузи още един ден и търпението на комисаря се изчерпа с още няколко степени.

В един дъждовен следобед Бенка си седеше мирно и тихо у дома, зает с колекцията си от пощенски марки. Бенка всъщност беше едно спокойно и не особено войнствено момче, но си имаше много войнствен идол, когото беше готов да следва в огън и вода, и този идол беше Сикстен. Примерът на Сикстен превърна Бенка в един много полезен рицар на Червената роза.

И така, в този дъждовен следобед човек можеше без угризения на съвестта да се отдаде на мирни занимания в дома си и Бенка се посвети на своите пощенски марки. Той ги разглеждаше захласнат с късогледите си очи. Имаше почти пълна серия шведски марки и тъкмо искаше да прибави към нея още няколко нови придобивки, когато погледът му падна на един смачкан плик. Ах, да, беше го намерил преди известно време пред градината на Лизандер. На плика бе залепена новоизлязла пощенска марка. Бенка прибра плика, защото не

беше виждал досега тази марка. Беше го хвърлил в кутията, в която съхраняваше марките си. Сега той най-сетне имаше време да го разгледа.

„Госпожица Ева-Лота Лизандер“ беше написано на плика с пишещата машина. Да, тя наистина получи много поща напоследък, тази Ева-Лота. Той надникна в плика. Празен естествено! Но марката си струваше. Тя наистина беше много хубава. Не можеше да се види откъде е изпратено писмото. На печата пишеше „О. П.“ Това означаваше обикновена поща. Датата обаче се виждаше съвсем ясно.

И тогава внезапно в съзнанието му проблесна като светкавица една мисъл. Ами ако това беше пликът, заради който се вдигна толкова шум? Който полицията търси толкова много и напълно безуспешно? Я да видим... Денят, в който белите седяха на верандата и Сикстен го изпрати да ги подразни — не беше ли това денят, в който пристигна шоколадът? Ами да, точно този ден беше! И в същия този ден той намери плика. Какъв идиот беше, че не беше го разгледал по-рано!

След две минути той вече беше при Сикстен, който си седеше у дома. Играеше шах с Йонте. След още две минути те бяха при Ева-Лота, която седеше на тавана на пекарната с Андерс и Кале. Четяха вицове и слушаха как дъждът барабани по покрива. Още две минути им бяха необходими на шестимата, за да отидат в полицейския участък. След това обаче бяха необходими поне десет минути преди разтрепераната от вълнение групичка да обясни на чичо Бьорк и криминалния комисар защо са дошли.

Комисарят разгледа плика с лупата си. Пишещата машина, с която беше написано името на получателя, имаше повредена буква „т“. Всяко „т“ имаше по едно малко камшиче.

— Децата са като кучета — поклати глава комисарят, когато шестимата си тръгнаха. — Душат навсякъде, ровят навсякъде, но както виждаш, в края на краищата все пак се връщат с нещо за ядене!

Пликът се оказа във висша степен годен за ядене. Големият Клас действително имаше пишещата машина и когато бе установено, че буквата „т“ на неговата машина има същия дефект както съответните букви върху плика, комисарят реши, че е назряло време да се предяви обвинение в убийство. Както и преди, арестуваният отказваше да признае вината си. Очевидно бяха принудени да го обвинят само по улики.

Междувременно Сикстен беше приготвил друга карта с ново „Копайте тук!“. И една хубава вечер той я предаде на рицарите на Бялата роза, събрани в градината на пекаря в пълен състав.

— Копайте тук — каза Андерс, когато Сикстен му пхна картата в ръката. — Хубаво си го написал. Но какво ще каже баща ти, когато започнем да прекопаваме поляната му?

— Кой е казал, че е на поляната? Придържайте се към картата и аз ви гарантирам, че баща ми няма да създаде проблеми. Ние с Бенка и Йонте отиваме да се къпем на реката.

Белите потеглиха към градината на пощенския директор. Те измериха разстоянията и ги сравниха с картата и в края на краищата стигнаха до заключението, че касетата би трябвало да е заровена в една стара, почти напълно обрасла ягодова леха. Те се хвърлиха да копаят с ентузиазма на търсачи на съкровища, като надаваха викове при всеки камък, на който се натъкнаха, зарадвани, че това е самата касета. Но всеки път оставаха разочаровани и продължаваха да копаят и пот течеше от тях. Когато накрая бяха прекопали почти цялата ягодова леха, Кале внезапно се обади:

— Ето я най-сетне.

Той зарови пръсти в пръстта и извади прашната касета, заровена по най-коварен начин съвсем отзад в ъгъла на двора.

Андерс и Ева-Лота хвърлиха лопатите си встрани и дотичаха при него. Ева-Лота внимателно почисти с носната си кърпа безценната реликва, а Андерс подаде ключа, който носеше на шията си. Но касетата беше толкова обезпокоително лека. Беше ли възможно червените да са използвали шперц и просто да са откраднали някои от скъпоценностите? Те отвориха бързо касетата.

Действително, вътре нямаше никакви тайни документи и скъпоценности. Само една бележка, надписана с достойния за отвращение почерк на Сикстен. Бележката съдържаше следния призив:

Продължавайте да копаете на същото място! Копайте здраво, тъй както започнахте. Достатъчно е да копаете само

още няколко хиляди мили и ще излезете в Нова Зеландия.
Там вече можете да спрете!

Белите нададоха вик на огорчение. А зад ъгъла се чу доволният смях на Сикстен, Бенка и Йонте.

— Вие, дрипи такива, къде сте прибрали документите ни? — изкрещя Андерс.

Сикстен се удари по коленете и се насмя хубавичко, преди да им отговори.

— Ах, вие, къртици такива! Да не мислите, че са ни притрябвали мърлявите ви документи? Те се въргалят сред останалите вехтории в чекмеджето на вашия скрин. Но вие не само не чувате, а и не виждате.

— Не, те само копаят и копаят, и копаят — присъедини се към него Йонте.

— О, страшни копачи сте — похвали ги Сикстен. — Баща ми ще е много доволен и няма вече да ми мърмори заради ягодовата леха. В тази горещина нямах настроение да копая.

— Е, да, сигурно са ти останали мехури по ръцете откак копа заради Великия Мумрих — измърмори Кале.

— Това ще ви излезе скъпо, господа — заяви Андерс.

— Можете да разчитате на обещанието ни — добави Ева-Лота.

Тя изтърси носната си кърпа, по която беше полепнала пръст, и отново я натъпка в джоба си. Тогава усети, че в джоба ѝ, съвсем на дъното, има още нещо. Беше някакъв лист хартия. Тя го извади, разгърна го. „Полица“ пишеше най-отгоре. Ева-Лота прихна.

— Не, това не е възможно! — ахна тя. — Ето я проклетата полица! През цялото време тя е била в гардероба ми, докато полицията лазеше из прерията и между храстите да я търси. Не съм ли казвала винаги, че полиците са нещо много глупаво.

Тя се взря по-внимателно в листа хартия.

— Клас — прочете тя. — Точно така. Впрочем той има много хубав подпис.

После тя отново смачка листа на топка и го хвърли в тревата, откъдето го пое летният вятър.

— Нали вече го арестуваха — рече тя нехайно. — Все едно е вече що за подпис има.

Кале изрева и се хвърли като лъв след скъпоценния къс хартия. След като я улови и се успокои, той погледна Ева-Лота с упрек:

— Искам да ти кажа нещо, Ева-Лота. Някой ден ще свършиш зле, ако продължаваш да изхвърляш по същия начин ценните си книжа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дод а жож и вов ея тот чоч е рор вов е нон и тот е рор о зоз и!
— произнесе Сикстен с известно напрежение. — Всъщност страхотно елементарен език като се замисли човек.

— О, да, лесно е да говориш така, след като научи ключа — отвърна му Андерс.

— Освен това трябва да се научите да говорите много, много по-бързо — обади се Кале.

— Ами да, много бързо, а не една буква днес, една утре — подразни ги Ева-Лота.

Всички те, рицарите на Бялата роза и рицарите на Червената роза, седяха на тавана на пекарната. Червените тъкмо бяха получили първия си урок по езика на разбойниците. След известни колебания белите осъзнаха, че любовта към ближния повелява да посветят червените в тайната на своя език. Нали ползата от знаенето на чужди езици е неоценима, както им внушаваха учителите в училище. О, колко бяха прави! Как иначе щяха да се разберат Андерс, Кале и Ева-Лота в имението, ако не владееха езика на разбойниците! Кале размишлява няколко дни по този въпрос и накрая сподели с Ева-Лота и Андерс:

— Направо безотговорно е от наша страна да оставяме червените в такова невежество. Те направо ще загинат, ако някой път се натъкнат на убийци.

И затова белите започнаха с обучението по чужди езици на тавана на пекарната. Сикстен имаше отчайващи оценки по английски и всъщност би трябвало да учи английска граматика от сутрин до вечер, защото в най-близко време трябваше да пише съчинение по този предмет. Но той реши, че е по-важно да се посвети изцяло на разбойническия език.

— Всеки убиец знае английски — заяви той. — От него няма особена полза. Но без разбойническия език човек е загубен.

Затова те тримата с Йонте и Бенка престояха часове наред между вехториите на тавана на пекарната и тренираха с покъртително

усърдие. Езиковото обучение бе прекъснато от бащата на Ева-Лота, който се качи по стълбата. Носеше панер с прясно изпечени бели хлебчета, подаде го на Ева-Лота и съобщи:

— Току-що се обади полицаят Бьорк. Великия Мумрих се е върнал.

— Чоч у дод е сос нон о! — изръкопляска възхитена Ева-Лота и си взе едно хлебче. — Бързо в полицейския участък!

— Чоч у дод е сос нон о! — съгласи се пекарят. — Но в бъдеще бъдете по-предпазливи с Великия Мумрих!

Всички рицари на Бялата и Червената роза го увериха, че в бъдеще ще станат по-предпазливи, много-много по-предпазливи. Пекарят заслиза бавно по стълбата.

— А, исках също да ви кажа, че този Клас най-сетне е направил пълни самопризнания — подметна той, преди съвсем да изчезне от погледите им.

Да, големият Клас беше признал. Нямахше как да отрече последните уличаващи доказателства.

И ето най-сетне дойде мигът, за който беше мислил с толкова ужас, мигът, от който се беше страхувал в толкова кошмарни ноци. Беше надигран и трябваше да признае какво бе сторил.

От много години големият Клас нямаше спокойствие. Постоянното му безпаричие, което беше го довело до съмнителни сделки с Грен, го превърна в неспокоен, преследван човек, който нямаше дори секунда спокойствие. А след онази ужасна сряда в края на юли безпокойството му се превърна в непоносим страх, който не го напущаше нито денем, нито нощем.

Но как ли се чувстваше сега, когато открито трябваше да признае престъплението си и да се приготви да го изкупва дълги години? Сигурно сега страхът направо го бе смазал?

Не, странно нали — за пръв път от много време големият Клас беше спокоен. Такова огромно спокойствие го обзе, след като бе облекчил съвестта си, каквото не беше преживявал никога дотогава в живота си. Той наистина поплака над окаяното си положение и с разтреперани ръце се вкопчи в големите силни юмруци на комисаря, сякаш търси опора в тях. Но вече не усещаше страх и изпадна в дълбок

сън без сънища, който му помогна да забрави за известно време злото, което беше сторил.

Той спеше, когато рицарите на Бялата и Червената рози се втурнаха в полицейския участък, за да си вземат Великия Мумрих. Той дори не чу оживените им гласове, когато се скупчиха пред полица Яборк в коридора и поискаха съкровището си.

— Великия Мумрих ли? — поколеба се полицаят Яборк. — Няма го тук.

Те се втрениха в него разочаровани. Какво искаше да каже чичо Яборк? Нали сам той беше позвънил, за да съобщи вестта за пристигането на Великия Мумрих?

Яборк ги погледна много сериозно.

— Търсете високо над земята — заяви той с тържествен глас. — Нека птиците в небето ви сочат пътя. Питайте дали не са виждали достойния Велик Мумрих!

По детските лица на Розите се разляха усмивки на облекчение. А Йонте извика доволно:

— Сос тот рор а хох о тот нон о! Борбата продължава!

— Борбата продължава! — присъедини се към него Бенка с решителна физиономия.

Ева-Лота погледна признателно полица Яборк, който стоеше пред тях в хубавата си униформа и се опитваше да придаде сериозно изражение на добродушното си лице на голямо дете.

— Чичо Яборк — заяви тя, — ако не беше толкова страшно стар, като нищо щяхме да те вземем във Войната на розите!

— О, да, чичо Яборк щеше да бъде прекрасна Червена роза — съгласи се Сикстен.

— Не, не — възпротиви се Андерс. — По-скоро Бяла!

— А, не, не, моля ви! — рече полицаят Яборк. — Не смея да се забърквам в толкова опасни истории. Спокойната и сигурна работа на полица е по-подходяща за един стар човек!

— Хайде, хайде, от време на време човек трябва да живее опасно! — заяви убедено Кале и се потупа по гърдите.

Няколко часа по-късно той лежеше в любимата си поза под крушовото дърво и размишляваше за този „опасен живот“. Докато

размишляваше, той така се беше втренчил в пътуващите по небето летни облаци, че не забеляза как неговият въображаем слушател се промъкна тихичко и седна до него.

— Вярно ли е, господин Бломквист, че отново сте заловил един убиец? — попита го той с ласкателен тон.

Тогава внезапно Кале Бломквист избухна от гняв.

— Да съм го заловил ли? — попита той и се взря намръщен във въображаемия си слушател, от когото не можеше да се отърве. — Стига с тези глупости! Не съм заловил никакъв убиец. Полицията го залови, защото това е нейна работа. Нямам намерение през целия си живот да заловя нито един убиец. Изобщо, смятам да приключа с детективската кариера. Само ядове има човек с нея.

— Но аз си мислех, господин Бломквист, че обичате да живеете опасно? — промълви въображаемият слушател и това, честно казано, прозвуча някак като упрек.

— Сякаш досега не съм живял достатъчно опасно! — отвърна му великият детектив. — Млади приятелю, само да знаехте какво значи една война на Розите...

Тук потокът на неговата мисъл внезапно беше прекъснат от една твърда ябълка, която го улучи в главата. Със съобразителността, присъща на велик детектив той веднага забеляза, че една ябълка не може да падне от крушово дърво, и се огледа за злосторника.

На оградата стояха Андерс и Ева-Лота.

— Събуди се, ти, който спиш там! — изкрещя Андерс. — Трябва да намерим Великия Мумрих!

— И знаеш ли какво си мислим? — присъедини се към него Ева-Лота. — Ние смятаме, че чичо Бьорк го е скрил в панорамната кула в градския парк. Нали знаеш колко много врани живеят по това време там.

— Вов е лол и кок о лол е поп нон о! — извика въодушевено Кале.

— Червените ще ни разпердушинят, ако го намерим първи — рече Андерс.

— Няма значение — отвърна му Кале. — От време на време човек трябва да живее опасно!

Кале погледна многозначително своя въображаем слушател. Ще разбере ли той най-сетне, че човек може да живее опасно, без

непременно да е велик детектив? Той тайно махна за сбогом към милия млад човек, който още стоеше под крушата и го гледаше с обичайното възхищение.

После босите крака на Кале зашляпаха радостно по градинския път, докато тичаше към Андерс и Ева-Лота.

А неговият въображаем слушател изчезна — изчезна тъй тихо и незабележимо, сякаш го е отвял лекият летен ветрец.

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Астрид Линдгрен е родена през 1907 г. във фермата Нес, област Смоланд, Южна Швеция. Бащината ѝ фамилия е Ериксон. Като дете чете много — най-вече книги, в които главните герои са момичета. Сред любимите ѝ романи са «Анн от фермата Грийн Гейбълс» от Луси Монтомъри и «Полиана» от Елинор Портър. Завършва училище през 1923 г. и започва работа в местния вестник. Три години по-късно се премества в Стокхолм, където изкарва курсове за секретарка. През 1931 г. се омъжва за Стуре Линдгрен и приема фамилието му име. Раждат им се две деца — момче и момиче.

През 1944 г. Астрид Линдгрен написва първия си роман за деца — «Пипи Дългото чорапче», като подарък за десетия рожден ден на дъщеря си. Книгата е публикувана на следващата година от издателство «Рабен и Сльогрен». Линдгрен получава предложение да работи в същото издателство като редактор за детска литература. В продължение на 25 години, въпреки световната слава и финансовия си успех, Линдгрен върши своята редакторска работа. Напуска издателството през 1970 година.

Астрид Линдгрен е най-популярната детска писателка в света. Тя е автор на повече от седемдесет книги за деца и юноши, преведени на седемдесет езика. По времето, когато създава образа на Пипи Дългото чорапче, Линдгрен решава да напише и трилогия, в която главният герой е момче. Така се раждат книгите за великия детектив Кале Бломквист.

Издателска къща «Пан» предлага за пръв път на български език романа «Кале Бломквист живее опасно» (1951). Това е третото произведение на Астрид Линдгрен в поредицата «Вечните детски романи» след «Малките детективи и гълтачът на мечове» (1957) и «Островът на чайките» (1968).

За своето творчество Астрид Линдгрен е получила голям брой престижни награди — Шведската държавна награда за литература

(1957), наградата «Андерсен» (1958), златен медал на Шведската академия (1971), наградата «Луис Карол» (1973) и много други.

През 1985 г. от шведските обществени библиотеки са заети 2 000 000 екземпляра от книгите на Астрид Линдгрен, което я превръща в най-четения шведски автор.

Като израз на изключително признание, преди няколко години в един от парковете на Стокхолм бе издигната нейна бронзова статуя.

Издание:

Астрид Линдгрен. Кале Бломквист живее опасно
ИК „Пан ’96“

Редактор: Цанко Лалев

Илюстрации: Пламена Тодорова

Художник на корицата: Тихомир Манолов

ISBN: 954-657-325-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.